Viața studențească

REVISTĂ A UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI DIN ROMÂNIA

Nr. 26 ● Miercuri 25 iunie 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

BĂLCESCU — ÎNCEPUT DE CALENDARE

Promoția Congresului X

Ca într-un tradițional tablou de sfîrșit de școală care păstrează în timp imaginea unui drum încheiat, adunăm în fața ochilor, acum, la sfîrșitul acestui an universitar, mii de fotografii ale absolvenților institutelor de învățămînt superior, ale acelora care formează „promoția 69".

Timpul nou pe care îl trăiește țara se recunoaște în fiecare fiu al ei, îl însoțește, conferindu-i o marcă a sărbătorii și bucuriei.

Congresul al X-lea al P.C.R., care punctează sfîrșitul unei etape de dezvoltare a țării și proiectează în coordonatele unui plan grandios continuarea acestei dezvoltări în perioada următoare, acoperă prin semnificația sa acest ceas de istorie, dînd un înțeles deosebit sfîrșitului de studenție.

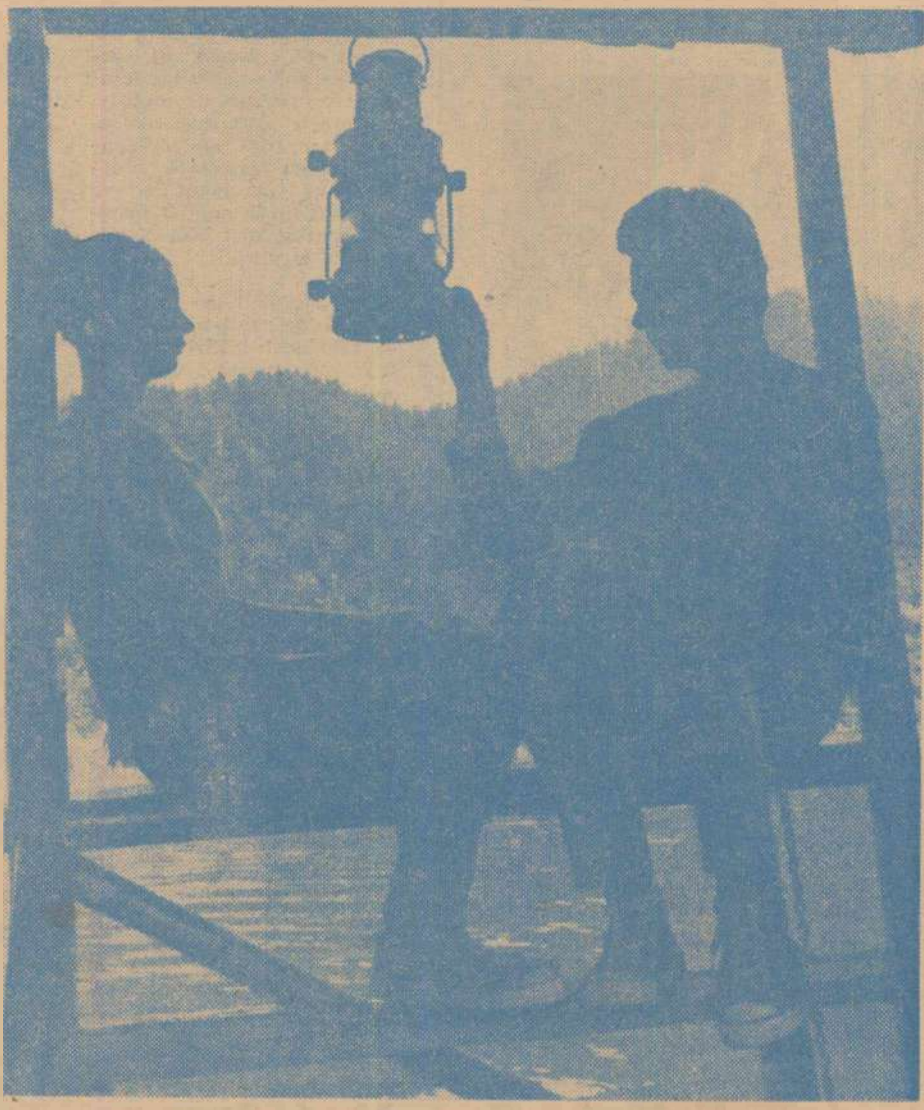
Pe drept cuvînt, promoția din acest an poate fi numită „PROMOȚIA CONGRESULUI al X-lea".

Pentru că cei care pășesc acum în viață purtînd cu ei lumina adunată din cărți în anii de studenție sînt chemați să-și împletească destinul în destinul țării, să dea contur proiectelor și visurilor, împlinind o datorie și un legămînt în care constă însăși esența pasiunii lor.

Emoția încheierii anotimpului romantic al studenției, care va rămîne pentru toți „Heidelbergul de altădată", se contopește cu emoția unui alt început dominat de responsabilitate și maturitate.

Aceia care-și vor regăsi numele în paginile revistei noastre și vor retrăi atmosfera unui examen, a unei excursii sau a unei întîlniri sportive, acela care au fost indirect o parte din colaboratorii permanenți ai revistei, stau acum alături, legați și prieteni cu toții, prin frumusețea acestui apogeu de studenție și a drumului care-i așteaptă și în care credem.

Pentru această speranță și pentru curajul de a visa și de a cunoaște, care perpetuează studenția, urăm succes deplin absolvenților din promoția 1969!

Fereastră spre vacanță. Fotoperspectivă de EMIL COJOCARU

CONGRESUL PCR X AL ZECELEA

Partidului nostru — un răspuns unanim: aprobăm, susținem, înfăptuim!

Chemați SĂ FIM și siguri că VOM FI

Țara întreagă trăiește zile incandescente de sens. Tezele Comitetului Central și proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român constituie documente de importanță istorică în viața patriei noastre, ele însemnînd deopotrivă bilanțul însuflețitor al realizărilor obținute și liniile directoare ale viitorului în amplul proces de dezvoltare multilaterală a României socialiste. Certitudinea prezentului și certitudinea viitorului, conștiința deplină a mersului nostru mereu neabătut înainte, pe drumul desăvîrșirii construcției socialismului, sub conducerea încercată a Partidului Comunist Român, această unitate de gînd și faptă a întregii națiuni socialiste în jurul partidului conducător reprezintă conținutul epocii pe care o trăim, este istoria afirmării ființei noastre de a fi în lume și sensul acestei copleșitoare istorii care înseamnă socialism. Trăim zile incandescente de sens, incandescență prin care ne identificăm cu propria noastră istorie și care este conștiința plenară a însuși sensului socialismului.

Tezele și Directivele constituie documente pe care le-a gîndit partidul, exprimînd voința fermă a poporului; ele sînt expresia vie a legăturii indestructibile dintre partid și popor, reprezentînd rodul colaborării adînci și consecvente dintre conducerea de partid și de stat și masele populare, emanație reală de gîndire și înfăptuire colectivă. Aceste documente, care exprimă principiile generale ale politicii interne și internaționale a partidului și statului nostru și sarcinile concrete ce se impun a fi realizate în plan economic, social, politic și cultural de către întregul popor călăuzit de partid, vor constitui programul de lucru al celui de-al X-lea Congres, eveniment a cărui importanță este amplificată de faptul că are loc în anul celei de-a 25-a aniversări a eliberării patriei de sub jugul fascist. Adeziunea deplină a tuturor oamenilor muncii la conținutul Tezelor și Directivelor semnifică faptul că în aceste documente a vorbit însuși poporul.

În această adeziune, rostindu-se în cuvintele și

Vasile CONSTANTINESCU
Facultatea de filozofie — Iași

(Continuare în pagina a 3-a)

NICOLAE BĂLCESCU ȘI TINERETUL

de prof. univ. Miron CONSTANTINESCU

Viața lui Nicolae Bălcescu, atît de scurtă, reprezintă o minunată pildă de dăruire pentru o cauză nobilă, de eliberare și emancipare a poporului. „Pe fruntea lui largă și curată se vedeau trecînd gînduri mărețe — în ochii lui limpezi și negri lucea o flacără tainică, ce părea a înota într-o rouă de lacrimi la cuvintele de patrie, glorie și independență națională!", așa ni-l prezintă pe marele patriot, Vasile Alecsandri.

Bălcescu și-a contopit întreaga tinerețe cu anii furtunoși de pregătire a revoluției de la 1848, moment de primă însemnătate în viața poporului nostru, pentru care și-a jertfit și viața. El și-a dăruit întreaga ființă fizică și spirituală acțiunii revoluționare, renunțînd la orice satisfacții personale. Punînd mai presus de orice binele și viitorul țării, a acționat cu abnegație să ridice „nația română la rangul ce i se cuvenea printre celelalte mari neamuri ale lumii".

De mic copil l-a atras învățătura, a studiat trecutul înaintașilor săi, faptele mărețe ale poporului de-a lungul zbuciumatei sale istorii, a cercetat hrisoave, a notat, a făcut însemnări. „La etatea de douăzeci de ani, scrie Ion Ghica, citise tot ce putuse găsi, pe ici, pe colea, despre istoria noastră națională". Gîndului „ca tot românul să fie liber și egal în țara

(Continuare în pagina a 11-a)

BĂLCESCU — EROU NAȚIONAL

Sînt împrejurări, sînt momente în dăinuirea milenară a unui popor cînd, întocmai ca în istoria universului, magma incandescentă și generoasă se ridică din sine într-un cosmic efort spre a se împlini sublim în inegalabile creații, în chintesențe ale capacităților sale demiurgice. Un asemenea moment de geneză eroică fu anul revoluționar 1848, care, alături de alți fii nepieritori ai acestui popor, ni-l înfățișă în neasemuita sa lumină, după cum s-a dovedit cu vremea, pe Nicolae Bălcescu, numele propriu al românilor dintotdeauna și de pretutindeni. Vizionara și totodată zbuciumata noastră revoluție a fost „unul din acele minute mari, cînd — așa cum spune Bălcescu, evocînd o altă epocă de răscruce din istoria noastră națională, în Românii sub Mihai Voievod Viteazul — o nație trebuie să piară sau, luînd inimă din suferința și desperarea sa chiar, printr-o silință mare și puternică, însuși să se mîntuiască. Împregiurări favoritoare dinafară nu lipsiră la dorința oamenilor, nici oamenii nu lipsiră împregiurărilor" Și pentru a conchide tot cu cuvintele ardent patriotice ale acestuia, „astfel totdeauna, în timpuri grele și nenorocite, roditorul pămînt al patriei noastre și-a născut izbînditori".

Dacă sub acest aspect al fertilității eroice (de eroi ne e pămîntul, afirmă cu îndreptățire o poetă contemporană) pămîntul românesc n-a cunoscut niciodată seceta, nu-i mai puțin adevărat că în fiul Zincăi — serdăreasa de la Bălcești — avu poate cel mai strălucit rod al său din toate timpurile. Ca nimeni altul, Bălcescu întruchipează deopotrivă înțelepciunea și spiritul de jertfă ale legendarului rege dac, agerimea de acțiune și bărbăția vitejească ale lui Mihai Voievod Viteazul, setea de dreptate și ura împotriva jefuitorilor ale Vladimirescului, gîndirea înalt vizionară și clocotul lăuntric ale evocatorului său de mai tîrziu, Mihai Eminescu. Am fi nedrepți însă nu numai față de „frații săi cauzași" cei mai fideli, ci față de însăși amintirea lui dacă vom vedea în splendida sa răsă-

Niculae STOIAN

(Continuare în pagina a 10-a)

Vacanța — repetiție generală

Calmul și liniștea ce se vor instăpîni peste cîteva zile în institutele și facultățile noastre, acum cînd puține file au mai rămas din calendarul actualei sesiuni, încep să facă locul pregătirilor pentru vacanța de vară

• Înscrisă în tradiția tineretului nostru, participarea la munca voluntar-patriotică a studențimii cunoaște, mai ales acum cînd se integrează în marea efervescență a întrecerii în cinstea Congresului al X-lea al P.C.R. și a celei de-a XXV-a aniversări a Eliberării, o amploare deosebită, studenții din întreaga țară angajîndu-se ca în perioada 1—20 iulie să contribuie, cu elanul și entuziasmul ce-i caracterizează, la grăbirea lucrărilor de pe ogoarele și șantierele naționale.

La campania de recoltare a păioaselor în I.A.S.-uri vor fi prezenți aproape 8 500 de tineri, la culesul fructelor și legumelor — 6 000 de studente, pe cele 10 șantiere naționale de irigații (Coveiu—Dolj, Poarta Albă și Castelu—Constanța, Ștefan cel Mare, Mărculești și Dragalina — Ialomița, Tudor Vladimirescu — Brăila, Valea Ierului-Oradea, Nicorești—Tecuci) vor lua parte peste 1 500 de studenți, la lucrările de construcții de drumuri și șosele își vor aduce contribuția circa 1 500 de tineri, iar pe plan local, la acțiuni de înfrumusețare a orașelor, satelor, a spațiilor din jurul căminelor și cantinelor și din incinta institutelor și facultăților, la lucrări de silvicultură (împădurire), de întreținere a diverselor monumente istorice, pe șantierele arheologice, vor participa peste 3 500 de studenți și studente, cifra totală ajungînd la aproape 21 000 pe întreaga țară.

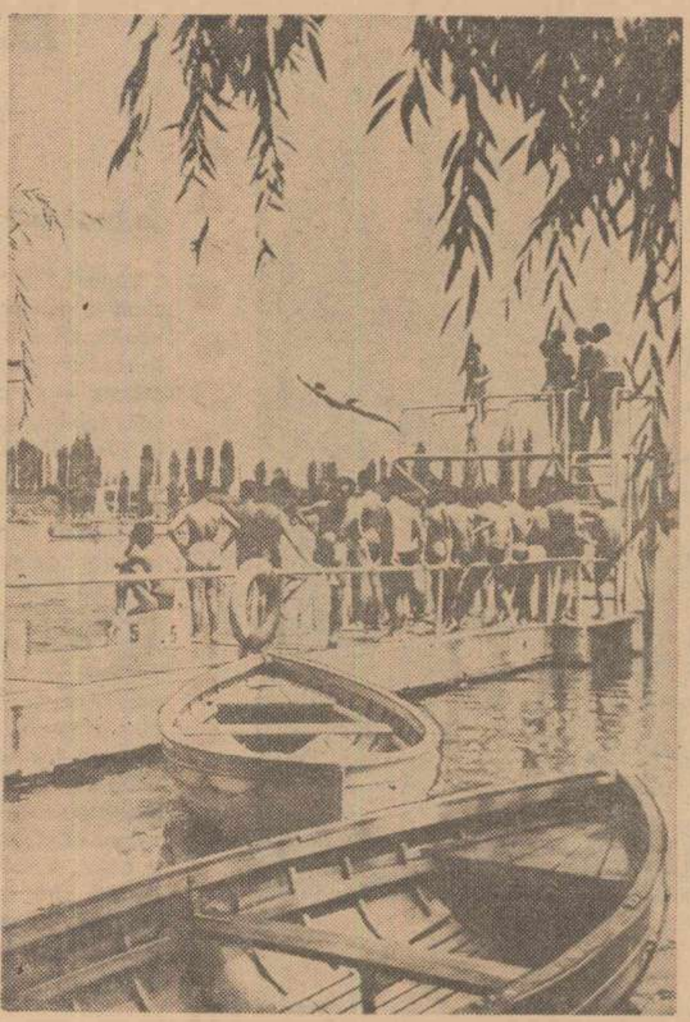
Iată cîteva cifre edificatoare: 2000 de ieșeni vor participa, alături de ceilalți tineri, la munca de pe ogoarele și șantierele naționale din Iași și județele învecinate; 1650 timișoreni (1100 studente și 550 studenți) vor lucra în I.A.S.-urile din județele Timiș și Arad; 6048 bucureșteni (dintre care 4016 băieți și 2038 fete) se vor deplasa pe șantierele naționale ale tineretului, la I.A.S.-uri, pe șantierele de construcții din Capitală.

În toate centrele universitare, în fiecare institut au fost alcătuite comandamentele de muncă patriotică, au fost încheiate convențiile între institute și unitățile unde se va desfășura munca, studenții cunosc de pe acum cu exactitate locul unde vor lucra; au fost asigurate — gratuit — mijloacele și materialele de protecția muncii. Grija cu care comisiile de la centrele universitare sprijină comandamentele județene în vederea efectuării în condiții bune a acestei importante activități ne dă certitudinea că măsurile organizatorice luate vor duce la obținerea unor rezultate — morale și materiale — care să facă cinste studențimii noastre

Evidențiind promptitudinea și entuziasmul cu care studenții au răspuns chemării asociațiilor, nu putem să nu semnalăm totodată apariția unor refuzuri tardive din partea cîtorva unități agricole de a primi studenți la muncile de vară. Este necesar, de aceea, să se ia toate măsurile pentru ca asemenea deficiențe să nu ajungă să pună sub semnul întrebării finalitatea acestei importante acțiuni.

• În această perioadă, la casele de cultură, la cluburi și baze sportive studențești au loc adevărate repetiții generale menite să asigure condiții optime de recreere educativă, iar planurile și programele de acțiuni pentru organizarea vacanței de vară au prins contur final.

Iată în eșantion o parte din activitățile cultural-recreative ce vor fi organizate la Casa de cultură a studenților din Cluj și la baza cultural-sportivă studențească Tei din București.

CLUJ

— Se vor iniția expuneri, dezbateri și discuții cu participarea unor activiști de partid și de stat, a unor personalități din centrul universitar Cluj, care vor aborda probleme și aspecte actuale ale politicii partidului și statului.

— Vor fi organizate acțiuni cu caracter cultural-artistic (spectacole, recitaluri de poezie, cicluri de filme, cursuri), al căror conținut îl vor constitui valori literare, ale creației muzicale care oglindesc aspecte ale creației patriei noastre, care emană puternice sentimente patriotice și înalte idei ale umanismului socialist.

Un ciclu de filme, ale căror teme sînt inspirate din istoria poporului și partidului și de documentare oglindind realizările poporului nostru va completa informația studenților privind actualitatea noastră.

— Pe scară largă vor fi folosite excursiile și acțiunile în aer liber. Excursiile vor avea ca scop cunoașterea bogățiilor și frumuseților județelor, vizitîndu-se obiective industriale, muzee, monumente cu caracter istoric și monumente ale naturii.

— Avînd în vedere că există în Cluj mulți studenți veniți din alte centre universitare, se vor organiza seri ale prieteniei, cu care ocazie studenții se vor cunoaște între ei.

— Resortul artistic va organiza spectacole-concurs de muzică ușoară și populară cu studenți din toate centrele universitare.

— În timpul vacanței de vară își vor continua activitatea cercurile de recitatori, inițiatoare ale unor recitaluri de poezie patriotică și cercul foto, care va organiza excursii, va pune laboratorul la dispoziția studenților pentru a executa fotografii în vederea deschiderii unei expoziții concurs.

BUCUREȘTI

— La clubul actualităților se vor organiza: expuneri, simpozioane, mese rotunde, convorbiri pe probleme politice (interne și internaționale), economice, filozofice, din istoria poporului și a partidului, etice ș.a.

— La stația de radioamplificare, printre altele, se vor transmite emisiuni locale, audiții muzicale, recitaluri de versuri, o revistă a presei, o emisiune săptămînală „Vara studențească", recomandări de itinerare turistice.

— Programul de club va cuprinde: întîlniri, mese rotunde, dezbateri pe probleme de creație artistică, politică, sport; vizionări la televizor, audiții pe bandă sau discuri; vor funcționa două cercuri de inițiere: foto-cine-club, care se va încheia cu un concurs cu tema „Activitățile din baza Tei" și de două ori pe săptămînă vor avea loc inițieri în „dans modern"; biblioteca va funcționa zilnic, colțul presei va avea majoritatea publicațiilor românești; studenților li se vor pune la dispoziție jocuri de șah, remy, table, biliard, mingi de fotbal, handbal, volei, tenis.

— În cadrul activităților cultural-distractive se programează plimbări de agrement cu ambarcațiuni nautice, spectacole artistice (estradă, varietăți, recitaluri teatrale, concerte de muzică ușoară și populară), un spectacol de sunet și lumină în cinstea aniversării zilei de 23 August, proiecții de filme artistice și documentare; joia, sîmbăta și duminica — seri de dans, iar cu concursul Casei de creație „Arta modei" se va organiza o paradă a modei.

— Concursuri cu premii de creație literară, artistică, soliști vocali, recitatori gen „Cine știe cîștigă" pe teme de cultură generală, un concurs care să cinstească actul de la 23 August, concursul fulger „Știați că... ?"

— Manifestările sportive și turistice se vor concretiza în întîlniri sportive amicale cu echipe de fotbal, volei, handbal între centre universitare cu studenți veniți în București la practica în producție, între studenți și tineri muncitori, între facultăți și institute; demonstrații sportive la scrimă, box, lupte, judo, gimnastică, ski pe apă, canotaj etc.; jocuri distractive pe apă, excursii, cursuri și concursuri de înot.

Ambele programe sînt edificatoare și ele demonstrează cu prisosință eforturile ce s-au făcut și se mai fac încă pentru organizarea cît mai bine a vacanței de vară.

• Taberele de odihnă, organizate ca și în alți ani la Costinești, Pîrîul Rece, Timiș și Izvorul Mureșului, vor primi în cele 6 serii, de 12 zile, 10 317 studenți, iar în alte 17 stațiuni balneo-climaterice 3 750 de studenți își vor îngriji sănătatea, pe opt profile de afecțiuni.

La Comisia socială a C.E. al U.A.S.R. am asistat la ultimele pregătiri înaintea începerii vacanței, iar tov. Urs Iosif — șeful comisiei — ne informează că deschiderea taberelor va avea loc, în prezența unor reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului și ai C.E. al U.A.S.R., pe 2 iulie la Costinești, iar în celelalte trei pe 6 iulie.

Ce posibilități de petrecere în mod plăcut și util a timpului liber oferă cele patru stațiuni? Diverse, numai că Izvorul Mureșului va deveni tabără de odihnă, în adevăratul înțeles al cuvîntului, în ultima perioadă. Pînă atunci, aici se va asigura un program special de instruire a activului asociațiilor și membrilor A.S. din toate centrele universitare, program împletit, binențeles, cu activități specifice taberelor de odihnă ca dans, jocuri sportive, excursii în împrejurimi, la Lacul Roșu și Tușnad. Avînd în vedere feluritele posibilități pe care le oferă muntele sau marea, multitudinea de materiale cu care sînt dotate taberele, îmi vine greu să enumăr posibilitățile de destindere în zilele vacanței.

Urmărind listele în care sînt înscrise toate materialele cu care vor fi dotate taberele, reușesc să rețin: televizoare, magnetofoane, jocuri de șah, remy, biliard, mingi de handbal, volei, fotbal, ping-pong, rachete și mingi de tenis, arcuri, porticuri, spaliere, bară fixă, frînghii de cățărat, pantofi de tenis, tricouri, materiale pentru carnaval ș.a. Fiecare tabără va avea abonamente la Scînteia, Scînteia tineretului, Viața studențească, Amfiteatru, Contemporanul, Sportul, România literară și Lumea. O formație de muzică ușoară va susține în fiecare serie șapte seri de dans și două spectacole cu sprijinul studenților veniți la odihnă, vor rula două filme pe serie și multe, multe altele.

• Pentru amatorii de drumeții, pentru cei ce vor să cunoască frumusețea, bogăția și originalitatea minunatelor peisaje din țara noastră, cît și din alte țări, pentru cei ce doresc să petreacă ore plăcute într-un cadru natural și atrăgător, Biroul de turism pentru tineret organizează excursii (tematice, montane și nautice) și peste hotare (Belgia, R. S. Cehoslovacă, Franța, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, R. P. Ungară, U.R.S.S. ș.a.); la acestea se adaugă excursiile de 1—2 zile în împrejurimi organizate de comisiile de turism din centrele universitare și institutele noastre, de casele de cultură și bazele sportive studențești. Înscrierile continuă, așa că orice cifră nu poate fi decît aproximativă.

În fața acestor perspective nu putem decît să le urăm beneficiarilor acestor activități o vacanță cît mai plăcută.

I. NOVAC

Anunțăm cititorii că, în timpul vacanței de vară, „Viața studențească" va apare lunar, în 32 de pagini, după cum urmează: miercuri 23 iulie, miercuri 20 august și miercuri 24 septembrie.

Începînd cu luna octombrie, revista își va relua apariția săptămînală.

Chemați SĂ FIM și siguri că VOM FI

(Urmare din pagina 1)

prin faptele propriei sale personalități, se exprimă cu toată fermitatea și întregul tineret al patriei. **Căci în aceste zile fierbinți de sens pentru toți cetățenii patriei, tineretul descifrează în substanța documentelor, în certitudinea evoluției socialiste a întregii națiuni, însuși sensul afirmării și dezvoltării sale plenare. Tezele și Directivele investesc tineretul cu o încredere deosebită în forțele sale creatoare, în capacitatea sa de muncă și gîndire, cu acea încredere care angajează întreaga ființă a tineretului în marile răspunderi și îndatoriri ce-i revin :** „Procesele înnoitoare, **se spune în Teze,** care au loc în toate domeniile vieții noastre sociale solicită din plin efortul tineretului, oferă cîmp larg de afirmare a elanului și inițiativei sale creatoare". **Meditînd asupra acestei fraze, ai imaginea limpede a ceea ce reprezintă pentru partid și țară** profilul de astăzi al tineretului, imaginea reală a faptului că tineretul este apreciat în toată autenticitatea distinctă a personalității sale, că el este chemat să contribuie din plin, cu propriile sale idei și fapte, la o largă și efervescentă activitate creatoare în viața economică, social-politică și culturală a țării, la rezolvarea tuturor problemelor majore și la realizarea tuturor directivelor acestui drum luminos în etapa desăvîrșirii construirii socialismului.

Încrederea deplină a partidului și țării în faptul că sîntem chemați să fim **și certitudinea că într-adevăr** vom fi **ne dă clar** conștiința că tineretul este o valoare angajată istoric într-o operă în care, suflet în sufletul poporului, contribuie activ la opera desăvîrșirii socialismului, la ridicarea României socialiste pe cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației. **Sîntem chemați, așa cum se arată în Teze, să ducem** „mai departe făclia progresului social pe pămîntul patriei noastre". **Tezele reliefează faptul că** întregul tineret, îndrumat consecvent de către Uniunea Tineretului Comunist, se înscrie firesc în istoria patriei, creator și valoric în numele patriei, al socialismului.

Parte integrantă a tineretului țării, noi, studenții, sîntem chemați să contribuim substanțial la afirmarea menirii și sensului nostru în societate. Preocuparea înaltă a partidului pentru problemele tineretului studios este afirmată cu deosebită pregnanță în Directive : „Un accent deosebit se va pune pe dezvoltarea învățămîntului superior tehnic și economic. Se va urmări pregătirea unui număr mai mare de cadre în domeniile de mare actualitate, cum sînt energetica nucleară, electronica, analiza și modelarea proceselor economice. În același timp, se va acorda atenție formării de specialiști pentru activitatea de cercetare în științele naturii, științele tehnice și sociale". **Acest fapt nu poate fi, desigur, decît expresia certitudinii noastre că ne revine sarcina supremă de a ne dărui total pentru progresul patriei cu tot ceea ce înseamnă gînd și faptă în noi, cu tot ceea ce în propria noastră ființă înseamnă conștiință și valoare.** De aceea, adeziunea noastră deplină la esența Tezelor și Directivelor elaborate de către Partidul Comunist Român reprezintă însăși adeziunea și dragostea noastră profundă față de patrie, partid și popor, opțiunea fundamentală pentru viitorul României socialiste.

Coordonate ample pentru dezvoltarea științelor sociale

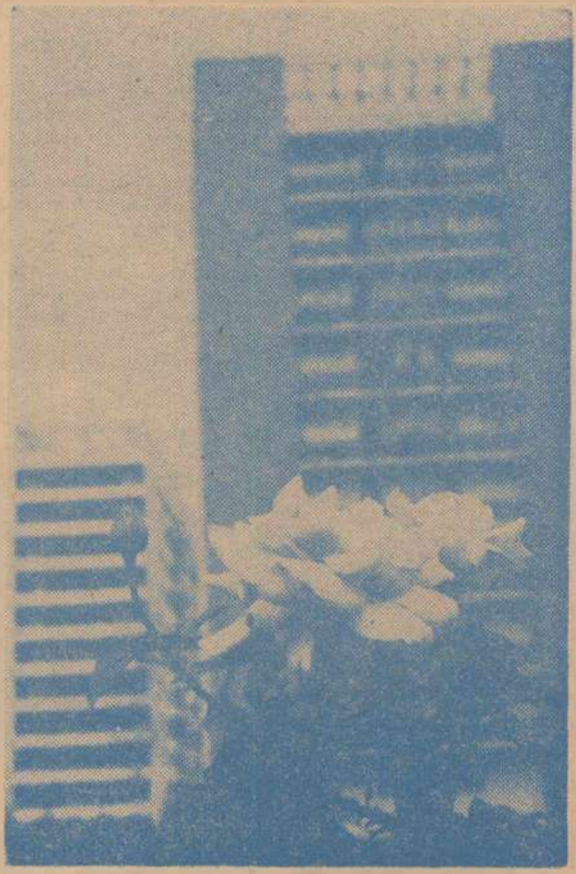
Deosebitul interes cu care au fost primite Tezele C.C. al P.C.R. pentru Congresul al X-lea al partidului în rîndurile studenților și cadrelor didactice de la facultățile de științe sociale își găsește justificarea în multiplele aspecte pe care le abordează acest document de o semnificativă importanță pentru viața economică și social-politică a țării. Tocmai de aceea Tezele constituie o contribuție majoră a Partidului Comunist Român la îmbogățirea sistemului teoretic al marxismului, al tacticii și strategiei politice în mișcarea comunistă și muncitorească internațională. În acest sens, documentul devine obiect de investigație teoretică, de analiză profundă pentru relevarea aspectelor dialectice și științifice. În același timp Tezele cuprind — explicit și implicit — indicații semnificative pentru însăși orientarea teoretică a științelor sociale, pentru coordonatele metodologice pe care trebuie să se miște cercetătorul în științele sociale pentru a fi un om al epocii sale, atît prin problemele care-l frămîntă cît și prin răspunsurile pe care le găsește la ele. În acest context, Tezele conțin „principiile generale ale cercetării în domeniul științelor sociale, sarcinile concrete rezultate din aceste principii, precum și mijloacele de atingere a lor" **(conf. dr. ION IRIMIE).**

Același interlocutor vede însemnătatea principială și programatică a Tezelor în aplicarea creatoare a marxismului la realitatea noastră concret-istorică, în generalizarea experienței construcției socialiste de la noi, în orientarea de perspectivă pe care o dă pentru cercetarea în domeniul științelor sociale, în îndrumarea nemijlocită de către partid a acestei cercetări.

Aceste indicații sînt — după părerea conf. dr. TRAIAN POP — aplicarea concretă la științele sociale a unor principii mai generale după care se conduce astăzi uriașa operă de ridicare a întregii vieți economice și social-politice de la noi. Din toate acestea rezultă ca o primă concluzie ideea că științele sociale sînt chemate să aducă o contribuție sporită la opera de transformare a societății, devenind puncte de sprijin pentru practica social-istorică. Înțelegerea acestei determinații de bază — care, aș îndrăzni să spun, constituie rațiunea de a fi a oricărui domeniu al științei și culturii — face posibilă găsirea celor mai adecvate mijloace de cercetare pentru descoperirea unor adevăruri care să-și merite din plin această desemnare — adică adevăruri care să servească omului. „Beneficiul activității de cercetare în domeniul științelor sociale să fie omul și cerințele sale ; și cînd spun aceasta mă refer la sporirea valorilor spirituale, dar în primul rînd la creșterea valorii-om" **(conf. dr. TRAIAN POP).**

Ca o determinație generală a cercetării în cadrul științelor sociale țin să subliniez — ne spune conf. dr. CĂLINA MARE — necesitatea luptei de opinii, eliminarea spiritului dogmatic — determinație de o însemnătate excepțională de care ține însăși rațiunea de a fi a lor...

Din aceste cadre teoretice generale rezultă sarcini concrete — a căror realizare ar constitui una

din căile importante pentru consolidarea științelor sociale cu realitatea, cu comandamentele dezvoltării societății și ale progresului în domeniul gîndirii teoretice.

Ca o primă sarcină care revine facultăților de științe sociale este îmbinarea pregătirii viitorilor specialiști în domeniul cercetării sociale cu cercetarea directă, realizarea unor teme.

Din aceste deziderate generale rezultă următoarele sarcini concrete, ne spune **MIRCEA PETREHUȘ** — anul II Filozofie :

În primul rînd îmbinarea activității de pregătire a viitorilor specialiști în domeniul cercetării sociale cu activitatea de cercetare directă a realității sociale. **Aceste două planuri nu se exclud, ci, dimpotrivă, se condiționează reciproc, activitatea de pregătire a viitorilor specialiști cuprinzînd ca un aspect esențial aspectul formativ, oțelirea politică și ideologică — la care poate contribui în mod substanțial antrenarea studenților din științele sociale la realizarea temelor preluate de catedre. Aceasta presupune pe de o parte o atragere a studenților la munca desfășurată de catedre — o reluare a unei tradiții adînc înrădăcinate în istoria învățămîntului nostru superior : gruparea studenților pe domenii de cercetare preferate, pe teme și — aș îndrăzni să spun — pe profesori preferați. Pe de altă parte, aceasta presupune nu numai un interes sporit din partea studențimii pentru investigarea realității sociale, dar și o pregătire multilaterală, o cunoaștere adîncă a filozofiilor contemporane, a valorilor epistemologice ale științelor, precum și o cunoaștere a realității sociale de la noi și din alte părți.**

La rîndul său, ANDREI MARGA, anul III Filozofie, ține să remarce că din principiul combativității ideologice a cercetătorului în științele sociale rezultă ca o sarcină concretă cunoașterea profundă a principalelor orientări ale filozofiei contemporane. **Pentru a realiza o reală eficiență a dialogului dintre marxism și celelalte filozofii contemporane, el consideră** că e necesar să se acorde un spațiu mai larg pentru studiul detaliat al unora dintre principalele orientări filozofice — **lucru care nu exclude, ci include o detașare de ele în spiritul combativității ideologice care trebuie să ne caracterizeze.**

Conf. dr. NICOLAE KALLOS a menționat ca un fapt îmbucurător — subliniat și în Tezele C.C. al P.C.R. — diversificarea disciplinelor filozofice marxiste, rezultatele deosebite obținute în unele domenii ale științelor sociale — neglijate într-o anumită perioadă : axiologie etică, filozofia culturii. Conf. dr. Nicolae Kallos consideră însă ca o sarcină concretă rezultată din principiile Tezelor necesitatea trecerii la adîncirea acestor discipline. E necesar să se treacă de la cercetarea extensivă (crearea unor noi discipline) la o cercetare intensivă, mai aprofundată a domeniilor pe care le-am luat în cercetare. În acest sens, domnia-sa consideră că se organizează prea multe simpozioane, colocvii — lucru care dăunează cercetării însăși (se știe că simpozioanele, colocviile au menirea de a prezenta ceea ce s-a realizat). De aceea ar trebui să se acorde mai multă atenție activității de cercetare decît celei de prezentare a rezultatelor acestei cercetări.

Anchetă realizată de
Ion CRISTOIU

Școala superioară în fața unor noi răspunderi

Încadrată organic în vastul proces al construcției socialiste, alături de întregul nostru popor, școala superioară a primit cu vie satisfacție Tezele C.C. al P.C.R. pentru Congres și proiectul de Directive. Adunările generale extraordinare ale organizațiilor de partid din institute și facultăți, dedicate dezbaterii acestor documente, dovedesc cu prisosință participarea largă, însuflețită, a dascălilor și a tinerimii amfiteatrelor la campania, putem spune națională, generată de dialogul partidului cu masele cele mai largi. Faptul că ambele documente includ valoroase aprecieri făcute școlii românești, cît și prevederi pentru dezvoltarea de viitor a învățămîntului, conferă acestor dezbateri un plus de dinamism, dat de cointeresarea tuturor factorilor universitari în aplicarea lor cu un înalt simț de răspundere.

Organizația de partid a Facultății de filozofie **din București, dezbătînd în adunarea sa generală Tezele și proiectul de Directive, și-a afirmat adeziunea deplină la politica internă și externă a partidului, a statului nostru socialist, la prevederile proiectului de Directive pentru continuarea ascensiunii noastre în viitor. Din cuvîntul participanților la dezbateri a reieșit hotărîrea cadrelor didactice de a face totul pentru creșterea politică a studenților, pentru pregătirea specialistului cu profunde convingeri politico-cetățenești. „Avînd în vedere că studenții Facultății de filozofie vor activa după absolvire pe tărîm ideologic, — a spus conf. univ. Paul Popescu Neveanu — buna noastră pregătire se va reflecta în formarea unor intelectuali capabili să reziste la orice confruntări în domeniul social-politic, ideologic, filozofic, intelectuali cu convingeri ferme, aflați pe poziții comuniste, intransigente".**

Studentul Alexandru Procopovici, de la Facultatea de mecanică a Institutului politehnic din Cluj, și-a exprimat certitudinea că proiectul de Directive va fi aprobat, exprimîndu-și satisfacția că aplicarea Directivelor Congresului al X-lea va coincide cu transpunerea și pe mai departe în viață a Directivelor C.C. al P.C.R. privind dezvoltarea învățămîntului, a Legii învățămîntului și a Statutului personalului didactic. „Această corelare a acțiunilor izvorîte din programul director al partidului — a spus colegul său, Iosif Buzogany — ne dă certitudinea că învățămîntul nostru, inclusiv cel superior, va cunoaște o reală dezvoltare și perfecționare, organele de resort sporindu-și receptivitatea față de propunerile sosite din diverse centre universitare".

Adunarea generală a organizației de partid a Universității din Timișoara a dezbătut pe larg cele două documente, vorbitorii exprimîndu-și satisfacția că, în pas cu dezvoltarea avîntată a economiei, industriei, agriculturii, științei și culturii românești, va cunoaște și învățămîntul o creștere multilaterală, de ordin calitativ și cantitativ. După ce a vorbit despre necesitatea adîncirii și lărgirii în și mai mare măsură a democrației socialiste — element de bază al tuturor succeselor noastre — conf. univ. Ervin Sallao s-a ocupat pe larg de necesitatea dezvoltării susținute a activității de cercetare științifică în mediul universitar, arătînd că „viitorii specialiști vor trebui să fie pregătiți la cel mai înalt nivel pentru transformarea în fapte a hotărîrilor de partid, iar aceasta se poate realiza numai corelînd activitatea teoretică cu cea practică și de cercetare".

În cuvîntul participanților la dezbaterea din adunarea generală a organizației de partid din Institutul bucureștean de petrol, gaze și geologie s-au evidențiat importantele răspunderi ce decurg pentru învățămîntul superior, în genere, precum și pentru institutul lor din documentele pregătitoare ale Congresului al X-lea. „Identificarea unor rezerve mari de țiței, de gaze și de minereuri, cît și perfecționarea continuă a metodelor de extracție și de prelucrare — a spus președintele C.U.A.S., G. Scripcaru — ne cer să îmbunătățim simțitor procesul de învățămînt, conținutul și metodica seminariilor, lucrările de laborator, proiectele de an și, în mod deosebit, practica în producție, al cărei nivel actual nu ne poate mulțumi".

Universitatea clujeană „Babeș-Bolyai" e prezentă, de asemenea, în dezbateri, alături de celelalte institute de la poalele Feleacului, care cuprind 26 de facultăți și 68 de secții, față de 10 facultăți și 24 de secții în 1945. În cuvîntul lor, prof. dr. Gheorghe Marcu, conf. univ. Ionel Haiduc, prof. univ. dr. docent Augustin Pop și alte cadre didactice, precum și numeroși studenți, și-au afirmat adeziunea cu trup și suflet la documentele de partid, arătînd că justețea lor a determinat întregul popor să vadă în partidul nostru unica forță capabilă să ne asigure mersul ascendent, independența și stabilitatea noastră multiplă.

În adunarea organizației de partid de la Universitatea din Cluj, conf. dr. Ladislau Kekedy, referindu-se mai întîi la perspectivele dezvoltării industriei în anii următori, a adăugat : „Avem o datorie din a considera și facultatea, institutul, o uzină, dar una de tip special: o uzină de cadre, în care să pulseze același elan al întrecerii permanente, al luptei pentru calitate".

Reluînd ideea și amplificînd-o, vedem în studențimea noastră, din toate centrele universitare, în cadrele ei didactice, oameni ai unei mari uzine de specialiști, oameni pe care documentele pregătitoare ale Congresului al X-lea îi însuflețesc, înrădăcinîndu-le simțul înaltelor răspunderi sociale ce le revin.

Dragomir HOROMNEA

CAMPANIA EXAMENELOR

CU O SĂPTĂMÎNĂ ÎNAINTE

DE BILETUL FINAL

Niciodată mai mult ca în actuala sesiune nu au fost mai evidente eforturile care se întreprind la toate nivelurile pentru perfecționarea învățămîntului nostru universitar, pentru necontenita ridicare calitativă a pregătirii studenților.

Este în afara oricărei îndoieli faptul că examenele susținute pînă acum au marcat un substanțial spor de calitate în acumularea și prezentarea cunoștințelor de către studenți, reflectînd măsurile luate în institute pentru punerea în aplicare a Directivelor C.C. al P.C.R. și a Legii învățămîntului.

Dinamica acestei sesiuni hotărîtoare pentru încheierea anului universitar, dinamică reflectată pe larg în paginile revistei noastre, indică însă și alte aspecte pe care le-a pus în lumină desfășurarea propriu-zisă a examenelor, fenomene mai mult sau mai puțin îmbucurătoare, pe care cuvîntul sec al statisticilor le scoate la iveală într-o măsură mai mică sau deloc.

Tocmai asupra acestor idei ce se impun de dincolo de cifre dorim să ne oprim în continuare.

Unul dintre obiectivele pe care le-au urmărit redactorii noștri în reflectarea și analizarea actualei sesiuni a fost acela de a stabili în ce măsură examenele au ilustrat îmbunătățirile aduse procesului de învățămînt prin aplicarea Directivelor C.C. al P.C.R. și a Legii învățămîntului.

Din acest punct de vedere **discuțiile pe care le-am purtat cu numeroase cadre didactice, cu studenți și cadre ale asociațiilor studențești, ca și examenele la care am asistat, au confirmat că noul cadru oferit învățămîntului prin Directivele C.C. al P.C.R. și Legea învățămîntului a creat posibilități optime de pregătire tuturor studenților, de raționalizare a eforturilor acestora pentru o pregătire de calitate superioară, de sporire a eficienței procesului instructiv-educativ.**

Exigența sporită a cadrelor didactice și a studenților înșiși în decursul anului universitar, continuitatea și perseverența în pregătire, îmbunătățirea predării unor cursuri și a calității muncii desfășurate în cadrul orelor de seminar sau de laborator, preocupările profesionale ale asociațiilor se reflectă elocvent în calitatea mai ridicată a răspunsurilor date de studenți la examene, aceasta datorîndu-se de asemenea și **timpului liber creat prin echilibrarea orarelor și folosit de majoritatea studenților pentru studiu individual, mai bunei dotări a bibliotecilor cu material bibliografic, consultațiilor acordate de titularii disciplinelor.**

Astfel, la Institutul politehnic București notele de 7—10 reprezintă circa 72% din totalul rezultatelor obținute în prima jumătate a sesiunii, la A.S.E. acest procent e de 67,4%, la Arhitectură de 78%, iar la Institutul de construcții de 77%. Același procent de note bune și foarte bune au obținut studenții din centrul universitar Cluj, Iași, Timișoara, Tg. Mureș și exemplele pot continua cu alte institute și centre universitare.

Momentul marilor confruntări care este sesiunea nu a fost însă scutit și de cealaltă fațetă a medaliei, de neprezentări la examene, de răspunsuri care nu au putut primi calificative de trecere.

În ciuda eforturilor întreprinse în favoarea lor, a măsurilor luate pentru a-i ajuta prin examenele parțiale din luna februarie și durata extinsă a actualei sesiuni mulți studenți au abdicat de la răspunderile și obligațiile care le revin, fie neprezentîndu-se la examene, fie dovedind o îngrijorătoare superficialitate în pregătire, surprinzătoare goluri în cunoștințele teoretice generale și în cele de specialitate

Așa cum ne spunea conf. dr. ing. Alexandru Chișiu, de la Institutul politehnic Cluj, măsurile adoptate în ultima vreme pentru asigurarea condițiilor unei pregătiri cît mai temeinice au fost fructificate din plin tot de studenții silitori, buni și foarte buni, în timp ce acel procent, e drept relativ mic, de studenți care se sustrag sistematic obligațiilor care le revin pe linie profesională a continuat să nege prin atitudine și rezultate rațiunea prezenței sale pe băncile facultății.

Rezultatele slabe obținute la nivelul întregului învățămînt superior de către studenții anilor I confirmă, alături de deficiențele selecției de la admitere, insuficienta atenție acordată anului I de către unele conduceri de institute și facultăți, precum și de asociațiile studențești, mai ales în condițiile cunoașterii de către aceste foruri a potențialului teoretic redus de care dispuneau proaspeții studenți.

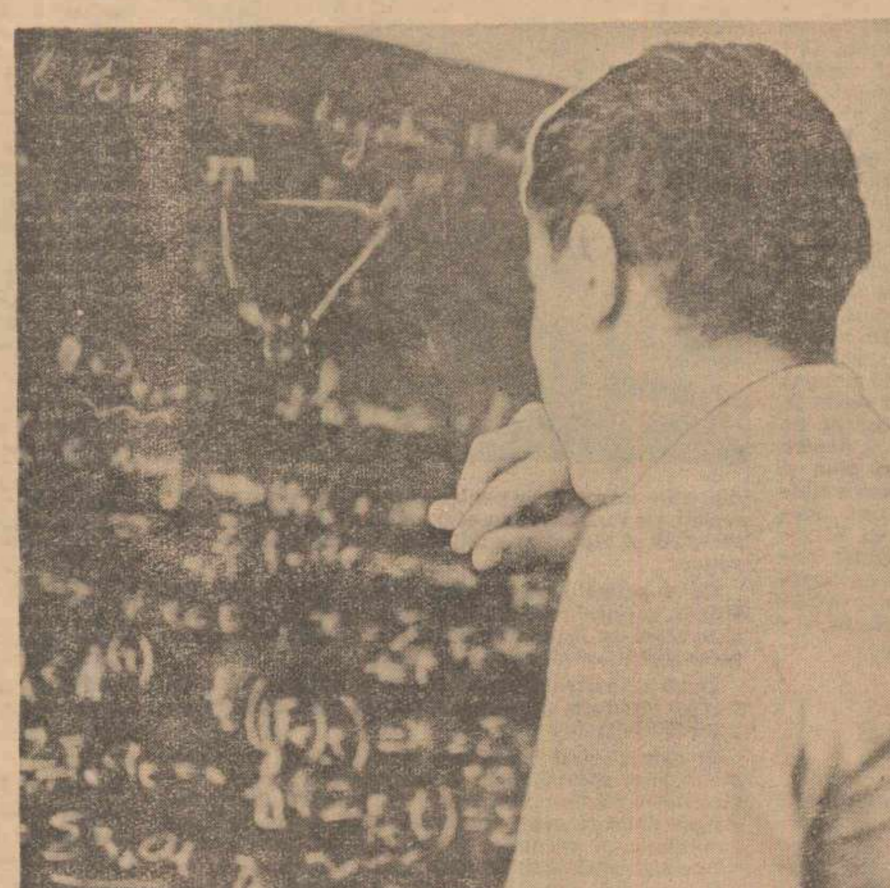
Dar trecînd peste situația — oricum deosebită — a anului întîi, ne aflăm în fața celorlalți studenți neprezentați sau nepromovați, ale căror rezultate au explicații de natură pur subiectivă, fie în atitudinea refractară a acestora față de procesul instructiv-educativ, fie în deficiențele care mai persistă pe alocuri în acest proces.

În tot timpul anului cadrele didactice au stat la dispoziția studenților pentru consultații, au încercat să contribuie prin toate mijloacele la buna pregătire a discipolilor.

Căutînd cauzele care au dus la obținerea unor rezultate slabe și foarte slabe în actuala sesiune de examene, ne-am oprit mai întîi asupra răspunderilor care revin cadrelor didactice.

De la studenții cu care am discutat am aflat ceea ce cunoșteam din propriile noastre observații, anume că, în marea lor majoritate, cadrele didactice își îndeplinesc cu maximum de răspundere obligațiile profesionale, că muncesc cu dragoste, cu dăruire, că studenții dispun de cursuri excelent întocmite și predate, de o îndrumare de calitate în cadrul orelor de laborator, de seminar, la întocmirea proiectelor și a lucrărilor, în activitatea de cercetare științifică.

Investind aceste eforturi, această energie creatoare în îndrumarea studenților, cadrele didactice au dreptul și obligația de a le pretinde acestora, în interesul societății, o atitudine la fel de responsabilă față de muncă, față de propria lor pregătire, de a spori exigen-

țele în conformitate cu cerințele evoluției învățămîntului modern.

Dacă aceasta este impresionanta trăsătură generală a climatului de înaltă intelectualitate și responsabilitate în care s-a desfășurat procesul instructiv-educativ în acest an universitar, nu-i mai puțin adevărat că n-au lipsit, totuși, pe parcurs, unele situații, ce-i drept fără amploare, limitate la anumite discipline sau momente ale pregătirii, care înfluențează întrucîtva diagrama rezultatelor la o facultate sau alta. Cînd spunem aceasta ne gîndim la neacoperirea cu cursuri tipărite (sau multiplicate) a unor discipline, la insuficiența orelor de seminar și laborator în raport cu cele de predare, la încărcarea nejustificată a unor programe cu date și enunțuri teoretice depășite, ieșite din circuitul viu al științei și tehnicii contemporane.

Desigur, aceste semnalări ale noastre (care nu apar pentru prima dată în paginile de față) nu prezintă nici o noutate pentru factorii care dirijează procesul instructiv-educativ, ele fiind nu numai cunoscute, ci și în curs de a fi soluționate.

Mulți dintre interlocutorii noștri au pus rezultatele slabe în unele facultăți pe seama oboselii care ar fi intervenit pe parcurs. Alții le-au justificat prin tradiționalele „examene-cui", cărora din motive obiective (!) — care vor fi fiind aceste motive? — li se face față ceva mai greu.

Nu puțini s-au referit și la anumite calcule pe care unii studenți și le fac cu privire la susținerea examenelor, programîndu-și cu de la sine putere un examen într-o sesiune, altul în cealaltă, cu scopul — zice-se — de a se pregăti mai temeinic, de a obține calificative mai bune.

În realitate, în spatele tuturor acestor justificări... nejustificate se ascunde acea eternă „causa causorum", lipsa unei pregătiri ritmice, atente și temeinice în decursul întregului an universitar, pregătirea examenelor în sesiune, munca în asalt. Pentru că numai în asemenea condiții poate apare oboseala, așa-numita „astenie de sesiune", numai în asemenea condiții un examen — e drept, dificil — se transformă în „examen-cui", vastitatea materiei și problemele ridicate făcînd imposibilă o acumulare și înțelegere a lor în cele cîteva zile rezervate în sesiune.

Dacă avem în vedere că numai după primele două decade ale sesiunii procentul celor deja în postura de repetenție gravitează, pe ansamblul unor facultăți sau chiar institute cu profil tehnic mai ales, în jurul lui 10 la sută, avem suficiente motive să numim drept *disciplina cu cei mai mulți restanțieri munca educativă*. Sau, mai exact spus, slăbiciunile de atîtea ori incriminate ale acestei munci, slăbiciuni ce țin în primul rînd de incapacitatea unor organizații studențești de a imprima în toate colectivele un spirit exigent de răspundere și intoleranță față de cei ce se sustrag sistematic de la îndeplinirea obligațiilor cotidiene ale pregătirii. Adevărul este că activul nostru studențesc, format în întregimea lui din studenții cei mai merituoși, exemplari, n-a înțeles încă, nu în principiu ci practic, că veritabila muncă educativă înseamnă crearea unei stări de spirit de neîmpăcare cu fenomenele de sfidare a îndatoririi sfinte de a [illegible] de a învăța.

Oare nu este imoral să admitem ca un om care a făcut din studiul universitar un joc al întîmplării, o cutie cu mile a restanțelor promovate cu de-a sila, să aibă pretenția ca după cei cinci ani (unii dintre ei, dacă nu toți, multiplicați în doi) să primească aceleași drepturi cu ale colegului său, sîrguincios, muncitor, cu gîndul numai la meseria pe care și-a ales-o?

Ar trebui în acest sens ca munca educativă neslăbită, combativă, să fie însoțită și de sancțiuni pe linie școlară mai drastice. După părerea noastră, este un nonsens că, în timp ce în întreaga noastră societate principiul răspunderii personale, inclusiv al celei materiale, se aplică cu succes în domeniul fructificării de către studenți a fondurilor destinate învățămîntului, să admitem cheltuieli fără nici o acoperire. De ce oare o diplomă de paupertate intelectuală smulsă cu indulgenta medie de 5—6 să ne coste uneori dublu decît cea obținută în mod strălucit cu 10? Nu ar fi credem lipsită de oportunitate luarea în discuție a actualului sistem de acordare a bursei pentru întregul an.

*

Este necesar ca prin toate mijloacele de care dispun conducerile institutelor, asociațiile studenților (a căror intervenție în mobilizarea studenților la o pregătire continuă și temeinică nu se face simțită mai deloc) să stimuleze în cel mai înalt grad simțul de responsabilitate al studențimii, să trezească în acei studenți care nu-l au încă sentimentul răspunderii față de societate, față de poporul și partidul care le asigură condițiile de viață și studii. **Așa cum ne spunea prof. ing. Marius Petrescu de la Institutul de construcții din București, învățămîntul nostru nu-și mai poate permite să furnizeze economiei și culturii naționale rebuturi intelectuale „specialiști" de nota 5!** Spiritul de exigență și răspundere care animă majoritatea studenților trebuie impus fără excepții tuturor celor care aspiră la o diplomă universitară, **lupta pentru calitate care caracterizează producția, economia și cultura noastră trebuie să pornească de aici, de pe băncile facultății, începînd cu o selecție mai atentă, mai riguroasă la admitere și sfîrșind cu eliminarea acelor elemente care refuză să se supună disciplinei universitare, care — conștient sau nu — fac din studenție un „modus vivendi", care încearcă să se sustragă de la îndeplinirea acestor obligații fundamentale.**

Considerăm că eforturile pînă la sfîrșitul sesiunii trebuie în continuare concentrate în direcția obținerii unor rezultate cît mai bune, a evitării abandonurilor pe ultima porțiune a cursei examenelor.

Însemnările de față constituie numai niște observații preliminare unei analize care ne vom strădui să o realizăm în momentul cînd vom fi în posesia tuturor „datelor tehnice" ale rezultatelor acestei sesiuni.

REPORTERII SESIUNII

REPARTIZAREA STUDENȚILOR — UN START BUN ÎN VIAȚĂ ȘI ÎN PROFESIE

Convorbire cu conf. ing. GHEORGHE PAIZI, director general în Ministerul Învățămîntului

— Care este configurația actualei serii de absolvenți ai învățămîntului superior și ce reprezintă, potențial, această promoție pentru economia, știința și cultura țării noastre ?

— Potrivit noii Legi a învățămîntului, cei 17 667 de tineri absolvenți din acest an vor fi repartizați pentru efectuarea unui stagiu în organizații economice, instituții de învățămînt, de cercetare științifică și proiectare, instituții social-culturale, potrivit domeniului pentru care s-au pregătit. În vara și toamna anului în curs, învățămîntul superior tehnic va da peste 6 300 de ingineri, cel economic — peste 1 000 ; învățămîntul agronomic — aproape 1 570; medical — 1 500; universitar și pedagogic — 6 700 ; artistic — aproape 500.

Durata stagiului este de 2—3 ani, diferențiată pe ramuri de învățămînt. Pentru învățămîntul medical și farmaceutic, internatul se consideră stagiu efectuat. Această activitate la stagiu premergătoare încadrării definitive în posturi va permite tinerilor specialiști o verificare a aptitudinilor pentru profesie, o aprofundare a cunoștințelor teoretice și practice, integrarea mai accelerată în producție, cu toate exigențele pe care le presupune, cunoașterea și atașarea lor de anumite locuri de muncă. Într-un cuvînt, *perioada de stagiu va marca efectiv debutul, atît de mult așteptat, în profesie.* De aceea trebuie să se depună toate eforturile pentru ca repartizarea la stagiu să se facă în cele mai bune condiții, iar unitățile care primesc absolvenți să privească cu cea mai mare atenție rezolvarea, pe cît este posibil, a tuturor problemelor personale și profesionale ale celor repartizați. Cu receptivitatea la nou, la progres, caracteristică tineretului, și această serie de ingineri, economiști, profesori, cercetători și tineri oameni de artă vor contribui la îndeplinirea multiplelor sarcini ce revin colectivelor în care vor intra și unde sînt așteptați. Într-o serie de domenii, solicitările de absolvenți sînt mari : *industria construcțiilor de mașini cere aproape 1 500 de absolvenți — ingineri, economiști ș.a. ; chimia — 940 ; minele și energia electrică — 720 ; petrolul — 207 ; metalurgia — 250 ; industria alimentară — 416 ; agricultura — 2 500 ; învățămîntul de cultură generală, liceal și superior aproape — 6 000 !*

— Lucrările preliminarii repartizărilor presupun o activitate complexă. Cum trebuie să se desfășoare aceasta pentru a asigura reușita acțiunii de repartizare ?

— Repartizarea nominală se efectuează în decurs de cinci zile de la încheierea sesiunii examenului de diplomă. Repartizarea absolvenților din sectorul universitar și arte plastice (cinci ani) va începe *în dimineața zilei de 1 iulie* ; absolvenții din institutele pedagogice de trei ani, cu excepția celor de la muzică și educație fizică, a căror repartizare va începe *la 1 iulie*, se vor prezenta în fața comisiilor *la 3 iulie, orele 10 dimineața*. Repartizarea absolvenților institutelor de teatru și conservatoarelor se va face între 25—27 iunie. I.E.F.S. București va face repartizarea absolvenților între *29—30 iunie.* Precizăm că absolvenții facultăților de mecanică agricolă din institutele politehnice vor fi repartizați la stagiu între 1 și 3 iulie. Comisiile de repartizări își vor desfășura activitatea centralizat sau local după caz. Ele sînt formate din reprezentanții facultăților și asistate de delegați ai ministerelor, ai celorlalte organe și organizații centrale. La fiecare comisie va fi prezent și un reprezentant al U.A.S.R. În cursul desfășurării lucrărilor, comisiile de repartizare trebuie să ia în considerare : listele nominale ale absolvenților în ordinea de clasificare (separat pentru cei cu examene de diplomă, fără examen de diplomă și pentru cei în situații excepționale, care au examene restante) ; caracterizările privind activitatea obștească și comportarea civică a absolvenților ; documentația privind cazurile de repartizare a absolvenților căsătoriți sau cu situație familială sau medicală specială.

Desigur că o deosebită importanță o are modalitatea concretă de activitate a comisiei, cercetarea cu cel puțin o zi înainte a materialelor pregătite de facultăți, răspunderea fiecărui membru și a comisiei în ansamblu pentru analizarea cu maximum de obiectivitate și rezolvarea cererilor exprimate de absolvenți. *Comisiile de repartizare trebuie să atragă atenția absolvenților asupra obligației de a se prezenta la locurile unde au fost repartizați în termen de o lună de la data repartizării, cu excepția celor ce vor lucra în instituții de învățămînt și deci se vor prezenta la 1 septembrie și a celor ce urmează să-și îndeplinească stagiul militar, termenul de prezentare fiind la 20 de zile după încheierea obligațiilor militare.*

Fiecare absolvent știe că va fi încadrat pentru stagiu în locul de muncă indicat pe dispoziția de repartizare.

— Care sînt principiile de desfășurare a repartizărilor în acest an și cum vor rezolva comisiile situațiile de prioritate ?

— Repartizarea se face pe baza alegerii nominale a posturilor incluse în lista anunțată de facultăți cu 5 zile înainte, în ordinea mediei obținute la învățătură. *Media generală — criteriul de bază al repartizării — reprezintă media notelor obținute în toți anii de studii plus media de la examenul de diplomă împărțit la doi. Media din timpul studiilor include numai notele primite la examene, colocviul de practică, proiecte și lucrări practice care au notă separată și intră în condițiile de promovare.*

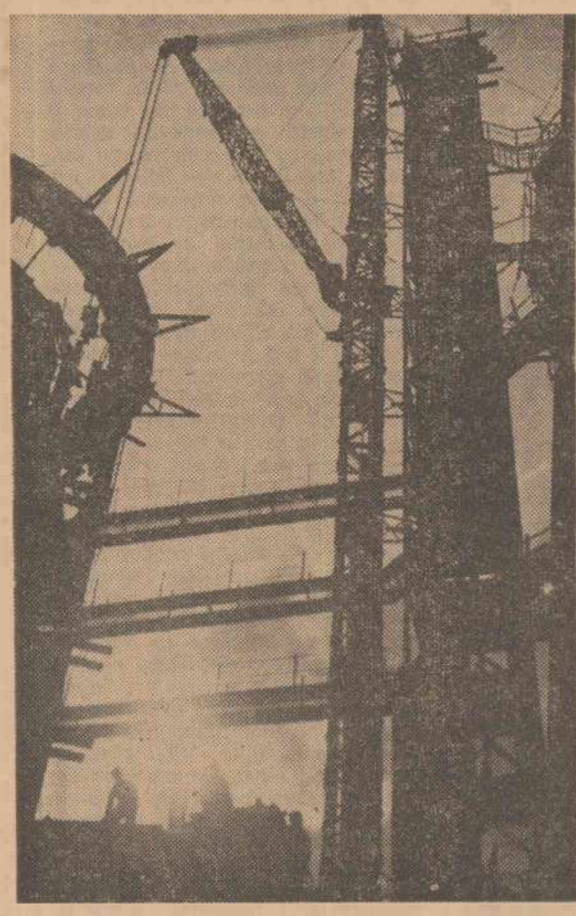
În cazul unor absolvenți cu rezultate apropiate la învățătură, a căror diferență de medie generală nu depășește 50 de sutimi, se iau în considerare pentru repartizarea la stagiu și următoarele criterii de preferință : nevoia de îngrijire medicală deosebită, situația familială, activitatea obștească și comportarea avută în perioada de studii.

Repartizarea absolvenților căsătoriți se va face în ordinea și după media cea mai mare obținută de unul din soți ; dacă ei sînt absolvenți ai aceleiași promoții de la o facultate de același profil sau dacă sînt absolvenți ai aceleiași promoții de la facultăți cu profil diferit, vor fi repartizați, în măsura posibilităților, în aceeași localitate sau în localități apropiate ; dacă unul din soți este angajat al unei organizații socialiste sau este student și are copil, repartizarea celuilalt se va face în măsura posibilităților în localitatea unde soțul este angajat sau studiază, ori într-o localitate cît mai apropiată.

Au prioritate pentru alegerea posturilor, indiferent de media obținută la învățătură, absolvenții care solicită repartizarea la stagiu în comunele unde ei sau părinții lor au domiciliul, ori în alte comune apropiate.

Pentru repartizarea la stagiu cu invocarea criteriilor de preferință susmenționate, absolvenții trebuie să depună cereri scrise însoțite de dovezile necesare, cu cel puțin 3 zile înaintea datei repartizărilor. *Pentru o cît mai judicioasă rezolvare a acestor cazuri, repartizarea se va face în prezența tuturor solicitanților, acordîndu-se drepturi prioritare celui care întrunește în cea mai mare măsură criteriile instrucțiunilor citate mai sus.*

Există precizări și pentru alte cazuri speciale. Astfel, cei care nu au promovat examenul de diplomă vor fi repartizați pe locurile rămase după repartizarea absolvenților cu diplome. Cei aflați în situația excepțională de restanțieri vor fi repartizați în ordinea mediei generale din anii de studii, după alegerea locurilor de către absolvenții fără examen de diplomă. Ei vor primi dispoziția de repartizare de la secretariatul facul-

tății după promovarea examenelor restante. Absolvenții care pentru motive bine justificate nu se pot prezenta la comisie vor comunica în scris opțiunile lor, înaintea începerii lucrărilor de repartizare, cu indicarea ordinii de preferință. *Cei ce nu justifică neprezentarea la comisia de repartizare sau refuză locurile la care au dreptul, vor fi repartizați din oficiu.*

— Actualele instrucțiuni cuprind mențiuni speciale în privința repartizării în învățămîntul superior și în cercetarea științifică ?

— Pentru aceste domenii de activitate comisiile urmează să țină seama și de următoarele criterii : în cazul că primii absolvenți clasificați nu au aptitudini pentru munca didactică și științifică se vor reține următorii clasificați, motivîndu-se renunțarea celorlalți. În cercetarea științifică absolvenții reținuți trebuie să fi primit recomandarea scrisă a colectivului catedrei de specialitate, avizată de conducerea facultății și aprecierea scrisă a conducătorului cercului științific studențesc cu privire la aptitudinile pentru cercetare ale absolventului, inserîndu-se lucrările elaborate și participarea la manifestările științifice studențești. În situația în care pentru același loc sînt recomandați mai mulți absolvenți vor avea prioritate cei care au efectuat stagiul de practică sau practica de diplomă în unitatea de cercetare respectivă, respectîndu-se bineînțeles prevederile generale de repartizare la stagiu.

— Ce contribuție considerați că au adus la buna elaborare a instrucțiunilor Comitetul Executiv al U.A.S.R. și revista „Viața studențească" prin dezbaterile organizate în paginile sale ?

— Potrivit principiilor care stau la baza colaborării ministerului cu C. E. al U.A.S.R. instrucțiunile au fost rodul unor eforturi și concluzii comune la care au contribuit substanțial propunerile și sugestiile desprinse din materialele apărute în „Viața studențească".

EXPRIMÎNDU-NE ÎNCREDEREA CĂ ACȚIUNEA DE REPARTIZARE SE VA DESFĂȘURA ÎN BUNE CONDIȚII, APLICÎNDU-SE INTEGRAL MĂSURILE ȘI REGLEMENTĂRILE ADOPTATE DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, REDACȚIA NOASTRĂ UREAZĂ CELOR 17667 DE TINERI SPECIALIȘTI CARE VOR ÎMBOGĂȚI CU ȘTIINȚA, PASIUNEA, PRICEPEREA ȘI ELANUL LOR PATRIOTIC PATRIMONIUL DE INTELIGENȚĂ PUSĂ ÎN SLUJBA OPEREI DE EDIFICARE SOCIALISTĂ A PATRIEI, UN DEBUT STRĂLUCIT ÎN PROFESIE, MULTĂ FERICIRE ÎN VIAȚĂ, REALIZAREA LOR DEPLINĂ CA INTELECTUALI COMUNIȘTI.

G. RUȚĂ

CENTRELE ÎN CARE ÎȘI DESFĂȘOARĂ ACTIVITATEA COMISIILE DE REPARTIZARE

În baza ordinului Ministerului Învățămîntului s-a stabilit ca repartizarea la stagiu a absolvenților seria 1968/1969, din universități, institute pedagogice de 3 ani, institute de artă, studii economice și educație fizică să se facă în mod centralizat, pe specialități, după cum urmează :

1. În centrul universitar București **se vor prezenta pentru repartizare absolvenții de la specialitățile :**

a) Limba și literatura română, limbi străine. Unitățile de învățămînt superior din care provin absolvenții sînt : Universitatea din București, Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj, Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași și Universitatea din Timișoara (la sediul Universității din București, B-dul Gh. Gheorghiu-Dej nr. 64).

— Limba și literatura română de la institutele pedagogice de 3 ani din Bacău, Baia Mare, București, Cluj, Constanța, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Suceava și Timișoara (Institutul pedagogic de 3 ani București, Șos. Panduri nr. 90).

b) Defectologie, pedagogie — limba română, psihologie. Unitățile de învățămînt superior din care provin absolvenții sînt : Universitatea din București, Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași, Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj (la sediul Universității din București, B-dul Gh. Gheorghiu-Dej nr. 64).

c) Studii economice, la sediul Academiei de studii economice din București, Piața Romană nr. 6 ; se repartizează absolvenții din următoarele unități de învățămînt superior : Academia de studii economice din București, facultățile de științe economice de la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj și Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași.

d) Arte plastice — la sediul Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu" din București, str. General Budișteanu nr. 19 ; se vor prezenta pentru repartizare absolvenții Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu" din București și Institutului de arte plastice „Ion Andreescu" din Cluj ;

e) Desen — la sediul Facultății de desen din cadrul Institutului pedagogic de 3 ani din București, șos. Panduri nr. 90, se vor prezenta pentru repartizare absolvenții institutelor pedagogice de 3 ani din orașele București, Cluj, Iași, Timișoara ;

f) Conservatoare — la sediul Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din București din str. Știrbei Vodă ; se vor prezenta pentru repartizare absolvenții Conservatorului „Ciprian Porumbescu" București, Conservatorului de muzică „Gh. Dima" din Cluj și Conservatorului de muzică „George Enescu" din Iași ;

g) Educație fizică și sport din cadrul Institutului de educație fizică și sport din București — la sediul institutului (str. Maior Ene nr. 12) ;

h) Educație fizică — la sediul Facultății de educație fizică din cadrul Institutului pedagogic de 3 ani din București, șos. Panduri nr. 90, se vor prezenta pentru repartizare absolvenții institutelor pedagogice de 3 ani din orașele : Bacău, București, Cluj, Iași, Oradea, Timișoara ;

i) Biblioteconomie, din cadrul Institutului pedagogic de 3 ani din București — la sediul institutului (șos. Panduri 90) ;

j) Absolvenții Institutului de teatru din București se repartizează la sediul institutului.

2. În centrul universitar Cluj, **la sediul Universității „Babeș-Bolyai" din Cluj, str. Mihail Kogălniceanu nr. 1, se vor prezenta pentru repartizare absolvenții de la specialitățile :**

a) Matematică, fizică, chimie, geochimie și drept. Unitățile de învățămînt superior din care provin absolvenții sînt : Universitatea din București, Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj, Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași, Universitatea din Timișoara.

b) Fizică și chimie din institutele pedagogice de 3 ani din orașele : Brașov, București, Cluj, Constanța, Galați, Iași, Timișoara, Tg. Mureș ;

3. În centrul universitar Iași, **la sediul Universității „Al. I. Cuza" din Iași, calea 23 August nr. 11, se vor prezenta pentru repartizare absolvenții de la specialitățile :**

a) Istorie, filozofie, geografie-geologie, biologie de la Universitatea din București, Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj, Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași ;

b) Științe naturale și agricole, la sediul Institutului pedagogic de 3 ani din cadrul Universității „Al. I. Cuza" din Iași, str. Culturii nr. 3, se vor prezenta pentru repartizare absolvenții institutelor pedagogice de 3 ani din orașele : Bacău, Baia Mare, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Pitești, Timișoara ;

c) Istorie-geografie la sediul Institutului pedagogic de 3 ani din cadrul Universității „Al. I. Cuza" din Iași, str. Culturii nr. 3, se vor prezenta pentru repartizare absolvenții institutelor pedagogice de 3 ani din orașele : Bacău, București, Constanța, Craiova, Oradea, Suceava, Timișoara, Tg. Mureș.

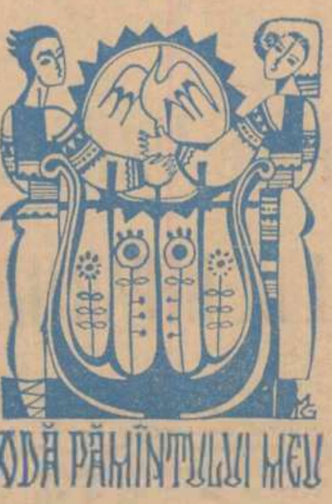
4. În centrul universitar Timișoara, **la sediul Universității din Timișoara, B-dul V. Pîrvan nr. 4, se vor prezenta pentru repartizare absolvenții de la specialitățile :**

a) Matematică de la institutele pedagogice de 3 ani din orașele : Bacău, Baia Mare, Brașov, București, Cluj, Constanța, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Suceava, Timișoara, Tg. Mureș ;

b) Muzică — de la institutele pedagogice de 3 ani din orașele Timișoara și Tg. Mureș.

5. În centrul universitar Tg. Mureș, **la sediul Institutului pedagogic de 3 ani din Tg Mureș, str. Nicolae Iorga nr. 1, se vor prezenta pentru repartizare absolvenții de la specialitățile : limba română, secundar-maghiară, limba română secundar-istorie, din Institutul pedagogic de 3 ani din Tg. Mureș. Lucrările de repartizare vor începe la 1 iulie 1969.**

Absolvenții Institutului de teatru din Tg. Mureș se repartizează la sediul institutului.

Ctitorie transilvană

Calc sfielnic piatra ostenită de istorie.

În strîmtoarea Scheilor brașoveni, pasul sună rar și gotic, coborît parcă din veac. Pe aici, cîndva, trecea sfînt, ca o bănuială a tăcerii, Dumnealui, Înțeleptul Diacon Coresi, cu chipul de mucenic evlavios și topit. Îi privesc, în pridvorul bisericii Sf. Nicolae, fața de diac rătăcitor, așa cum i-o învăluie lumina în portretul lucrat de meșterul rămas anonim. Și, în timp ce pipăi cu privirea pereții zugrăviți — frumos și cu migală, ca o filă caligrafă de cronică — cu chipuri blajine, apostolice de cărturari și Domni de Țară, am senzația că-i aud Bătrînului, prin secundele tîrzii ale serii, de parcă ar călca pe slove de argint, pasul ferit, trecînd spre tiparnița unde-l așteaptă diecii și pisarii Dumisale. Îmi pare, dintr-o dată, că se scurge în aer bătaia înfundată a teascurilor din chiliile bisericii, cu turnul înfipt orgolios, medieval, în văzduh, la care vor fi privit cu mirare pruncii de odinioară, veniți să deprindă buchiile la întîia școală românească — o casă simplă, cu temelii de piatră și geamuri ferecate. Îmi pare că văd ieșind de sub tiparniță paginile grele de înflorituri ale primelor cărți tipărite în limba neamului, pentru a căror răspîndire o parte dintre dieci și-au pregătit desagii de lungi călătorii la curțile voievodale de peste munți.

Dar nu, trăiesc numai în memorie un timp revolut, trăiesc sentimentul unei bătrîne istorii, curgînd pioasă și demnă prin veac, intersectînd destine și evi, stiluri și domnii, cetăți și generații. Brașovul are respirația largă a secolilor răniți de antinomii și evenimente. Brașovul e o istorie sintetică a calendarelor. Și acum, pe Drumul Vămii, carele negustătorilor brașoveni, încărcate cu armurărie încrustată și covoare orientale, cu macaturi și perdelărie groasă, cu pocale și oglinzi, se mai aud stins trecînd să cutreiere țările Levantului. Și acum, la Bastionul Țesătorilor, porțile par a mai fi străjuite de halebardieri în armură, care se dau în lături să facă loc breslei de meseriași din veacul cincisprezece. În impresurarea zidurilor groase, sub bolta joasă de piatră, arcuită deasupra, simți sedimentarea de timpi, rănind cu foșnetul lor galeriile de lemn ridicate pe zidurile interioare, turnurile de veghe, gurile de tragere amuțite și crenelurile, steagurile breslelor, bombardele și archebuzele, cele șapte bastioane puternice înălțate în punctele expuse ale cetății. Și acum, în clădirea Sfatului Breslelor, se aude murmurul pierdut al vocilor adunate în sfat și numai afară Turnul Casei, alături de cel al Bisericii Negre, străjuiește auster deasupra acoperișurilor vechi cu olane de țiglă ale urbei. Iar mai încolo, vremea veche a Bisericii, cu temelia pusă la sfîrșit de secol patrusprezece, stăruie pioasă în veșmîntul de piatră, în superba înțelegere geometrică a formelor, în tezaurul adăpostit în incinta sa — cu odoare de aur făurite de meșteri brașoveni — în sunetul grav al orgii sale, ce mai curge și acum din veac și poveste în lutul ceasurilor contemporane.

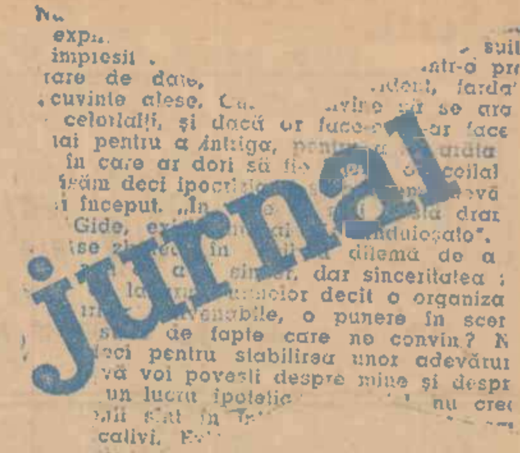
E o neodihnă de timpi, o înțelepciune bună, din care astăzi această ctitorie transilvană, asimilîndu-le, și-a făcut crez de opțiune și rosturi. Respirația modernă a Brașovului e o fuziune de destine: istorie și actualitate, înnobilate de ideea vizionară a unei perspective dinamice. La Brașov s-a ctitorit în acest pătrar de secol și se ctitorește cu sentimentul istoriei în devenire, într-un dialog cu trecutul și viitorul, cum numai maturitatea de gîndire a epocii socialiste o putea întreprinde. Calci, de aceea, la fel de sfielnic, de tulburat, piatra noii vîrste a cetății și încerci să-i evaluezi combustia lăuntrică, refăcîndu-i biografia paradoxal de tînără, mișcarea severă de energii. Destinul contemporan al Brașovului, oraș cu respirație totală, e un act de meditație: s-a așezat istoria în istorie, peisajul în peisaj, adevărul în adevăr. În totul e o sete de spirală, un ritm exploziv, un asalt al vremii, nobiliar. Centru industrial de amploare, cu o exegeză interioară a personalității de recunoscut prestigiu, orașul trece drept o cetate modernă a sintezei metalelor. În bălți mocirloase, la asanări, pe ogoarele în care sămînța va trebui să spargă osia pămîntului, în bazinele accidentate forestiere, pe șantiere sau aiurea, la noi ori în peste cincizeci de țări, tractoarele brașovene fixează caratele unei prezențe de echilibru valoric substanțial. Tot așa, pe asfalturile și noroaiele, în zonele degradate și pe drumurile desfundate, de aici sau de peste graniți, roțile autocamioanelor brașovene — unul la mai puțin de opt minute, iese de pe banda de montaj — își derulează destinul cotidian. Dialogul cu timpul se face și astfel, iar dacă nu i-ai cunoaște cetății fertila tensiune a creației, ți s-ar părea neverosimilă puterea competitivă a tractoarelor și autocamioanelor, rulmenților și transmisiilor hidraulice pentru locomotive Diesel, provocarea concurenței cu țările de tradiție tehnică. Deschiderea perspectivei s-a făcut ferm și există o solidaritate de muncă și o cotă de exigențe, din care timpul nu poate ieși decît învins. Mă gîndeam, în fața cu succesiunea atîtor metamorfoze pe verticală, cu dinamica itinerareior industriale, că un atribut esențial al fizionomiei sale e sinteza — osmoza de idei și timpi — și e neîndoios că aceasta îi conferă, parțial, personalitate, temperatură diurnă. Îmi amintesc că în fondul muzeistic al orașului am văzut o veche stemă a meșterilor aurari brașoveni, cu faimă în veacul lor. Stema are formă de inimă și reprezintă o calfă modelînd metalul. Iată, îmi spun acum, un simbol al epocii de astăzi a economiei brașovene, o emblemă cu ecou.

Un flux de îndeletniciri, perpetuat sublim și vital. Permanențe cărora li s-a căutat axa de stabilitate și li s-a imprimat proporția cuvenită, în consonanță cu dimensiunea de spirit a orașului. Să admitem că imaginea cetăților industriale în cetate, într-o explozie a verticalei și a saltului, a formulei reprezentative și a gîndului sever, poate face invidios orice ochi. O accepție a sintezei stă, de asemenea, în parametrii noului urbanism, un drum spre cer într-o suplă armonizare de geometrii, de spații ale istoriei, ale soluțiilor arhitecturale. Întîia idee ce ți-o formulezi, în fața peisajului citadin în expansiune spre cîmpie și burta munților, este a unei înnoiri, a uneia sedimentate concentric pe acumulările tradiției. O metamorfoză căreia i s-a dat caracter de ferment arhitectural. Schimbarea de decor n-a mai părut violentă, integrarea s-a făcut fără rezistență și orașului i s-a dat un timbru de contemplație gravă. Pe oricare dintre cele treisprezece porți ai pătrunde în orașul de sub Tîmpa, viziunea ce ți se oferă are splendoarea aceea inedită, unică, a caleidoscopiei de stiluri, culori, înfăptuiri. În nervurile sale bate pulsația ideilor incendiare; materialitatea, ca să spun așa, a Brașovului e consecința situării simbolice la intersecții de valori și perimetre spirituale. Etalonul de azi îi vine din fuziunea conștiinței tradiției, constituite în ceea ce are mai statornic și mai demn, și dimensiunile actualității. Vibrația de astăzi e o rigoare amplificată a tradiției, calea de acces la configurația valorilor de unicitate. Forța emulativă spirituală a trecutului, a tezaurului de tradiții culturale, a fost captată și inoculată nivelelor de astăzi ale învățămîntului academic, vieții artistice, spiritualității. Și nu putea fi altcumva, de vreme ce la Brașov aproape fiecare casă poartă în temeliile ei un semn al tradiției și mai fiecare piatră respiră un aer de strămoșească nobilitate. Din liniile spiritului transmis de tradiție, din conștiința viabilă a valorilor s-a statornicit, între altele, și pasiunea ctitoritului — certitudine și grai al vremii. Brașovul își trăiește în clipa contemporană timpurile nașterii, continuității și devenirii, într-o slavă a ideii de actualitate. Orașul acesta de intersecție și-a cucerit o stare de febrilitate a timpului, iar bătaia lui de calendare e ora creației, ora istoriei, ora ctitoritului...

Calc, de aceea, sfielnic piatra astfel înnobilată.

Vladimir UDRESCU

SADOVEANU

Am practicat și continui să practic un cult discret pentru oamenii însemnați. Nu-mi place agresivitatea tinerilor care vor să fie văzuți cu marii actori sau cu marii literați numai pentru a se ilustra la prieteni. Nu am trimis cărți maeștrilor literari și nu am scris scrisori admirative, pentru că lingușeala, fie ea și îmbrăcată în frac, îmi repugnă profund.

La vremea lui, Sadoveanu trecea prin acest tîrg al nostru, urbanizat în felul său particular, ca un bătrîn han tătar sau ca un boier ieșit să ia aer pe o uliță deșartă. În paltonul său uriaș, cu guler scump de vidră sau de nu știu ce animal acvatic, poate că răstignise doi lupi pe umerii săi cît bolțile de biserică, părea un monument mobil care se urnea prin aer. Nu vedea pe nimeni, avea o absență a privirii care descuraja orice apropiere. De sub căciula uriașă îi scăpau vițele frumoase ale părului argintiu. Avea un obraz de vînător, de om hrănit cu mari hălci de carne și mult îi mai semăna literatura pe care o scria cu imaginea aceasta de păstor abandonat de oi și ieșit la oraș să privească. Îl văzusem în fotografii cu brîul bătut în cartușe, avînd la picioare animale răpuse într-o agonie plină de reproșuri, filmele actualității ni-l înfățișau la tribună, rostind în graiul său moldovenesc fraze cîntate, pline de farmec literar. Noaptea pe la 10,30 radioul aducea o voce din timpuri imemoriale în odăile noastre. Nimeni nu a recitat mai frumos balada fundamentală a neamului și cred că nici un actor nu-l va întrece vreodată. Avea vîntul, umezelile și singurătatea munților în voce, mi se făcea carnea ca la găină cînd îl ascultam.

A dispărut dintre noi cu mult înainte de a muri, speram cu toții că stejarul va regenera, dar într-o zi au bătut clopotele cele mari și el a plecat dus de popi în patria sa spirituală, lăsîndu-ne o operă nemuritoare de limbă, suptă din cronicari și texte mînăstirești. Era un orfevru, cuvîntul e pocit, dar nu am altul, un migălitor cu dălțița pe margini de psaltiri suflate în aur. Nu a scris decît un roman, cred eu: **Baltagul**, în sensul în care acceptăm acest gen literar, o replică la **Miorița**, restul cărților sînt mărturii domoale, însoțite de pufăituri de lulea, între căderea cărbunilor la un foc de vreascuri și un zbor nocturn de pasăre rară, sub păduri necălcate de picior de om.

Paginile sale au o imobilitate înspăimîntătoare, sînt descrise orașe de provincie în care nu se întîmplă nimic, monotonia lor liturgică venind din interiorul pustiit al celor ce le locuiesc. Viața e făcută din contemplare și somn, avem în față o lume ieșită din ev, extrasă tuturor realităților frenetice, atemporală, fără identitate, exotică. Eroii sadovenieni tînjesc după ceva, sînt devorați de mari dorinți fără obiect. Ei au tentația către sublimul golului, al nemișcării, figurile de stil sînt stereotipe și repetabile, altădată bădia Mihai spunea basme cu flăcăi ai codrului și jupînițe care găteau bine, proza lui are descrieri pantagruelice de ospețe nemaipomenite, în unele capitole plutește o tăcere grozavă, ucigașă. Proza lui e ca un mare fluviu placid ce roade tainic, în timp îndelungat, malurile, cu stăruință, cu o pornire tenace, dar ascunsă. Cum zicea Călinescu, Sadoveanu avea o subtilitate barbară, practica un idilic jovial. Natura lui e o natură fabuloasă, proliferă, mustind de animale și păsări în rut, genii silvestre călătoresc prin acest univers primar și totul te neliniștește. Euforia naturii și a vînătorilor e colosală, ia proporții de legendă. Edenul candid este tulburat de flăcările puștilor și cocoși nevăzuți anunță ore metafizice în nopți neostoite de veghe. Plecarea cocoarelor este o agonie a lumii, părăsită de ce e mai viu și mai vital în ea. Din umbre sosesc hatmani și domnițe, iată vechi tîrguri puchinoase, cu toată culoarea și mustul lor, el e întemeietorul unei mitologii unice, în care legile vînatului se amestecă cu ritualul prășirii, pregătirea claponului, cu rugăciunile bătrînilor. Scriam în altă parte că Sadoveanu a făcut muncă de geolog, căutînd spații în spiritualitatea totală a lumii.

Nu era un scriitor, era el însuși o natură cu legile, logica și limitele ei divine.

Eugen BARBU

expertize

„Echilibru pînă în ploaia din octombrie“

de NICOLAE NEAGU

Un poet de excepţie este medicul Nicolae Neagu. (Debut în „Luceafărul“ din 1962, cu girul lui Mihu Dragomir). Spun de excepţie nu numai în sens axiologic, ci şi în acela de univers liric particular, chiar singular, dacă mă gîndesc la versificaţia altor medici (Al. Lungu, C. D. Zeletin, Victoria Raicev, Rodica Iulian ş.a.).

N. Neagu nu e la primul volum, nu mai este de mult un debutant. De-a soarele, întîia sa carte, a trecut aproape neobservată. Or, dacă totuşi a fost reperată, i s-au observat, injust, doar aparenţele şi nu tendinţa de a se particulariza din adîncuri. Am scris atunci o antecronică în „Luceafărul“ semnalînd neputinţa formulelor critice tradiţionale, de a explica eforturile novatoare ale tinerilor poeţi. Printre aceştia, Nicolae Neagu este autorul care — fapt rar în empirismul liric actual — incită critica la teorie, proliferînd spre abstract, spre disocierea cerebrală — nu simpatetică — a structurii sale poetice, a simbiozelor pe care le propune într-un complex organic şi nu alogen. Dar criza teoretică a cronicarilor literari în faţa poeziei aşa-zis ermetice continuă.

Doi universitari, critici şi nonteoreticieni declaraţi, unul în revista R.L., altul în C., au dezarmat public în faţa unei atari poezii. Argumentul fatal a fost de calibrul lui „nu înţeleg“. O mai penibilă abdicare de la funcţia conceptuală a criticii nici că se poate!

Echilibru pînă în ploaia din octombrie *e constituit din două secţiuni:* Echilibru.., *şi* Manej ascuns. *Întîiul este — spun grosso modo — epic, cu inflexii de baladă argeşană, al doilea este antiepic.*

Ca un vitraliu (sau un turn) în degradare fastuoasă vede poetul şirul şi deşirarea vîrstelor. Poezia încearcă restaurarea lor: La îndemînă atîtea pînze / Pereţii aşteaptă un botez cu chipuri/ şi bisericile întărite/ de sfinţi în galben/ şi-n turchez.// Arhangheli rezemaţi în săli goale / de ceară / şi blajini de la început, / albi între umeri, / moi în şale // Trebuie să rămînă omul zdravăn/ şi noduros/ spre a se înfige în zid, / În nimburi mai puţin, / mai mult în greabăn/ tavanul naosului stă proptit.// Cu bube dulci / un solz din bronzul tare, / un sfert / o jumătate/ peşti întregi,/ la îndemînă alifia de culoare / reface sfinţii/ deveniţi betegi. (Mural).

Ce se impune imediat? O propensiune vădită spre o culoare şi muzicalitate lirică orientală, concizia bizantină a suprafeţelor semnificante, un umor balcanic secret, trist şi cinic. Sînt elemente care, la nivelul epic, cum l-am numit, indică tendinţa poetului spre viziunea livresc exotică a existenţei. E aici o prelungire a simbolismului, precum disimularea acestuia e de văzut în Manej ascuns, *ciclu care uzează de o terminologie specială de origine medicală, dar care relevă prin orficul colorat al versului abstract obsesia luptei cu moartea. Iată un motiv asemănător tratat aproape baladesc şi numeric dar nu ermetic. Poate şi hieratic. E vorba, desigur, de o deplîngere a lipsei de hieratism moral: Căzut în adînc/ e întrucîtva trist/ cînd nu se moare de vulturi,/ de clar.// Între zero şi ics,/ între zero şi igrec,/ căutată, iarba fiarelor,/ iarăşi şi iar// Ce vine dinspre înainte-apare / straniu de tot / şi ireal, / zero şi ics şi igrec,/ în explozii,/ c-o rădăcină plîngătoare / în ancestral.* (Vertical).

Iată-l conceput în viziunea antiepică cînd limbajul particular e silit să denunţe posibilităţi lirice subsecvente: Ohe,/ condiţia se referea la sacru/ şi dintre inflamaţii, la bătrîni./ Datori faţă de ei c-un simulacru :/ de-a sta în cap, de-a se mişca în mîini.// Detunător în creier cu carbid/ sub ploaia indulgentă de beteală,/ gips alb. Gips negru. Gips rigid/ solemn de-o echimoză ancestrală. (Manej ascuns).

Aşadar, preocuparea lui Nicolae Neagu de a introduce în peisajul poetic actual un domeniu apoetic este programatică. Desigur, nu problematica este importantă aici, aceea a spitalelor, ci limbajul medical care devine (sau nu devine) problematică poetică. Fastuos şi liniar în culoare, vizual şi abstract, senzual şi cantabil, Manejul ascuns *comunică printr-o frescă lirică remarcabilă războiul permanent al medicilor cu moartea. Universul poetic al lui Neagu primeşte astfel drept de cetate lirică, inaccesibil multora.*

M. N. RUSU

Eugen Barbu: TEATRU

Eugen Barbu a scris teatru poate cu prea multă discreţie, tatonînd cu intermitenţe opiniile autorizate în materie. Şi iată, în **Editura pentru literatură**, reunită creaţia sa dramatică. Actul trebuie consemnat, căci cele patru piese: **Să nu-ţi faci prăvălie cu scară!**, **Sfîntul**, **Labyrintul** şi **Groapa**, sînt rezultatul unei încercări interesante în care comentariul intermediar a dispărut şi prozatorul este pus în dificila situaţie de a se exprima esenţial în dialog. Primele două piese s-au jucat, dar nu avem certitudinea că ele au incitat analizele pe care le merită. La drept vorbind, s-a trecut prea uşor peste **Să nu-ţi faci prăvălie cu scară!** Simţim aici pe prozator, ca de altfel în întreg teatrul său, cu aceeaşi scrupulozitate a fixării cadrului social şi a dezbaterii pe marginea unor date caracterologice cu aură de tipizare. Piesa este o secţiune de monografie a Căii Griviţei antebelice şi belice, cu pestriţul locului şi frenezia afacerilor. O lume mercantilă a interesului şi abjecţiei, lumea comercianţilor Domnişor, cu obiceiuri îndătinate şi avariţie înnăscută. O **Casă a Bernardei Alba** cu o mamă dezumanizată şi copleşită de măruntul orizontului ei. Dramaturgul intentează un proces mediului burghez în celula lui, familia, conducînd acţiunea spre demistificarea ei tragică, dar revelatoare în sensul etic.

La dimensiunile şi imperativele timpului nostru şi la scara altui meridian, Eugen Barbu înregistrează seismele moralităţii occidentale în **Sfîntul**, pretext dramatic care violentează conformismul şi platitudinea unei lumi a valorilor răsturnate, care vrea să-şi păstreze aparenţa bunei statornicii. Forţa ocultă a banului întrupată în Patron, Dumnezeul terestru care tranşează conştiinţele comercial, hrăneşte mitul sanctificării ca ultim mijloc disperat pentru a produce revirimentul energiei publice şi vigoarea afacerilor. Criza mistică devine psihoză de masă, narcotic pentru derute morale, iar Paul Noral, naivul care acceptase înşelătoria, este sacrificat, căci apogeul momentului îi cere cadavrul de care are nevoie orice dogmă. Realizarea morală a unei societăţi este imposibilă atîta timp cît tirania capitalului ambiţionează să-şi subordoneze spiritul şi acţiunea lui practică.

Notă aparte în volum face **Groapa**, dramatizarea romanului cu acelaşi nume, capodopera scriitorului. Poem răscolitor al unei lumi dispărute, **Groapa** este deopotrivă roman de aventuri şi roman psihologic, monografie socială şi creaţie lirică. Argoticul limbajului, nestăpînirea gestului înfierbîntat, o anume fiziologie a vieţii izvorîtă din tîlhărit şi sensibilitate folclorică devenită necesitate vitală fac din personaje fiinţe romantice, realizînd totul la modul fabulos al energiilor nebănuite, furînd şi iubind, chefuind şi urînd, cu sălbăticia omului dominat de instincte primare — interesante sub raportul observaţiei, coloritului şi filozofiei. De la roman la teatru se pierde poate acel inefabil al atmosferei pe care Barbu l-a surprins magistral în roman şi asta fiindcă hoţii se mişcă doar în lumea lor, rupţi din mijlocul locuitorilor Cuţaridei şi haiducind aiurea ca să se adune tainic oriunde. Credem că romanul se pretează numai la film, singurul capabil să preia dramatismul situaţiilor, pentru că **Groapa** este o dramă profundă a unor vîrste biologice şi spirituale în condiţii particulare, amintind de asprimea vremurilor în care legile naturii nu erau stînjenite de înţelepciunea legilor omeneşti, iar etica era o noţiune în devenire.

Debutul volumului de teatru consemnat aici, în esenţialul său, este o etapă a muncii lui Eugen Barbu, care ni se pare importantă tocmai pentru că traduce în specificul teatrului aceleaşi eforturi care îl hrănesc pe prozator şi fac din dramaturg un „alter ego“ al acestuia, cîştigînd astfel un nou teren de valorificare a materialului uman.

Ionuţ NICULESCU

Aveţi stagiune estivală?

Intrebarea am adresat-o zilele trecute secretariatelor literare ale cîtorva teatre bucureştene. Solicitarea nu a rămas fără ecou, vizita noastră surprinzînd momentul definitivării programului de reprezentaţii estivale şi de premiere autumnale.

Amabilitatea interlocutorilor presupunea, dincolo de dorinţa colaborării, un repertoriu bogat. Şi n-am fost înşelaţi. Acum, cînd sîntem în posesia datelor şi înainte de a vi le împărtăşi, subliniem în viaţa teatrală a Capitalei din august prezenţa unei **Săptămîni a dramaturgiei româneşti**, din care fiecare teatru şi-a făcut un punct de onoare pentru a cinsti marile evenimente ale lunii: **Congresul al X-lea şi sfertul de veac de la Eliberare**. În rest, ca în fiecare an, la sediu sau pe scenele în aer liber, spectacolele se vor succede pînă la începutul stagiunii de toamnă. Dar iată cuvîntul secretarilor literari:

Florin Nicolau — TEATRUL NAŢIONAL „I. L. CARAGIALE“: Prima parte a stagiunii estivale se încheie la 3 iulie, apoi, după o pauză de o lună, vom fi prezenţi în momentul estival cu reprezentaţii la sala **Comedia** a teatrului, sală prevăzută cu plafon mobil. Vom reprezenta o selecţie a repertoriului curent. În **Săptămîna dramaturgiei româneşti** prezentăm piesele intrate în tradiţia Naţionalului care ilustrează succesele noastre în ultimul sfert de veac: **O scrisoare pierdută** şi **Apus de soare**. Apoi **Enigma Otiliei** de G. Călinescu, **Travesti** de A. Baranga şi **Cine eşti tu?** de Paul Everac.

Radu Nichita — TEATRUL MIC: Iertaţi-mă dacă nu răspund întrebării cu privire la spectacolul prin care **Teatrul Mic** cinsteşte ziua de 23 August. Va fi o surpriză pe care daţi-mi voie s-o numesc... originală. Teatrul va face deplasări în ţară cu întreg repertoriul său. Promitem să fim la înălţimea exigenţelor pe care ni le-am impus şi să participăm în luna august, alături de celelalte teatre, cu reprezentaţii din dramaturgia românească. Vom juca **Baltagul** după Sadoveanu, **Iertarea** de Ion Băieşu şi **Iona** de Marin Sorescu.

I. Steriade — TEATRUL „LUCIA STURDZA BULANDRA“: Între 1—13 iulie pe scenele teatrelor de vară 23 August, N. Bălcescu, Herăstrău, prezentăm alternativ **D'ale carnavalului**, **Foto-Finich**, **Comedie pe întuneric**. Pentru sărbătorile din august, premiera frescei istorice a lui Paul Anghel **Viteazul** şi un montaj de versuri închinat patriei şi partidului.

A.Dobre — TEATRUL „NOTTARA“: Teatrul nostru şi-a făcut o obişnuinţă din a reprezenta anual pe scenele teatrelor de vară bucureştene spectacolele de succes ale stagiunii închise. Am programat spectacolele: **Cînd luna e albastră**, **Don Quijote**, **Vijelie în crengile de sassafras**, **La ciorba de potroace**.

Special pentru festivităţile din august, regizorul Al. Ciprian a selectat un program poetic-muzical **Pe-un picior de plai**.

N. ION

Florica Mitroi: Rugăciune către Efemeră

Mărturisesc deschis că nu îmi intră în minte „febrilitatea stranie“ pe care un cineva din **Luceafărul** o acuza Floricăi Mitroi — poetă remarcată acum trei ani în aceeaşi revistă de Niculae Stoian. Şi nici despre o „structură poetică bine conturată“ n-aş putea să vorbesc. Mai degrabă e cazul în acest volum de cîteva promisiuni ce pot să anunţe o poetă de excepţie, dar în nici un caz o personalitate realizată.

E ceva superbie în această nonşalanţă de a transcrie trăiri şi vibraţii nu unice, dar de o profunzime remarcabilă. Versurile sînt nişte reverberaţii al căror inedit stă în amplitudine. Nu putem — însă — vorbi de o viziune constituită, omogenă, de o ideaţie sclipitoare, ori consecventă. De altfel, nu ideile dau tonalitatea, substanţa cărţii, ci emoţiile. Poeta are o percepţie acută a universului, care nu prea mi se pare concurată azi la noi.

Dacă încerc să pun o oarecare ordine între fragmentele cărţii (lucru dificil, căci neglijenţa poetei împreună neplăcut o maculatură imposibilă cu piese memorabile, excepţionale), sentimentul adînc, ultim, este al unei tristeţi nesfîrşite, pure: **Cocorii, trec cocorii sudici ţipînd/ prin universul înspăimîntător şi blînd,/ trec sălbaticii rît ţipînd de dor/ prin frigul orb ca un foişor.// Unde vă duceţi şi şoapta îmi intră-n pămînt,/ în lăcaşul fetid al şarpelui sfînt/ un zeu fără sex îmi scoate ochii şi mă zbat,/ apucîndu-mi palmele ca unui îndrăgit băiat.// Şi de îndepărtare, inima-mi arde sub gît,/ un ochi roşu de foc posomorît,/ părul mi s-a făcut cingătoare de piatră/ şi faţa, o catapeteasmă lăsată./ Vor începe jocurile uriaşe nehotărîte,/ peste care vor trece sloiuri slute,/ pe prapuri înalţi de ceaţă, gîndul meu mohorît/ va trece ca o sete, foşnind.**

Tristeţea aceasta nu este, însă, acuzat metafizică, ci e transcrierea unei vîrste, a unui complex, a unei etape de trecere din lumea copilăriei, spre un tărîm nou: **Cu mîini vitale şi fantaste discordia mă mînă/ să joc un tact ameţitor şi orb/ şi teii joacă după mine şi-n vîrfuri ţipă scurt şi ascuţit copilăria...**

Sensibilitate acută, poeta realizează o comunicare misterioasă cu principiile universului, o consonanţă, o sincronizare a individului cu marile ritualuri cosmice: **Ritmic ne transformăm în jocuri cu materia**, o ciudată iniţiere prin ritmică şi dans la ritmurile intermundice: **Joacă-n ţărînă paparudele, să vină ploaia,/ înger de săbii aplecate, cumpănă, fîntînă,/ se preamăreşte ploaia, inefabil iris./ cu grindini străvezii se cunună.**

Dar cel mai puternic document al unei vîrste locuind între aceste dulci culori/ cu braţele lăsate peste zumzetul lor dulce/ ca nişte prunci enormi şi lacrimi de candoare este acest poem de mare puritate, cumva amintind de Esenin, dar spus cu un ton personal, ireductibil în nici un model prestabilit: **Sînt copil lunatic şi beţiv/ mă întorc prin palme ca prin aţe de păianjen,/ crama veche, adîncită-n lemn,/ o pădure de tăcere, ca-n icoane cu bunici./ Umblă luna vie-n vinul vînăt, gros/ şi în mine gîlgîie dulce, lebede/ îmi retez capul cu cuţitul tras din ochi/ pun gîtul la cep şi curge vin de pămînt/ strugurii atîrnă uriaşi/ şi mă lovesc în viţă de ei/ şi nu pot să beau, gura e auzită de sete,/ căscată să vadă soarele pietrificat/ mîinile ruginesc şi înfipte-n inimă,/ scurg lebedele unui vin sonor.**

Adevărul este că nu atît acest prim volum o angajează pe poetă, cît cel ce va veni, trebuind să opteze între document sentimental şi marea poezie, în care ne lepădăm pe rînd de fermecătoare accidente, pentru a ne regăsi un chip esenţial, omeneşte de nebănuit. Cu atît mai mult cu cît pentru Florica Mitroi, senzuală şi directă, poezia va trebui să mai însemne şi asceză şi renunţare şi disciplină interioară. Fiindcă poezia adevărată se naşte din nevoia de a pune o ordine (poetică) într-un haos fenomenal.

Şerban CIONOFF

Sintagme

Arthur Schopenhauer, Aforisme asupra înţelepciunii în viaţă, **E.L.U.**, **colecţia „Eseuri“. Traducere de Titu Maiorescu, text stabilit de Domnica Filimon-Stoicescu, studiu introductiv de prof. univ. Liviu Rusu.**

Un Maiorescu modern şi un filozof german etern.

Robert Desnos, Noaptea nopţilor fără iubire, **E.L.U.** **(poeme).**

Antologie şi traduceri de Vasile Nicolescu şi Taşcu Gheorghiu.

Prefaţă de Vasile Nicolescu.

Un orfeu al suprarealismului secund în tălmăcirea unui tandem prestigios.

Albert Camus, **Mitul lui Sisif**, E.L.U. Traducere şi prefaţă de Irina Mavrodin. Un catehism al absurdului tragic.

Vl. Streinu, **Clasicii noştri**, Col. „Lyceum“, 55 Referinţe aproape clasice despre Al. I. Odobescu, T. Maiorescu, M. Eminescu, Ion Creangă, George Coşbuc.

Eugen Barbu, **Foamea de spaţiu**, E.P.L. O excelentă meditaţie asupra spaţiului uman intercontinental.

Nicolae Paul Mihail, **Femeia cibernetică**. O acţiune poliţistă în lumea literară. Dublă demistificare.

Radio, Emisiunea, **Meridiane lirice**, de A. E. Baconsky. O remarcabilă istorie vorbită a liricii moderne. În fiecare miercuri pe programul 2.

Erată. **Dintr-o eroare de paginaţie, în numărul trecut poezia „Laudă bucuriei“ a lui Ion Crăciunică a apărut sub semnătura lui Lucian Balcan.**

Un poet : GEORGE ALBOIU

Este cu siguranţă unul din cei mai cunoscuţi studenţi ai Facultăţii de limbă şi literatură română — Universitatea Bucureşti. A publicat în ultimii ani de studii două volume de versuri — *Cimpia eternă şi Cel pierdut* — socotite unanim de critica literară scrieri de absolută autenticitate, volume de referinţă ale poeziei contemporane. În prezenţa lui ai ferm sentimentul că tot ce se petrece în legătură cu persoana ta, tot ce se rosteşte în apropiere e sortit să fie numai aşa. Într-o discuţie cu George Alboiu poţi avea destule argumente împotriva ideilor sale, dar trebuie să observi, totodată, că acest lucru nu mai are nici o importanţă, fiindcă el vorbeşte cu senina gravitate a meseriaşului bătrîn, ale cărui unelte sînt de-o viaţă fiinţă în fiinţa lui, netulburat de nimeni şi de nimic, tulburat de veşnicie şi de rigoarea ei. Este, probabil, semnul de recunoaştere al personalităţii.

Apar în fiecare an cîteva zeci de cărţi cu versuri, pagini în care se deosebeşte o anume înţelegere aparte a lumii, volume la lectura cărora ai cîteva ore credinţa că exişti în preajma unui talent curat şi doar acele cîteva note mediocre, inconsecvenţa strălucitoare a sentimentului te readuc la eternele dezamăgiri, mai bine zis redescoperi ce uşor pot părea unele obişnuinţe ale inteligenţei simboluri ale unei filozofii înalte.

La George Alboiu şi stîngăciile au personalitate. Calităţile şi viciile poeziei sale sînt de neconfundat. Înţeleg prin aceasta semnul fundamental al prezenţei poetului. Aproape tot ce se spune despre gîndirea lui poetică se poate spune şi despre om : gravitate şi ardenţă, existenţă bine ritmată, foarte asemănătoare străbunilor săi, pe care-i cinsteşte cu ce au mai românesc în ele cuvintele. Pentru a înţelege bine noţiunile de poet român, poezie românească, trebuie să observăm cum versul adevărat al lui George Alboiu semnifică profund, universal, în această limbă, pentru desăvîrşirea ei pentru locul în care ea se vorbeşte.

Examenul de licenţă trecut cu nota maximă în ultima săptămînă probează respectul superior al culturii universitare. În promoţia Congresului X se dovedeşte viitorul unei intelectualităţi de mare valoare.

Un economist:
NICOLAE BURLUŞEANU

— absolvent A.S.E.

Rep. : Stimate coleg, vom încerca un scurt dialog despre dumneata şi ultimele zile de şcoală. Aş fi vrut să începem astfel : să te rog să-ţi adresezi singur orice întrebări vrei şi să-ţi răspunzi foarte serios. Şi eu să profit de situaţia complicată în care ai intrat.

N. B. : Acum cred că orice întrebare mi-aţi pune o găsesc complicată. Vin din bibliotecă, stau zece minute cu dumneata şi mă duc din nou în bibliotecă. Nu putem să amînăm această discuţie ?

Rep : Nu putem ! Eşti un om de „zece", dacă nu cumva sînt eu informat greşit. Asta fiind situaţia, nu poţi pierde o oră, o zi, pentru altceva decît pentru examen ?

N. B. : Aproximativ de „zece". Dar azi nu pierd nici un minut, fiindcă mîine am susţinerea diplomei ; şi, în principiu, nu pierd niciodată nimic.

Rep. : Asta, probabil, pentru că eşti student la comerţ şi în comerţ...

N. B. : Dacă am începe cum ai propus, mi-aş pune următoarea întrebare : ce motive am avut ca să devin economist ?

Rep. : De fapt voiam să pun această întrebare, dar nu ştiam cum, pentru că eu, de pildă, nu am absolut nici un motiv ca să urmez facultatea dumitale, şi trebuie să înţelegi că mă uimeşte puţin orice om care are altă meserie decît cea pe care o am.

N. B. : Am lucrat în comerţ şi înainte de a începe facultatea, tocmai pentru că ştiam ce înseamnă comerţul voiam să fac o facultate — mai bine zis pentru că bănuiam cam ce ar trebui să fie adevăratul comerţ — şi acum fiindcă ştiu, mă întorc exact acolo de unde am început ca să-mi onorez alegerea. Proiectul de diplomă l-am lucrat tot acolo, la Cotmeana, judeţul Argeş. Cum vezi, nu mă depărtez prea mult de prima inspiraţie.

Rep : Bine, bine, dar argumentul personal, argumentul care este numai al dumitale şi care te-a îndemnat de la început aici şi nu în altă parte ?

N. B. : Dumneata cam încurci lucrurile. Cum poţi să explici de ce eşti timid, de exemplu ? Cum aş putea să explic de ce sînt eu economist şi nu sînt ziarist ? Şi eu sînt tot atît de uimit ca şi dumneata, dar uite că învăţ cu plăcere, lucrez cu mare plăcere şi nu-mi pun întrebări care nu duc nicăieri. Trebuie să ştii că e destul de greu să faci facultatea noastră. Fiind greu, e şi interesant. Mie-mi place să fac ordine pe unde trec. Ţin foarte mult la ordine. În mare, cam cu asta se ocupă şi Academia noastră.

Rep. : Dumneata, colegii, toţi cei care sînt absolvenţi în acest an primesc un nume generic, în ordinea importanţei lucrurilor în ţara noastră : Promoţia Congresului X al P.C.R.

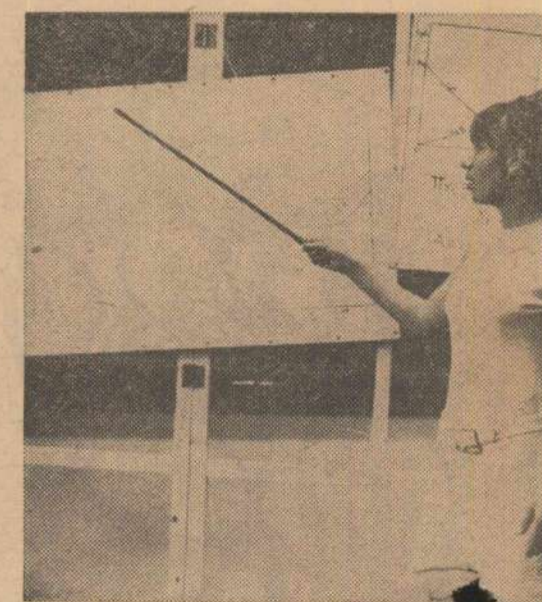
N. B. : Dă-mi voie să pun eu acum întrebarea şi să dau răspunsul. E vorba tot despre motivele de care aminteam : eu am simţit foarte bine ce trebuie să devină economia românească. Vreau să cred că fac parte din acei oameni care se orientează către muncile cele mai necesare la un moment dat. E un gest care are durata unei vieţi şi gestul se întemeiază pe o mare încredere. Pentru mine, marea încredere începe cu politica internă şi externă a partidului.

Îmi place să muncesc. Practic, în anii de facultate nu am avut vacanţă, deşi nu mă forţa nimic ca să lucrez. Şi tot în locul din care am plecat, la Cotmeana. Colegii mei, Promoţia Congresului X, gîndesc la fel ca mine. Dacă vrem să găsim semnul ce deosebeşte anul 1969 de anii dinainte, acesta ar fi : încrederea. Îţi place să munceşti, munceşti bine cînd ai multă încredere în ceva sau în cineva.

Tudor OCTAVIAN

PROMOŢIA C

RADIOGRAFIA PRIMEI ORE DE INGINERIE

Zile în şir în faţa comisiilor s-au deschis sutele de proiecte de diplomă. Le-am urmărit pregătirea pentru călătoria împlinirii, materializării. Le voi recunoaşte probabil în peisajul nostru industrial, şi reîntîlnirea m-ar bucura.

În cei cinci ani au înţeles, mai mult decît orice, necesitatea autodepăşirii, necesitatea receptării noului, a convertirii lui în noi forţe de producţie, adăugînd avuţiei naţionale, dezvoltării, noi parametri, piloni de susţinere. Şi spunînd acestea nu aş dori pentru nimic în lume să le dispară amestecul de adolescenţă şi maturitate din feţele lor — farmec al cutezanţei. Încerc să descopăr ce se ascunde dincolo de acest joc al vîrstei, în această primă oră a absolvirii.

Răspund la întrebările post-examen : AURITE TRAIAN — inginer TCM ; GHIŢESCU PETRE — inginer Energetică ; IONESCU FLORIN — inginer Electrotehnică ; CRISTEA VALENTIN — inginer Automatică ; ILIE D. ION — inginer Mecanică agricolă.

Red. : Vă mărturisesc că în faţa dv., a momentului în care vă găsiţi, mă încearcă emoţiile absolvirii consumate acum cîţiva ani. Nu ştiam atunci ce mă emoţionează mai mult, încheierea unei etape de viaţă, poarta larg deschisă a profesiunii deasupra căreia sta scris „RESPONSABILITATE, CREZ, DĂRUIRE", sau amîndouă la un loc. Pe dv. ce vă emoţionează mai mult ?

T. A. : Emoţia care mă încearcă este emoţia răspunderii, lesne de înţeles pentru cei care, ca şi mine, fac parte din promoţia '69, anul CONGRESULUI AL X-LEA AL P.C.R., al celei de a 25-a aniversări a Eliberării patriei.

Gh. P.: Emoţia trăită în aceste zile a fost, fără exagerare, cea mai mare din cei cinci ani de facultate. Să mă explic : doream pe de o parte să susţin cît mai repede acest examen. Pe de altă parte, doream să mai cîştig timp, să mă mai numesc încă student. Acum sînt deja inginer şi aş putea spune că încep să regret anii de studenţie.

Red.: Vreţi să încercăm o definiţie a studenţiei, acum după absolvire ?

T. A. : Studenţia ? Da ! Este acea perioadă care pentru cei mai mulţi tineri durează cinci ani, pentru alţii ceva mai mult, în care se începe asaltarea piscului, cu pante line sau abrupte, în vîrful căruia stă scris „Ideal". Idealul fiecăruia, idealul tuturor.

Gh. P. Nu ştiu şi mă opun unei definiţii a studenţiei. Un lucru îşi păstrează romantismul, atita timp cît n-ajungi să-l defineşti. Cînd începi să-l diseci şi să-l întorci pe toate feţele, adio ! Ce dumnezeu, să nu fim chiar atît de ingineri !

I. F. : După părerea mea, studentul poate fi comparat cu un alpinist care, îndrăgostit de munte, urcă mereu...

Red.: Din multitudinea de cadre didactice sub îndrumarea cărora v-aţi format, v-a rămas desigur unul sau cîţiva cu care aţi vrea să vă întîlniţi oriunde şi oricînd, sau care prin personalitatea lor v-au influe
cel mai mult ?

T. A.: Sînt destul de multe cadre didactice, înce
de la asistenţi şi terminînd cu profesorii care
lăsat puternic amprenta în formarea mea ca ing
Aş dori doar să amintesc pe tov. prof. dr. ing.
Botez, conf. ing. Zoltan Duca, conf. dr. ing. A
Oprean, conf. dr. ing. Mustafa R. Mustafa.

Gh. P.: De cînd lumea, studenţii au avut idoli
de la catedră sau, ca să lăsăm loc la ambele po
lităţi, simpatii şi antipatii. Cum să nu doreşti să c
reşti simpatia celor din jurul tău, cum ar fi prof.
Ştefănescu sau lectorul Neagu ; cum să nu doreş
fii convingător şi clar ca tov. conf. Grecu Titus (că
i-aş putea spune că i-am fost cu toţii copii), cum
nu doreşti să fii bine informat şi la curent cu „ult
strigăt", în specialitate, ca tov. prof. V. Stăncesc
Nicolae Dănilă ?

I. F. : Da. Îi voi cita în ordinea în care i-am cu
cut, urmărindu-i din bancă în decursul anilor :
Marcel Roşculeţ, conf. A. Ifrim, prof. Alex. Popo
prof. Gh. Hortopan, conf. Gh. Tunsoiu.

I. F. : Conf. Dumitru Voiculescu, conf. Alex. Dăne
conf. dr. ing. Marcel Segărceanu şi şef lucrări P
Babici.

Red.: Ce părere aveţi despre personalitate ? Ce
bute îi conferiţi ?

T. A.: Personalitatea este ansamblul aptitudinil
calităţilor care caracterizează pe specialist, pe omu
cultură sau artă, pe omul zilelor noastre, dornic de
săvîrşire, de perfecţionare, de autodepăşire, s
creator, novator, iar ca încununare — aportul pe
îl aduce la progresul economiei patriei.

Gh. P.: Personalitatea noastră este departe de
un element finit. Este drept că avem deja suport
scheletul ei ; în tot cazul, i-aş atribui originalitat
totdeauna să fii tu însuţi, mult discernămînt, să
oricînd avea o părere personală, gata s-o argumen
şi multe, multe alte atribute.

I. F. : Mă voi opri asupra unui singur aspect al
sonalităţii noastre. Cred că personalitatea unui ing
este strîns legată de valoarea pregătirii sale ştiinţi
Ca atribute îi confer spiritul de independenţă, pe
verenţă, disciplină şi arta de a te face înţeles.

Red.: Noul plan de dezvoltare a României socia
vă dă perspectiva dimensiunilor ei viitoare, vă
efort, dăruire. Cum credeţi că veţi răspunde ac
multiple chemări ?

Gh. P.: Proiectul meu de diplomă a fost o cent
electrică nucleară şi Directivele P.C.R. arată că
în 1980 în centralele nuclearoelectrice se vor ins
1800—2400 MWe. Doresc ca prin munca mea de a
înainte, să contribui cu un delta x la acest obiecti
pentru aceasta am de gînd să devin un bun speciali

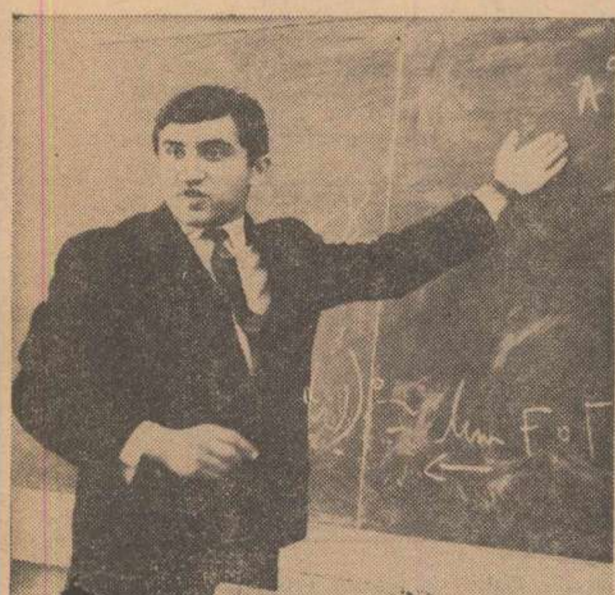
T. A. : Am urmat secţia Maşini unelte şi scule
îmi deschide largi perspective de dezvoltare. Dir
vele C.C. al P.C.R., puse de curînd în dezbaterea
menilor muncii, inserează la loc de seamă constru
de maşini, cu referiri la construcţia de maşini un
Mă angajez la o contribuţie substanţială. Este de
toria fiecărui cetăţean să facă totul pentru a aduc
îndeplinire cuvîntul partidului şi mai cu seamă no
care ne-am bucurat din primele clipe ale vieţii noa
de grija sa părintească.

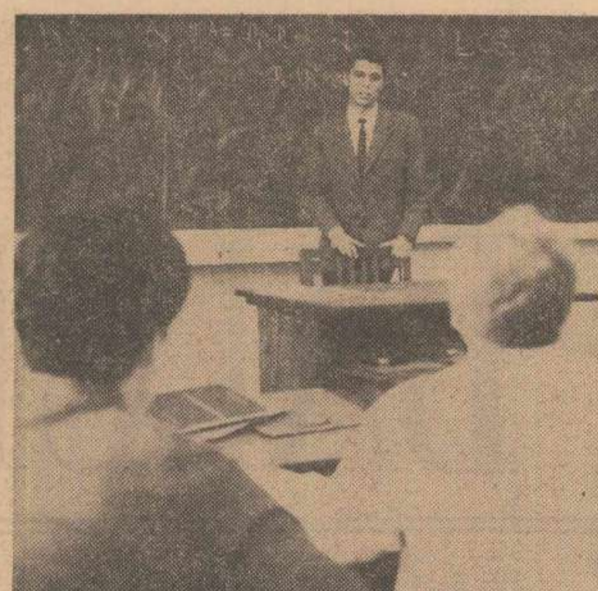
C. V.: Nu sînt chemări, ci dorinţele mele.

I. I.: Multiplelor chemări ale dezvoltării Româ
socialiste le voi răspunde prin maximum de efor
dăruire.

Red. : Cunoaşteţi pericolul uzurii morale a cuno

NGRESULUI X

elor dobîndite în facultate. Cum vreți să înlăturați fectele ci ?

T.A.: În vremea noastră, dezvoltarea științei și teh-ıicii cunoaște o adevărată explozie și, pentru a nu ›ierde ritmul, este nevoie de un studiu continuu, de ›erfecționare. Doresc să mă înscriu cît mai repede la loctorat și să mă perfecționez în cunoașterea limbilor trăine.

Gh. P.: Un deziderat ar fi informarea la zi. Iată de e sînt interesat să citesc o revistă care are numele rid de „Nuclear Energinnering", față de una care se ıumește „Paris Match".

I. F.: Nu cred în pericolul uzurii morale a cunoș-ințelor pentru cei ce își îndrăgesc profesiunea, întru-ît aceștia simt nevoia de a fi mereu studenți.

Red.: Cu fiecare an noi contingente de ingineri se ›rolează în cadența metamorfozelor industriei româ-ești. Cadența vîrstei, ritmul împlinirilor. Vă simt raba, neastîmpărul. Și, ca la începutul discuției oastre, vă adresez — în loc de urare — dorința de a ace tot ce se poate să nu vă dispară acest frumos, npresionant amestec de adolescență și maturitate.

Cornelia DAMINESCU
de la revista studențească a Institutului politehnic din București — „ING"

›ARCĂ, TOTUȘI, ABIA ÎNCEPEM

N-o să insist asupra sentimentelor care mă încearcă :um, la sfîrșit de studenție, fiind în general cunos-ıte, și nici asupra senzației că la banchet ne-am în-lnit pentru ultima dată, toți colegii de an, ca la un ltim curs, la care nu s-au servit formule, ci cu totul tceva. Profesorii, desigur, urmăresc în noi, acum, pri-ndu-ne, acoperirea în aur a promisiunilor de acum nci ani și încearcă să ne vadă creșterea în conti-ıare în producție. Astfel, și noi, lîngă un pahar cu n, am avut prilejul recapitulării viziunii, mai mult ıu mai puțin clare, a ceea ce vom fi ca absolvenți Facultății de electrotehnică din Cluj, secția electro-ıecanică, și mai departe. Această facultate, poate mai ult decît altele, dă senzația integrării organice în namica dezvoltării economiei țării noastre, dă senti-entul tonic că sîntem așteptați la locul de muncă și easta implică necesitatea unei înalte pregătiri pro-sionale și etice. Am urmărit cu satisfacție proiectul Directive pentru Congresul al X-lea al P.C.R., în care ezvoltarea energeticii este pe prim plan în ansam-ul dezvoltării economiei naționale.

Peste foarte puțin timp vom merge fiecare pe dru-ul lui propriu și energia potențială adunată în cei nci ani de facultate se va pune în valoare. Nu știm că pe ce post vom lucra fiecare, dar oriunde vom „ne vom bate" pentru învingerea greutăților de orice l, care se vor ivi, să realizăm ceva în viața pe care ırcă abia o începem. Această concepție tonică ne-a st transmisă treptat de profesorii noștri, care nu au glijat în formarea noastră viziunea clară a Româ-ei de mîine și a personalității noastre, a fiecăruia. e aceea mă simt obligat să transcriu întocmai cuvin-e conf. dr. ing. HANGANUȚ MARIUS în legătură cu eastă problemă :

„Marile descoperiri nu depind atît de împrejurări cît oameni. Cel mai important lucru este să îți dai ama care este efectiv menirea ta, în acest angrenaj complex care este omenirea. Este absolut indiferent unde te afli sau ce vrei să faci, esențial este să ai do-rința de a contribui la binele și prosperitatea omeni-rii.

Omul are o capacitate inexprimabilă.

Trebuie să înțelegem că viața nu e un joc al întîmplă-rii. Importantă este viziunea clară despre ceea ce va fi în viitor. N-are importanță unde veți ajunge, în ce loc. Acolo unde vei ajunge trebuie să-ți faci dato-ria pînă la capăt. Nu-ți poți da seama ce satisfacție îți dă această activitate, această muncă, chiar dacă uneori o să ți se pară insuportabilă, cumplită.

Vai acelui care își cere un locșor cald și comod de la început. Acela este un om mort deja. Satisfacție nu se simte decît acolo unde este luptă și muncă".

Această muncă vizează în primul rînd continuarea pregătirii după facultate pentru a dobîndi compe-tența necesară în producție. Uzinele să fie o conti-nuare a învățămîntului. Există încă întreprinderi em-pirice, fără laboratoare, în care te pîndește pericolul să ajungi un inginer obosit de birocrație și formali-tăți. „*Rolul acestei generații*, după cum spunea și șeful de lucrări, ing. KELEMEN ARPAD, este de „*a pune pe prim plan tehnica nouă, de a lupta împotriva unor tradiții empirice, de a introduce în practică tot ce a învățat. Nu depinde de nimeni, decît de noi ce se face în țara asta. Trebuie să avem cu toții conștiința aces-tui fapt*".

Urmărind în amănunt ce își propune să facă fiecare dintre noi, acest univers se diversfică neînchipuit de mult și întîlnești o febră similară examenelor în fie-care conștiință. (Nu exagerez deloc cînd spun că fie-care dintre noi e o conștiință). Mă impresionează dis-cuțiile cu colegii mei avute în aceste zile, în diferite ocazii, felul nostru deschis de a fi, neliniștea în fața ultimului examen, care parcă nu e cel de licență, ci de producție și, într-un cuvînt, seriozitatea noastră. Lo-cul principal în discuții îl ocupă nu repartizarea, ca loc anume, ci *măsura în care acel loc, necunoscut încă pentru noi, va oferi posibilitatea dezvoltării în conti-nuare a personalității noastre pe plan etic și profe-sional.* Fiecare vrea să se desfășoare și își propune de pe acum diferite soluții, metode de luptă împotriva rutinei și a tradițiilor empirice, care mai pot fi întîl-nite în unele întreprinderi. Deocamdată nu putem vorbi prea mult despre aceste probleme, neavînd ex-periența necesară. Avem senzația că abia după doi ani de muncă în întreprindere vom putea vorbi mai mult despre această realitate. Simt însă de pe acum că în întreprindere trebuie să vii cu fapte, nu cu povești, în rezolvarea unei probleme de producție și pentru aceasta trebuie să fii foarte bine pregătit profesional, să-i poți convinge și pe ceilalți de necesitatea introducerii solu-ției propuse de tine. Cunoscînd, în parte, inerția care există în unele întreprinderi mai vechi în promovarea noului, cîțiva colegi (DOBOS NICOLAE, de exemplu) își îndreaptă privirile spre „o uzină nouă, pe care să o văd dezvoltîndu-se de la început pînă la potenția-lul maxim". Tinerețea acestor întreprinderi favorizează desigur punerea în valoare a cunoștințelor acumulate în facultate, folosirea inginerului tînăr la capacitatea și la pregătirea sa.

În acest context, este tonică și emoționantă invitația pe care decanul Facultății de electrotehnică, profe-sor ing. MANDUC LIVIU, ne-o face în numele corpu-lui didactic din institut, și anume ca, ori de cîte ori vom avea nevoie de un sfat, de o consultare într-o pro-blemă legată de dezvoltarea profesiunii să ne adre-săm cu încredere profesorilor noștri. „Veniți cu orice problemă dificilă pe care o întîlniți, vă așteptăm cu toată dragosotea", ni se spune.

Vom veni, desigur, tovarășe profesor, vom păstra mereu legătura cu părinții noștri care ne-au crescut întru inginerie.

Iustin MORARU

ABSOLVENȚII SE ÎNTORC LA IZVOARE...

Problemele la care se opresc studenții din ultimul an au un specific al lor și pe undeva ele se întorc către începuturile entuziaste ale primilor ani de stu-dii, legate de un ideal de viață.

Nu mă înșelam deloc încercînd să găsesc un suport real afirmațiilor de mai sus în mijlocul absolvenți-lor de la Institutul pedagogic de 3 ani din Oradea. Evident, nu poți căuta oamenii unei scheme, dar îi poți întîlni pe cei care fac punți de trecere către ziua de mîine. Absolvenții fac parte din rîndul aces-tora. Fără să angajăm formula paradoxului, dar ine-ditul pe care îl caută absolvenții se află de cele mai multe ori în lucrurile pe care le cunosc mai bine și mai adînc.

Un asemenea principiu al consecvenței și neconte-nitei căutări presupune continua revenire și întoarce-re la izvoarele al căror drum îl cunoaștem, dar care trebuie străbătut cu pasiunea cercetării pînă la capăt.

Discutînd în jurul unor astfel de probleme cu stu-denții absolvenți în acest an de la Institutul pedago-gic orădean, am remarcat o anumită persistență a pa-siunilor lor pentru munca de profesor și pedagog pe care și-au ales-o de la început. Dorința veche de a se reîntoarce la locurile natale în care le-au rămas copi-lăria și prima întîlnire cu lumea de taină a cărților a devenit o realitate.

Discut cu absolventul Marian Miron de la secția Is-torie-geografie a institutului. O tinerețe a gîndului îl duce către epoci istorice îndepărtate cărora le gă-sește sensuri și înțelegeri noi, pînă coboară pe firul aceluiași drum în minunatul colț de țară al Sălajului, la satul Romita, locul său de naștere, de care, spune el, niciodată nu s-a despărțit. Poate avea dreptate în felul său, căci tînărul acesta de 22 de ani a fost o prezență în istoria satului său pe care a despicat-o dată cu dată, din vorbele bătrînului Marincaș Ioan. Întotdeauna i se părea că este un culegător de izvoa-re istorice care lăsau intrare în lumea lor numai pe calea inimii și a slovei scrise care nu piere.

Studentul de la Romita a parcurs în susul acestor izvoare pentru ca într-o zi să prezinte la cercul de is-torie veche comunicarea cu titlul : „Sistemul de apă-rare al Daciei romane în partea de nord-vest". Do-cumentarea o făcuse vară de vară în satul său, lîngă bătrîna cetate daco-romană de la Porolissum, pe co-lina din fața cetății de unde se întind vestigiile unei lumi ale cărei izvoare simte că abia de acum înainte le va descoperi și mai mult.

Dintr-o pasiune similară pentru trecutul istoric, o tînără din Gorj, pe nume Bălutescu Aurelia, se în-toarce în acest an în vechiul ei sat de haiduci : Ar-cani. Aici, în acest sat, a descoperit legendele despre haiducii Zbancă și Vijulan. ,

Revenirea la locurile natale, consideră această ab-solventă, devine aproape o datorie morală. Mai mult, o asemenea revenire este în stare să-ți învingă greu-tățile inerente ale începutului în munca de profesor.

De fapt, ea se miră de aceia care sînt într-o per-manentă goană după un loc mai ferit de griji, în-tr-un oraș sau alt loc pe care nu-l cunosc, uitînd că adevărata realizare a personalității nu poate trece decît prin contopirea cu tot ceea ce cunoști și vrei să faci.

Aurelia se va întoarce la izvoarele Gorjului și Jiu-lui, căci în mintea ei se leagă vîrstele anilor necu-noscuți, dorința de a le strînge pe acestea într-o schiță monografică pe care o visează de mult.

Cu fata din „satul de marmură", Oprișa Maria, sa-tul Alun, am stat de vorbă prin acele exprimări care vin din pasiune și dăruire pentru un ideal.

Absolventa secției de Literatură era cîndva o lice-eană la secția reală. Cînd după liceu a intrat în în-vățămînt, lucrurile au luat o întorsătură. De cîte ori preda româna simțea că ochii aceia atenți îndreptați asupra ei sînt inimi deschise. Și aceste inimi băteau la comanda ei cînd se oprea cu elevii la frumusețea graiului românesc. Au urmat căutările proprii, nevoia de a depăși simpla informare, lucru prin care copiii din sat deveniseră și ei niște îndrăgostiți de poezie. Și totuși învățătoarea lor avea să mai învețe.

Acum trei ani devenise studentă la Oradea. Pe co-piii rămași în satul natal nu i-a uitat niciodată. O așteaptă și acum în clasele mai mari, după cum și ea e mai bine pregătită. E o întîlnire deosebită, cu un specific al ei. Oprișa Maria se va reîntoarce pe me-leagurile ei hunedorene în satul Alun și simte că nici n-ar putea fi altfel.

Absolventa din acest an, fata tăcută în decursul ce-lor trei ani, ar avea acum de explicat tăcerea ei care provenea din neliniștea ce-a simțit-o ori de cîte ori se gîndea la satul rămas între lespezile de marmu-ră, la copiii cu care odată a urmărit pas cu pas mi-nunatele drumuri ale poeziei.

★

În toate cele de mai sus poate străbate unda îndo-ielii, a îndoielii care întărește, nu dezarmează. Ne gîndim desigur la cei care ar putea cataloga situația de mai sus ca ținînd de un „apostolat" desuet sau de o mulțumire cu puțin. Credem, dimpotrivă, că ase-menea viitori intelectuali nu se pot mulțumi cu cîș-tigul de pînă acum și simt nevoia să caute în roca lăsată de alții o înțelegere și-o cunoaștere mai adîncă în domeniul activității lor. Ei vor adăuga alte idei, alte realități la cele existente. Față de absolvenții grăbiți cu o apreciere imediată, lăsîndu-se în sigu-ranța unui drum cunoscut, cei despre care am vorbit vor să primească nota de la viață însăși la sfîrșitul unei munci care înalță și înnobilează.

Absolvenții care se întorc la izvoarele istoriei, ale culturii și tradiției pedagogice, vor găsi întotdeauna acolo tării în stare să le definească personalitatea.

La sfîrșitul unei vieți universitare ei simt că ade-vărata muncă abia acum începe și că ea se va împlini în maturitatea gîndului și faptelor care îl vor urma.

V. VETIȘANU

BĂLCESCU

BĂLCESCU — EROU NAȚIONAL

(Urmare din pagina 1)

rire pe bolta istoriei noastre un miracol singular și nu o proiecție a celor mai mărețe însușiri revoluționare pe care le dovedi poporul român în formidabila sa ridicare împotriva tiraniei dinlăuntru și dinafară din agitatul an 1848.

Revoluția de la 1848, această zguduire din temelii a orînduirii feudale și început de nouă epocă, a fost socială și politică, și Bălcescu a înțeles printre primii și cel mai bine că chintesența ei stă în acel articol al 13-lea al Proclamației de la Izlaz privind împroprietărirea țăranilor — precum și într-o egalitate care să permită votul universal și alegerea domnului „din toate stările societății". Nu numai îndelunga lui cercetare istorică despre starea muncitorilor plugari, ci însăși cunoașterea nemijlocită a vieții de mizerie a acestora îl făcu să se cutremure cu mînie în fața tabloului sumbru al satului românesc.

L-am văzut adesea pe țăran despicînd cu greutate, în arșița soarelui, brazda rebelă — spune Bălcescu în acea patetică profesiune de credință și testament către tinerime și viitor, care e „Trecutul și prezentul" din 1850. L-am văzut aruncînd în pămînt sămînța roditoare: inima-i era tristă, fruntea plecată spre pămînt și suferința zugrăvită în față. Era gînditor nu la trecutul lui strălucit, nu la părinții lui care poate deteră mai mult d-o lovitură, poate chiar sîngele și viața în pămîntul udat atunci de sudoarea lui... se gîndește la starea lui, se gîndeste că muncește, seamănă pentru viitor, dar nu se bucură nici el, nici copiii, nici femeia de secerișul fericit care l-ar răsplăti de toată munca. Asta e dreptul țăranului în țara lui. Astfel explicăm durerea și descuragierea popolului.

Revoluția de la 1848 a fost o unanimă afirmare a ființei naționale a românilor din toate cele trei țări, și Bălcescu nu numai că își dădu seama de acest lucru, dar, avînd în vedere implicațiile sociale ale asupririi din afară, ale lipsei de independență, considera că problema naționalității trebuie pusă mai presus de libertate.

În mesajul pe care îl trimitea în 8 martie 1849 de la Constantinopol emigrației moldo-române din Paris susținea axiomatic acest deziderat primordial al mișcării pașoptiste: „Nu poate fi fericire fără libertate, nu poate fi libertate fără putere, și noi toți românii nu vom putea fi puternici pînă cînd nu ne vom uni cu toții într-unul și același corp politic. Uniunea națională e dar singurul principiu de viață, singurul principiu de mîntuire pentru noi".

Și același om care văzu limpede că revoluția generală ce cuprinsese Europa fu ocazia, iar nu cauza revoluției române, propune din prima clipă a pregătirii dezlănțuirii revoluționare unor conducători ai mișcării de eliberare socială și națională din Europa să acționeze împreună împotriva împăraților.

Geo Bogza, într-o înălțătoare închinare care i-o aducea în acest an, îl asemuia pe Bălcescu cu idolul tinerimii intransigente din zilele noastre, Che Guevara. Și nu greșea, căci dacă Che Guevara a fost un „condotier al secolului XX", în sensul nobil pe care Guevara l-a dat într-una din ultimele sale scrisori acestei solde revoluționare, atunci Bălcescu se poate numi, nu mai puțin îndreptățit, un condotier revoluționar al secolului al XIX-lea.

Revoluția de la 1848, în tot ce a avut ea mai durabil, a fost profund vizionară, deschisă către viitor, chiar în momentele ei cele mai tragice, și intensitatea maximă a încrederii ei într-o viitoare revoluție și mai înfricoșată s-a concentrat în visarea de o viață a lui Bălcescu. Acest incurabil optimism și romantism revoluționar ale lui Bălcescu își au sorgintea în încrederea lui nemărginită în popor, în convingerea că revoluția română are nu numai un trecut întruchipat în cele „optsprezece veacuri de trude, suferințe și lucrare a poporului român asupra lui însuși", ci și un viitor pe care îl întrezărea luminos pentru iubita lui, România.

Sfidînd zidul opac al reacțiunii și trădării burgheziei, care se instăpînea pe orizonturile revoluționare, Bălcescu credea cu tărie în invincibilitatea libertății: „Sufletu-mi te slăvește încă, înzeită libertate, și deși oamenii sîngiuirilor au învelit cu maramă neagră dulce fața ta, cred că va veni ziua fericită, ziua izbîndirii, cînd omenirea întreagă se va scula spre a sfîșia acest văl, și dușmanii toți se vor împietri la vederea soarelui tău de lumină; atunci nu va mai fi nici un rob, nici nație roabă, nici un stăpîn pe altul, ci domnirea Dreptății și Frăției. Aceste cuvinte ce am dat de deviză nației mele va domni lumea, atunci, așteptarea, visarea vieții mele se vor împlini; atunci toți românii vor fi una și liberi și frați!"

„Înzeita libertate" i-a conferit aureolă de adevărat erou național, de înaintaș care stă cu cîntec în panteonul celor mai străluciți bărbați ai neamului românesc, alături de vitejii noștri voievozi, apărători ai neatîrnării vetrei strămoșești, alături de martirii răscoalelor țărănești și de luptătorii curajoși ieșiți din rîndurile eroicei noastre clase muncitoare.

Și ce poate fi mai caracteristic pentru un erou național decît înflăcăratul său patriotism, spiritul său de jertfă izvorît din dragostea adîncă pentru poporul său, din slujirea cu abnegație a celor mai vitale interese care animă masele populare într-un anumit moment istoric.

Patria — scrie Bălcescu într-un articol care i se atribuie în mod justificat — această ființă ideală pe care locuitorii ei sînt gata a o apăra cu viața, este identitatea intereselor, ideilor, pasiunilor ce-i unește în apărarea unui bine comun.

Dacă patria este o ființă ideală, nu o națiune, o idee, nici măcar numai o convingere înaltă, nu-i de mirare că dragostea pentru această ființă ideală e intimă, omenească, dureroasă și entuziastă, care se transmite de la inimă la inimă, care nu încetează o clipă să se manifeste.

Nu numai cercetarea tuturor izvoarelor istorice privind trecutul poporului român, ci conștiința apartenenței la acest popor, contactul nemijlocit al viitorului revoluționar, gînditor și istoric cu viața maselor, intuiția patriei ca entitate națională geografică, socială, spirituală, ca tezaur de frumuseți și virtuți fac din inima sa o adevărată cutie de rezonanță a celor mai profunde vibrații de patriotism.

Gîndul la patrie, la libertatea ei deplină, la viitorul ei îl urmărește tot timpul, în orice ipostază s-ar afla. „Mi se rupe inima cînd mă gîndesc că vor veni poate timpurile dorite — îi scrie el în noiembrie 1851, cu un an înainte de moarte, lui C. A Rosetti de la Hyères din Franța — fără ca să fiu eu de niciun folos țării, nici cu sabie, nici cu condei, nici cu gura".

E de remarcat optimismul eroic care nu-l părăsește nici o clipă tocmai ca urmare a încrederii sale în viitor, trăsătura caracteristică a patriotismului său. Aceasta îl distinge pe Bălcescu nu numai în comparație cu majoritatea compatrioților săi revoluționari, ci chiar în contextul politico-ideologic european al epocii.

Scriind despre un revoluționar englez contemporan cu Bălcescu, Thomas Carlyle, autorul unei cărți intitulată (ce coincidență!) Past and Present (Trecut și prezent), Karl Marx și Friedrich Engels observau: În timp ce în trecut, el (autorul cărții citate, nota noastră) admiră cel puțin epocile clasice ale unei anumite faze sociale, prezentul îl duce la disperare, iar viitorul îl îngrozește. Acolo unde apreciază revoluția sau chiar o idealizează ea se concentrează pentru el într-un individ izolat, într-un Cromwel sau Danton. Lor le dedică același cult al eroilor pe care l-a propovăduit ca pe o religie nouă, în Lectures on Heroes and Hero — Worship (Prelegeri despre eroi și venerația eroilor) ca singurul refugiu din prezentul care poartă în sine germenele disperării.

Departe de Bălcescu o asemenea viziune romantic-paseistă asupra evoluției sociale și destinelor naționale. Cu aceasta am și marcat definirea caracterului revoluționar al eroului nostru național, caracter care se manifestă cu putere în focul evenimentelor de la 1848 și, după aceea, în activitatea de exil, dar se formează încă din cei mai fragezi ani.

Suportul acțiunilor și convingerilor sale stă în faptul că el, ca filozof social și istoric, descoperise legea luptei de clasă și o dată cu ea iminența transformării societății prin revoluție.

Intransigența sa revoluționară nu cunoaște de aceea oscilații, compromisuri de ordin politicianist, treceri cu vederea a greșelilor unor tovarăși de idei și prieteni. El e un incoruptibil, în sensul aproape comunist al cuvîntului, sfîntă rămînînd în conștiința sa numai cauza revoluționară, lupta în numele binelui comun, prin care subînțelege interesele supreme ale patriei. Tot timpul el va cere colaboratorilor săi să fie necruțători cu dușmanii revoluției, să acționeze energic împotriva forțelor reacționare interne și externe, care voiau să înăbușe revoluția.

În împrejurări grele și extraordinare trebuie măsuri extraordinare — le cere el conducătorilor de la 1848. Nu faceți poezie și sentimentalism, ci dreptate strașnică.

Eroismul lui Bălcescu e de dimensiuni cu adevărat naționale, pentru că prin întreaga sa viață și luptă a lăsat posterității nu numai buna amintire a faptelor sale mari și folositoare, ci, mai mult decît atît, a contribuit esențialmente la deschiderea unui nou drum de urmat pentru poporul însetat de libertate.

Asemeni lui Prometeu, Nicolae Bălcescu a aprins în sufletul poporului român, al celor mai buni fii ai săi, focul luptei pentru dreptate, pe care el îl smulsese de pe piscurile înalte ale gîndirii revoluționare din vremea sa, ale patriotismului consecvent, izvorît din cele mai prețioase filoane ale zbuciumatei, demnei și eroicei noastre istorii. Gestul acesta prometeic l-a făcut cu prețul jertfei vieții sale, jertfă în care el vedea singura cale a mîntuirii poporului.

Fiți gata, dar, a vă lupta bărbătește — îndemna el în prefața la Cîntare României, apărută în primul număr al României viitoare — căci, prin lucrare și jertfire, prin sîngele vărsat, poporul dobîndește cunoștința drepturilor și datoriilor sale... să trăim, să muncim, să suferim și să ne jertfim pentru binele omenirii.

Evocîndu-l pe Tudor Vladimirescu, în Mersul revoluției în istoria românilor, nu uită să remarce, evident pro domo, că acesta avu norocirea de a-și da viața pentru credința sa și a fi ucis de acești Fanarioți, pe care și după moarte-i umbra lui urmează a-i mătura din țeară.

Dar, de bună seamă, mai mult decît orice pledoarii pentru jertfă și eroism vorbește de la sine viața exemplară a celui care și-a încheiat destinul în groapa comună a desmoșteniților soartei de la Palermo, cum spune Mihail Sadoveanu într-o mărturisire de credință.

Nu vom exagera, cred, dacă, parafrazîndu-l pe Karl Marx, îl vom socoti pe Nicolae Bălcescu cel mai nobil sfînt și martir din calendarul românesc.

Făclia încrederii nestrămutate în viitorul luptei revoluționare a poporului purtată de tovarășii săi de luptă cei mai apropiați, de un A. G. Golescu — Arăpilă sau Boliac trecu în mîinile militanților socialiști din deceniile ultime ale secolului trecut și o dată cu începuturile mișcării muncitorești și mai ales cu crearea Partidului Comunist Român ajunse nestinsă pînă în zilele noastre.

Idealurile pentru care milita Bălcescu și cei mai apropiați frați căuzași ai săi simbolizau țelurile de luptă ulterior însușite — după cum semnificativ aprecia în a sa clarvăzătoare operă — Un veac de frămîntări sociale — Lucrețiu Pătrășcanu, militant comunist și patriot de frunte — de toate mișcările progresiste din țară, iar în momentul de față în parte înscrise pe steagul de luptă al muncitorimii și aliaților ei.

Aducînd un fierbinte omagiu, în numele poporului român liber și stăpîn pe soarta sa, luptătorilor de la 1848, între care Bălcescu e considerat drept figura cea mai luminoasă, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia tocmai această credință vizionară a vajnicului revoluționar: „În epoca orînduirii socialiste s-a înfăptuit principiul domniei poporului în stat, s-a realizat profeția atît de îndrăzneață a lui Nicolae Bălcescu, care visa o vreme cînd poporul să nu mai aibă stăpîn pe cap".

Dacă lumina acestei stele răsărită în geneza eroică a lui 1848 luci abia tîrziu cu deplină putere vederii noastre e pentru că Bălcescu însuși prefera să apară în prim plan adevăratul făuritor al revoluției — poporul.

Nu te descuraja, bravul meu prieten — îi mărturisea el prietenului său de inimă A. G. Golescu, în martie 1849. Timpul nostru n-a sosit, încă, dar va veni.

„Aceasta eu o simțisem tare bine în revoluțiea noastră, de aceea mă dam de bunăvoie după spatele celorlalți. Nu căutam a mă face cu orice preț popular, căci nu știm decît o popularitate, aceea ce e rezultatul a faptelor mari și adevărat folositoare. O asemenea popularitate o dobîndește omul tîrziu, mai adesea tocmai după moartea lui, dar atunci ea trăiește cît lumea".

Sînt cuvinte cu adevărat profetice, ca aproape tot ce a lucrat, a gîndit și a visat Bălcescu, în neostoita lui ardere pentru libertatea națională și socială a poporului român.

NICOLAE BĂLCESCU ȘI TINERETUL

(Urmare din pagina 1)

ÎNCEPUT DE CALENDARE

„Ce-nseamnă ! Astăzi piatră ești din unghi,
Republicii Române Populare,
Adeveritul mare, singur trunchi,
Bălcescu, început de calendare".

Ion Barbu, Bălcescu trăind (1948)

lui" i-a dedicat tot rostul vieții sale, întreaga putere de muncă, toată energia tinereții sale.

N-avea încă 20 de ani cînd a îmbrăcat haina militară. El vedea în cariera ostășească o carieră necesară, demnă de orice tînăr din vremea sa, dornic să servească interesele majore ale țării, să treacă de la idei la fapte pentru trezirea conștiinței sociale și naționale, de cucerire a independenței țării. Mai tîrziu, convins că pe această cale ajută la educarea patriotică a tineretului, N. Bălcescu se ocupă de puterea armată a poporului, în care el vedea nu numai scutul puternic al cuceririi și păstrării independenței naționale, dar și un important factor educativ, factor prețios în trezirea spirituală a generațiilor tinere. „Poporul din toate clasele — se exprima Bălcescu — ar cîștiga mult moralicește, căci introducînd plăcerea armelor, mai cu seamă între tinerii orașelor, și obișnuindu-i la o viață militară și activă, vom goni luxul și desfrînările care degenerează caracterele, inmoaie curajurile și pregătesc robia popoarelor".

Preocupat în permanență de problemele educației maselor populare, pe care le-a slujit cu un înalt spirit de devotament, tînărul cadet se îngrijește cu insistență de educația patriotică a tinerilor. N. Bălcescu a fost încă înainte de 1840, pe timpul domniei lui Alexandru Ghica, unul dintre profesorii școlii ostășești, organizată în Țara Românească. „La cazarmă aduna pe lîngă dînsul, în orele de recreație — arată Ion Ghica — mai mulți sergenți și soldați, cărora le povestea despre vitejiile românilor".

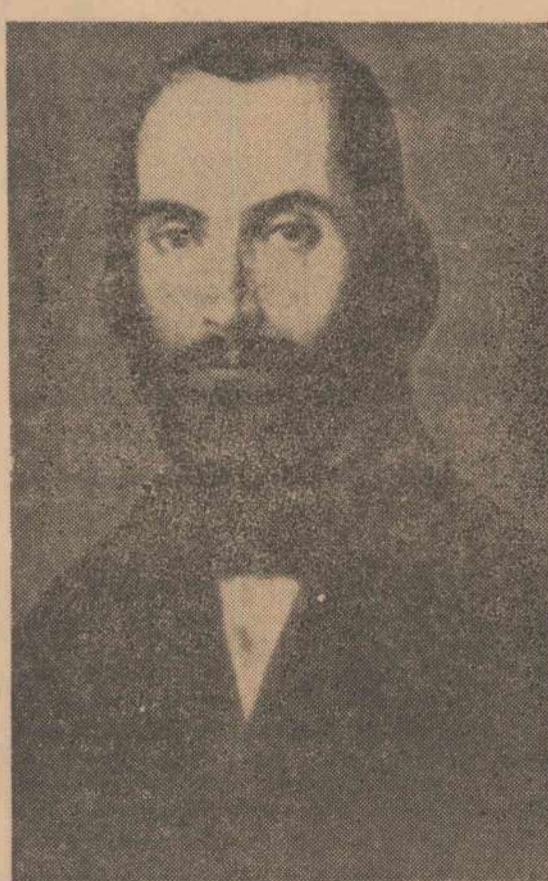
Adept al ideilor înaintate și atașat celor din generația sa care vedeau în luminarea maselor calea propășirii sociale și naționale, N. Bălcescu își depășește mult contemporanii prin viziunea și concepția sa despre societate. El a înțeles că într-o societate întemeiată pe exploatare nu se pot împlini marile idealuri de care era animată generația sa. Domniile străine înăspreau și mai mult asuprirea socială și națională. De aceea în 1840 participă la o acțiune revoluționară și de răsturnare a domnului Alexandru Ghica; dar partizanii lui Dimitrie Filipescu sînt prinși, condamnați și aruncați în închisoare, astfel că la 21 de ani face cunoștință cu celulele reci ale temniței.

Vizitîndu-l la închisoare, Ion Ghica descrie astfel situația în care l-a găsit pe Bălcescu: „În camera în care am intrat, un tînăr căruia d-abia îi mija mustața pe buze, ședea pe marginea unui pătucean de scînduri, fără alt așternut decît o manta soldățească ghemuită căpătîi și o luminare de seu într-un sfeșnic de pămînt, care lumina un ceaslov, singura carte ce-i fusese permisă". Anii de detenție îi dedică studiului reorganizării armatei, în care vedea o forță însemnată, menită să asigure eliberarea țării, în care sens culege și interpretează documente, iar la scurtă vreme după ispășirea pedepsei publică lucrarea „Puterea armată și arta militară de la întemeierea principatului Valahiei pînă acum".

Tînărul Bălcescu nu se înspăimîntă de suferințele îndurate în detenție, ci își continuă cu și mai multă stăruință crezul său revoluționar. „Eu mi-am început viața aruncat în închisoare pentru revoluție — scrie el mai tîrziu — și închisoarea obligă ca noblețea". Împreună cu alți tineri, la scurtă vreme după ieșirea din închisoare, pune bazele societății revoluționare secrete numită FRĂȚIA, care a avut un rol principal în pregătirea revoluției burghezo-democratice din 1848.

Prin profunzimea și vigoarea scrisului său, Bălcescu exercită o puternică influență în rîndul contemporanilor săi, îndeosebi ale tinerilor intelectuali. Revista „Magazin istoric pentru Dacia" cucerește mulți adepți și cititori. Tirajul ei se ridică la 1000—1500 exemplare, un tiraj deosebit de ridicat pentru acea vreme. La această revistă își face cunoscute Bălcescu ideile sale despre însemnătatea cunoașterii istoriei în viața unui popor. Bălcescu înțelege istoria „nu ca un șir de oarecări întîmplări politice sau militare, uscate, fără nici o culoare", ci îi întrevede menirea ei adevărată, *de acțiune revoluționară, de trezire a maselor populare la luptă pentru răsturnarea unei întocmiri sociale nedrepte. Istoria, consideră Bălcescu, trebuie „să ne arate poporul român cu instituțiile, ideile, sentimentele și obiceiurile lui, în deosebite veacuri".*

În cei doi ani petrecuți la Paris (1846—1848), N. Bălcescu s-a aflat mereu în fruntea tinerilor români popoșiți pe meleagurile Franței revoluționare. Aci a primit însărcinarea de a fi principalul îndrumător al Societății studenților români. Ca în orice acțiune, Bălcescu și-a îndeplinit cu devotament și simț de răspundere sarcina încredințată. „N-am stat cu mîinile în sîn, aci... scrie el la 3 februarie 1867 lui Ion Ghica. Duhul junimei d-aci încă s-a format bine. Avem acum un cabinet de cetire, c-un salon minunat, făcut de Vîrnav. Acesta este un centru de adunare al românilor". Într-adevăr, Bălcescu desfășoară o vie activitate propagandistică în pregătirea revoluției care se anunța, primea și trimitea știri despre starea revoluționară a maselor. Cînd mulțimea a ieșit să demonstreze, în februarie 1848, pe străzile Parisului, timp de 3 zile Bălcescu s-a aflat în mijlocul maselor, manifestînd cu ele. Entuziasmat și în culmea fericirii că revoluția s-a declanșat, Bălcescu scria lui V. Alecsandri: „Libertatea lumii s-a mîntuit", socotind că revoluția aceasta „va schimba fața lumii". Tînărul revoluționar se entuziasma și însuflețea și pe ceilalți tineri cu patosul revoluției.

„Dar, domnilor, junimei române și numai ei este păstrată cinstea de a lua inițiativa acestei regenerații a Nației. Într-însa nația nădăjduiește. Iar mai cu seamă, domnilor, aceasta se așteaptă de la d-voastră, cari, aflîndu-vă aci într-acest templu al luminilor și al libertății, aveți mai multe mijloace a vă pregăti pentru o asemenea misie. Nu pregetați, domnilor, a vă înzestra mintea cu studii solide, iar mai cu seamă a vă înzestra inima cu convicții puternice. Astfel, întăriți și pătrunși de sfințenia vieții sociale, mergeți, domnilor, uniți împreună; mergeți cu inimă, să vă împliniți misia voastră".

(Din cuvîntarea ținută la 1 ianuarie 1847 în localul *Bibliotecii române de la Paris* comunicată recent de *Cornelia Bodea* în paginile revistei *Contemporanul*).

Curînd după ce revoluția se întinde și cuprinde și alte țări, Bălcescu se sfătuiește cu cei aflați la Paris, întocmind planul declanșării mișcării revoluționare democratice în principatele române. Nu împlinise încă 30 de ani cînd se pregătea să aprindă suflul revoluției și în țările române. Din rîndul tinerilor alege pe cei mai mulți dintre comisarii de propagandă. Cu sprijinul lor, Bălcescu căuta să desfășoare o intensă activitate de lămurire a maselor despre scopul revoluției. Entuziasmul revoluționar se împletea la Bălcescu cu spiritul de bun organizator. Înflăcărării îi adăuga chibzuiala organizatorică, analiza științifică a momentului, a forțelor pe care se putea sprijini revoluția.

Pe tot timpul desfășurării revoluției, N. Bălcescu s-a înconjurat de tineri, îi îndemna și pe ceilalți fruntași ai revoluției să atragă în jurul lor cît mai mulți tineri, să-i sprijine, să-i învețe cum să acționeze în funcție de condițiile momentului. Pe A. G. Golescu îl îndemna: „Căutați să întemeiați un club de oameni tineri care să poată, atît pe voi cît și pe reacționari, a vă opri d-a ești din programul revoluției". La sfîrșitul lunii august 1848, cînd se aștepta intervenția represivă otomană, Bălcescu îi cerea lui Tell să trimită la Călugăreni în întîmpinarea invadatorilor „un corp de oștire și voluntari din tineri...".

Nici în momentele dificile și grele, sau după înăbușirea revoluției, Bălcescu n-a uitat că se poate bizui pe tineri, că elanul și cutezanța lor pot înfrînge vitregiile momentului. După înfrîngerea revoluției muntene, însoțit de Ion Bălăceanu, participă cu un grup de tineri revoluționari români la revoluția din Ungaria. Acolo acționează pentru înțelegere între revoluționarii români și maghiari și pentru lupta cu armele în mîini în cadrul legiunii române din armata revoluționară ungară.

Înfrîngerea n-a stins niciodată pasiunea revoluționară a marelui patriot și democrat. El propagă ideile revoluției în continuare cu aceeași consecvență și fermitate în cuvîntările pe care le rostește, în lucrările pe care le elaborează cu asiduitate. Boala nemiloasă și sărăcia înspăimîntătoare nu l-au clintit din crezul său revoluționar. Deși trăia zile grele, își impunea să privească pe deasupra tuturor necazurilor, spre viitor.

Gîndurile și faptele l-au apropiat mereu de tineri. Cu ei s-a înțeles, i-a înțeles. Înconjurat cu multă dragoste de grupul de la „Junimea română" Bălcescu a manifestat întreaga solicitudine acestei acțiuni menite să mențină aprinsă flacăra luptei pentru eliberarea socială și națională a poporului român. „Junimea română" la Paris constituia un cerc al tineretului studios care desfășura în anii 1850 o vie activitate culturală și politică, patriotică și revoluționară. Tot ce era mai bun și mai combativ în tineretul român din Franța se grupase în această mișcare inspirată și sprijinită de Bălcescu.

În același timp, minat de boală și sărăcie, N. Bălcescu nu pregetă nici efort și nici sănătate pentru a termina opera capitală a vieții sale, „Românii supt Mihai Voevod Viteazul", lucrare prin care urmărea să însuflețească generațiile tinere pentru idealul Unirii țărilor române. În aceste momente de muncă și de aprigă încleștare între viața și cruzimea sorții, el cere sprijin tinerilor, care-l înțeleg și-i dau ajutorul cerut.

De altfel, cu participarea multora dintre ei, Bălcescu își definitivează cercetările, determină și urmărește pe teren locurile bătăliilor purtate de marele voievod.

Marele și înflăcăratul patriot de la 1848 a cugetat, a acționat fără preget pentru mărirea neamului nostru. În întreaga sa acțiune complexă de revoluționar și-a apropiat tinerii, a lucrat împreună cu ei în marea sa operă națională de trezire a conștiinței naționale, de înfăptuire a idealului măreț de izbăvire a poporului din robia socială și națională. Nicolae Bălcescu rămîne cea mai proeminentă personalitate din istoria poporului nostru de la jumătatea veacului trecut.

ÎNCHEIEREA LUCRĂRILOR MESEI ROTUNDE „TINERETUL ŞI SECURITATEA EUROPEANĂ“

Lucrările mesei rotunde „Tineretul și securitatea europeană" au luat sfîrșit vineri 21 iunie. In încheierea dezbaterilor a luat cuvîntul șeful delegației române, Ion Iliescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului. El a subliniat că în cadrul ședințelor de lucru au luat cuvîntul reprezentanții a 66 din cele 71 organizații naționale și internaționale, demonstrîndu-se pe deplin utilitatea unor asemenea reuniuni. Primul secretar al C.C. al U.T.C. a evidențiat faptul că dominantă a fost dorința unanimă de a promova înțelegerea, dialogul și buna cunoaștere ca o contribuție proprie a tineretului la asigurarea păcii pe continent.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, secretar general al C.C. al P.C.R., a oferit vineri un dejun în onoarea participanților la lucrările mesei rotunde.

In timpul dejunului a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Dejunul s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă cordialitate.

CUVÎNTUL TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU

Dragi tovarăși și prieteni.

Aș dori în primul rînd să vă salut la Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România.

În discuțiile pe care le-ați avut timp de aproape o săptămînă în Capitala României, de fapt lîngă Capitala României, la Snagov, ați abordat multe probleme care interesează continentul european, care interesează întreaga lume și, mai cu seamă, interesează întregul tineret.

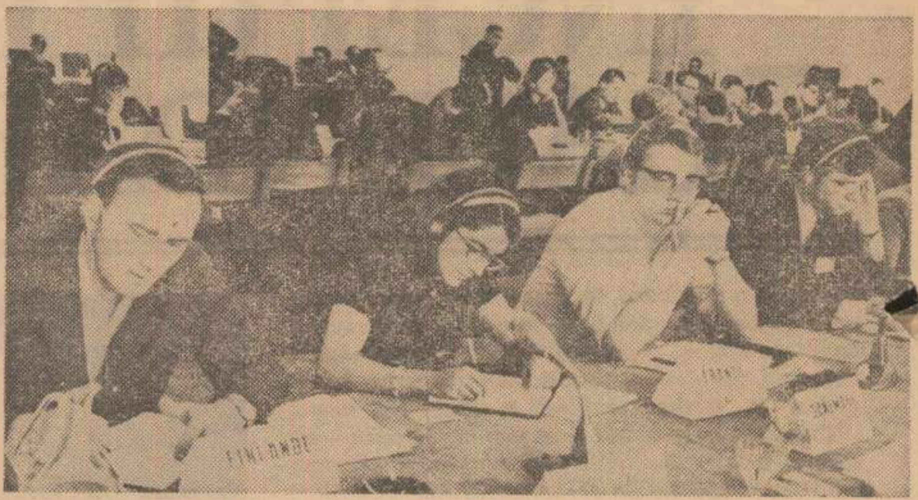
Este pozitiv faptul că s-au adunat la această masă rotundă un număr mare de organizații din țările europene, de tineri comuniști, socialiști, catolici, democrați și de alte concepții politice și religioase, care reprezintă masele largi ale tineretului din Europa, că organizațiile întrunite la București au putut discuta într-un spirit liber problemele actuale și mai cu seamă acțiunile ce trebuie întreprinse pentru făurirea unui viitor fericit popoarelor europene, tineretului european. Noi considerăm că acest început bun de dialog între organizațiile tineretului din Europa trebuie să continue. Nu trebuie să ne fie teamă de a discuta deschis problemele care frămîntă continentul nostru și lumea, pentru că pînă la urmă noi, oamenii politici, dumneavoastră, tinerii, cercurile largi ale opiniei publice avem sarcina de a acționa pentru găsirea căilor în vederea organizării mai bune a lumii, a societății, creării condițiilor pentru o pace trainică în Europa și pe toate continentele.

Aș dori să urez tuturor participanților la această întîlnire prietenească de la București să ducă cu ei cele mai bune sentimente de prietenie ale tineretului și poporului român, dorința poporului și tineretului român de a trăi în pace cu toate popoarele, de a acționa pentru statornicirea unei securități reale în Europa, unde fiecare popor, fiecare națiune să se poată simți cu adevărat liberă, să-și poată hotărî dezvoltarea economico-socială corespunzător voinței sale.

Pentru a evita, poate, critica unor guverne sau conducători de state, vreau să mă adresez dumneavoastră și tineretului ca secretar general al Partidului Comunist Român. Dumneavoastră reprezentați organizații puternice. Noi atribuim tineretului un rol din ce în ce mai mare în dezvoltarea Europei și a lumii. De aceea v-am adresa chemarea de a nu precupeți nimic pentru a uni toate eforturile tineretului, pentru a impune guvernelor să ducă o politică de pace, de prietenie între toate popoarele din Europa, pentru a face ca viitorul întregului tineret din Europa și, prin aceasta, din întreaga lume, să fie un viitor de pace și fericire. Aceasta este chemarea comuniștilor către tineretul din Europa și din întreaga lume pe care vă rugăm s-o transmiteți tineretului pe care-l reprezentați.

Doresc să ridic acest pahar pentru dezvoltarea colaborării între toate organizațiile de tineret din Europa, pentru întărirea unității tinerei generații în lupta pentru pace și progres social.

Vă urez tuturor succes în activitatea pentru pace, pentru un viitor fericit al tineretului! „Multă sănătate și fericire!".

Două imagini de la Snagov: la masa de lucru, în timpul dezbaterilor și în pauze, la o discuție amicală.

In zilele de 15—20 iunie a.c. s-au desfășurat la București (Snagov) lucrările mesei rotunde organizată de Uniunea Tineretului Comunist din România pe tema „Rolul și contribuția tineretului la realizarea unui climat de pace și securitate în Europa".

La întîlnire au participat: Tineretul Liber, Tineretul Socialist și Tînăra Generație a Partidului Populist din Austria; Tineretul Comunist, Tinerii Socialiști, Tineretul Socialist, Tinerii Social-Creștini și Federația Națională a Tineretului pentru Libertate și Progres din Belgia; Tineretul Liber German din Berlinul de vest; Uniunea Tineretului Comunist Dimitrovist din R. P. Bulgaria; Organizația Unită a Tineretului Democrat din Cipru; Tineretul Comunist, Consiliul Tineretului, Tineretul Liberal, Tineretul Radical, Tineretul Socialist și Tineretul Partidului Socialist Popular din Danemarca; Uniunea Tinerilor Comuniști și Federația Națională a Tineretului Socialist din Spania; Liga Tineretului Democrat, Uniunea Social-Democrată a Tineretului, Uniunea Tinerilor Centriști, Uniunea Tineretului Liberal și Uniunea Centrală a Tineretului Social-Democrat din Finlanda; Mișcarea Tineretului Comunist, Tineretul Socialist și Comitetul pentru Relații Internaționale ale Tineretului și Educației din Franța; Liga Tineretului Comunist, Campania Tineretului pentru Dezarmare Nucleară, Mișcarea Tineretului pentru Eliberare Colonială și Tineretul Liberal din Marea Britanie; Tineretul Democrat „Lambrakis" și Tineretul Uniunii de Centru din Grecia; Uniunea Tineretului Comunist din R. P. Ungară; Federația Tineretului Comunist, Federația Tineretului Socialist și Federația Tineretului Socialist al P.S.I.U.P. din Italia; Tineretul Socialist din Luxemburg; Liga Tineretului Comunist, Organizația Tineretului Partidului de Centru și Uniunea Tineretului Muncitor din Norvegia; Federația Tineretului Partidului Muncii, Tineretul Socialist, Tineretul Liberal, Tineretul Democrat-Creștin și Organizația de Tineret a Partidului Socialist Pacifist din Olanda; Comitetul de Cooperare al Organizațiilor de Tineret din R. P. Polonă; Tineretul Frontului Patriotic de Eliberare Națională și Tineretul Socialist din Portugalia; Uniunea Tineretului Comunist din Republica Socialistă România; Tineretul Liber German din Republica Democrată Germană; Tineretul Muncitor Socialist German, Tinerii Socialiști Germani, Tinerii Democrați (Tineretul Liberal), Uniunea Tineretului Sindical, Tineretul Socialist „Die Falken" și Tînăra Uniune din R. F. a Germaniei; Federația Tineretului de Stînga, Federația Tineretului Social-Democrat și Organizația de Tineret a Partidului de Centru din Suedia; Tineretul Liber și Uniunea Tineretului Socialist din Elveția; Consiliul Federal al Organizațiilor de Copii și Tineret din R. S. Cehoslovacă; Organizația Națională a Tineretului din Turcia; Uniunea Tineretului Comunist Leninist din U.R.S.S.; Uniunea Tineretului din R.S.F. Iugoslavia; Federația Mondială a Tineretului Democrat; Uniunea Internațională a Tineretului Socialist; Comitetul European al Consiliilor Naționale ale Tineretului; Tineretul Federalist Mondial; Adunarea Mondială a Tineretului.

In cadrul întîlnirii, care a prilejuit un schimb liber și deschis de opinii, participanții au exprimat năzuințele tinerei generații de a sprijini toate eforturile îndreptate spre înfăptuirea unui sistem de pace și securitate colectivă în Europa și în întreaga lume, exprimîndu-și pozițiile și punctele de vedere privind căile, formele și activitățile prin care tineretul european își poate aduce propria contribuție la realizarea climatului necesar înfăptuirii acestor obiective, în care sînt interesate și acționează forțe politice și sociale din ce în ce mai largi.

Dezbaterile au relevat dorința comună a organizațiilor participante, a tinerei generații din această regiune a lumii de a trăi în pace și bună vecinătate și hotărîrea lor de a conlucra la statornicirea și dezvoltarea relațiilor dintre țările continentului, bazate pe deplina egalitate în drepturi, respectarea independenței și suveranității naționale, pe stimă, încredere și înțelegere reciprocă.

Organizațiile participante au evidențiat posibilitățile și necesitatea de a dezvolta cooperarea multilaterală între organizațiile de tineret de diverse orientări politice și convingeri ideologice, de diferite afilieri internaționale, contacte multilaterale, prin dezvoltarea schimburilor bilaterale, a întîlnirilor și acțiunilor comune, sub semnul stimei și respectului reciproc, în sprijinul procesului de destindere în Europa și în lume, pentru promovarea cooperării intereuropene, zădărnicirea acțiunii forțelor retrograde, fasciste, a forțelor revanșarde neonaziste, pentru lichidarea blocurilor și bazelor militare și stabilirea unui climat de pace, securitate și înțelegere între popoare. Punînd pe prim plan ceea ce unește organizațiile de tineret, relevînd aspirațiile comune, participanții la masa rotundă au subliniat utilitatea și necesitatea continuării, sub forme multiple, a dialogului între organizațiile de tineret de cele mai diferite orientări, din țări cu sisteme sociale diferite.

Participanții la masa rotundă și-au exprimat dorința sinceră ca, prin acțiuni specifice tineretului, să-și unească eforturile, alături de toate forțele care militează pentru împiedicarea izbucnirii unor noi conflicte militare, pentru excluderea folosirii forței sau amenințării cu forța în relațiile dintre state, pentru rezolvarea tuturor problemelor litigioase pe calea tratativelor și și-au manifestat adeziunea față de ideea convocării unei conferințe a statelor europene care să examineze problemele securității europene, căile și mijloacele care ar duce la lichidarea divizării Europei în grupări militare, la asigurarea destinderii, colaborării, păcii și securității continentului nostru, ceea ce ar avea o influență pozitivă asupra întregii vieți internaționale.

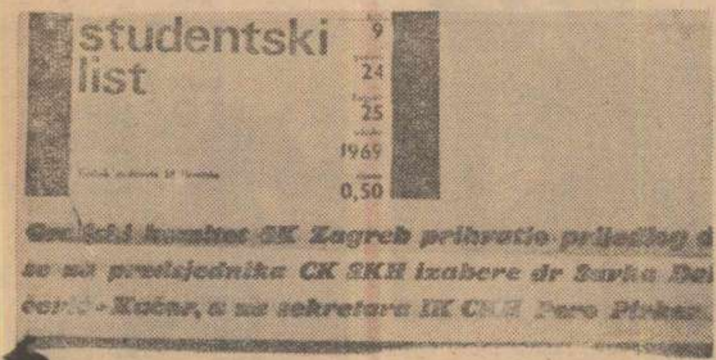
Apreciind utilitatea schimbului sincer și deschis de păreri, într-un asemenea cadru de largă reprezentare a unor organizații de diferite orientări politice și ideologice, delegațiile participante s-au pronunțat pentru continuarea acțiunilor similare prin care tineretul european să-și aducă o contribuție efectivă la realizarea unui climat de pace și securitate în Europa și în întreaga lume.

Delegațiile participante au exprimat gratitudinea lor pentru primirea călduroasă pe care le-a făcut-o Uniunea Tineretului Comunist, pentru condițiile create în vederea bunei desfășurări a lucrărilor mesei rotunde și pentru posibilitatea de a realiza un larg schimb de opinii asupra problemelor păcii și securității europene, în care tînăra generație este vital interesată.

Revista presei studențești

„Studentski list" în actualitatea universitară iugoslavă

In fiecare număr al săptăminalului studențesc din Zagreb, Studentski list, *am intîlnit, în ultimele luni, cu o frecvență crescîndă, tot mai multe pagini dedicate unui amplu colocviu asupra problemelor perfecționării conti... a învățămîntului superior iugoslav. Publicistic vorbind, colegii noștri din Zagreb au întrebuințat toate formele existente în practica gazetărească, de la interviu și comentariu la ancheta lărgită, pentru a da relief și profunzime dezbaterii. Am citit astfel în numărul 7 al revistei o masă rotundă care, oferind un cadru general, principial, discuției, a circumscris problematica actuală a învățămîntului superior în contextul social a' țării, pornind de la expansiunea universitară vizibilă în ultimii ani în Iugoslavia. Universitatea nu mai e o simplă instituție, subliniau participanții la discuție, ci o sferă a muncii sociale capabilă să influențeze dezvoltarea socială în sensul ca aceasta să fie proiectată și realizată din ce în ce mai mult pe baze științifice. „Societatea iugoslavă a atins stadiul de dezvoltare de unde nu se mai poate progresa decît apelînd la cadre superior pregătite și la știință ca factori nemijlociți ai producției bunurilor materiale și spirituale"*

Interviul cu prof. dr. Mija Novakovic, decanul Facultății de economie (numărul 10), dezbaterile conferinței comitetului uniunii studențești pe centru universitar, anchetele realizate la Facultatea de arhitectură (numărul 7), comentariile lui Dag Strepic, privind particularitățile învățămîntului socialist (numărul 15), interviul acordat revistei de dr Savka Dabcevik-Kucar, prim-secretar al C.C. al U.C.I. din Croa' a. reproducerile din „Evrika" — ziarul studenților de la Matematică (numărul 16) aduc în discuție alte elemente, în spiritul perfecționării sistemului universitar, pentru găsirea unor noi metode și instrumente sociale care să traducă în viață legăturile organice existente între această sferă a muncii sociale și celelalte.

Pornind de la o serie de dificultăți existente în diferite sectoare ale învățămîntului, opiniile exprimate în Studentski list *relevă necesitatea armonizării, prin planificarea socială izvorînd din acțiunea comună a tuturor factorilor interesați, a procesului de formare a cadrelor corelat cu nevoile efective ale societății* „Universitatea trebuie pe de o parte să țină seama de nevoile pe termen lung ale societății și în același timp de interesele tinerilor, de opțiunile și dorința lor de a deveni cadre cu înaltă calificare" *arăta un viitor arhitect.*

La Conferința Uniunii studențești din Zagreb — ale cărei concluzii sînt publicate în revistă — s-a degajat într-un consens total constatarea că situația actuală din învățămîntul iugoslav e caracterizată printr-o emulație de o angajare excepțională, sprijinită pe propuneri concrete, îndreptată spre îmbunătățirea căilor de dezvoltare a învățămînului și muncii științifice. Studenții și Uniunea studenților ocupă în acest sens un loc important. Ei pornesc de la ideea că, prin însăși natura sa, universitatea este chemată să joace un rol din ce în ce mai important, atît în ansamblul muncii sociale cît și în politica societății. Structurile sociale, tehnice și operaționale ale universității ar trebui îndreptate în această direcție.

Apreciindu-și rolul în societate, studenții consideră că uniunea lor a devenit expresia democratică, organizatorică și politică a tuturor intereselor studenților. Subiect socio-politic dinamic, care acționează conform imperativelor socialismului, uniunea își propune să contribuie la soluționarea problemelor esențiale ale societății printr-o angajare directă, printr-o participare politică concretă, uniunea reprezentînd, așa cum sublinia un vorbitor, una din forțele care au fost dintotdeauna legate de ideile progresiste fundamentale și de cerințele dezvoltării sociale.

Felul cum abordează studenții iugoslavi fenomenele complexe ale vieții universitare — se poate observa în numeroase materiale apărute în Studentski list *— este dominat de combativitate principială și în același timp de luciditatea analizei realiste, manieră în care ei înțeleg să se mobilizeze pentru a-și exprima contribuția la dezvoltarea perpetuă a universității. E aici reflexul concret al unei opțiuni fundamentale: opțiunea pentru socialismul creator.*

Traian MORARU

OPȚIUNEA FUNDAMENTALĂ A STUDENȚILOR AFRICII NEGRE

Jeune Afrique, săptămînalul Asociației presei africane, a publicat recent sub semnătura lui Ibrahim Signate și Paul Bernetel, o analiză asupra mobilurilor mișcărilor studențești africane. Studenții africani sînt direct interesați în participarea la lupta politică prin care să-și asigure o existență și un viitor mai bun. **Principalul mobil al contestației studențești din unele țări africane devine, în acest sens, revolta împotriva oricărei forme de manifestare a neocolonialismului.** Pentru ei neocolonialismul nu este decît „o modificare de tactică" față de colonialismul clasic și, pornind de la această înțelegere nu există nimic surprinzător în îngrijorarea față de viitorul lor de cadre africane. În multe universități de pe continent ei consideră că învățămîntul este îndreptat spre **„fabricarea de gestionari calificați din punct de vedere tehnic în serviciul trusturilor internaționale și al organismelor neocolonialiste"** referindu-se în această ordine de idei la servituțile asocierii unor țări africane la Piața comună europeană, asociere care nu urmărește decît ca respectivele țări africane „să rămînă surse de materii prime" mai departe. La baza acestei contestații stă alegerea fundamentală pe care studenții au făcut-o: **„studenții africani au ales lupta alături de popoarele lor pentru o eliberare efectivă"** de sub dominația monopolurilor.

Aceasta deoarece platforma cea mai răspîndită de acțiune a studențimii africane, considerînd existența mai multor orientări și nuanțe, este următoarea: **„independență veritabilă, politică și economică; socialism științific ca instrument de dezvoltare; participare reală și democratică a maselor la viața politică; unitate a maselor populare pe baze antiimperialiste fără echivoc"**. Nu pot fi propuse soluții abstracte, spun studenții. **„Numai prin luptă și în cursul luptei se va desprinde imaginea viitoare a Africii așa cum o visăm. Situația din țările noastre este aceea care va determina forma revoluției. Iată de ce nu trebuie să se piardă nici un prilej pentru a-i încuraja pe studenți să-și cunoască bine țara"**. Din acest motiv organizațiile studențești contestatare au adoptat de mulți ani cuvîntul de ordine **„Studenți, intelectuali africani, să ne integrăm în masele muncitoare, să ne educăm pe lîngă ele, să participăm în rîndurile lor la nașterea și la consolidarea organizațiilor de avangardă suporturi esențiale ale unui front antiimperialist consecvent"**. Studenții au înțeles astfel că crearea de partide de avangardă este prelungirea indispensabilă a luptelor studențești și acest obiectiv a căpătat în ultimii ani prioritate absolută. La nivelul lor, unele organizații studențești din Africa neagră veghează mai cu seamă la educarea membrilor lor și a păturilor largi ale populației, pentru a le cîștiga de partea luptei împotriva imperialismului. Legată de această tendință este acțiunea lor pentru adaptarea învățămîntului la condițiile și necesitățile locale. Pentru ei, **„o reformă a învățămîntului trebuie să contribuie la sporirea în proporții considerabile a posibilităților de acces ale muncitorilor și țăranilor la cultură"**, ceea ce ar permite alfabetizarea masivă și integrală.

Ideea de a fixa prin alfabet și de a dezvolta limbile naționale este urmărită cu obstinență de studenți. Trebuie, de pildă, amintite aici experiențele studenților senegalezi, care au editat un abecedar în limba „uolof" și au tradus în această limbă un manual de trigonometrie și de teoria relativității.

Acesta este deci răspunsul studențimii africane la imperativele fundamentale pe care viața le pune în fața ei, aceasta este opțiunea ei tinerească față de viitorul ei și al poporului din care face parte.

Eugen PATRICHE

COKTAYL

minicronica microevenimentelor

„Hilton": ... noi ne aruncăm pe fereastră, voi vă aruncați pe fereastră, ei...

Evelyn Duckworth, visătoare de 20 de primăveri, are părul lung, negru și ochi albaștri, fără nici un nor, prin care filtrează, subiectivînd, realitatea obiectivă. La cumulul de avantaje se adaugă, printr-o salutară lege a seriilor, minunata ei epidermă „cafea cu lapte", captivant întinsă pe membre și tors, care exemplifică cum se pot întrepătrunde, în același produs, transparența anatomică a asceților indieni și țesuturile rodnice ale englezilor băutori de bere; aceasta pentru motivul simplu că Evelyn a survenit, într-un moment de deplină armonie psihologică, dintr-un tată englez și o mamă indiană. Cu asemenea date expozabile, Evelyn a ajuns la Cinecitta, uzina de tocat speranțe, dornică să devină starletă și să demobilizeze blitz regizorii de la travaliul curent. O săptămînă, două, trei, robusta domnișoară a recitat versuri în penumbre, rotunjindu-și buzele și dînd cu grație din gambe.

O săptămînă, două, trei, Evelyn a cutreierat studiourile cînd zglobie și virtuoasă, cînd amară și incertă, fără să fie remarcată de zeii locali. Avînd o demnitate proeminentă pînă la risc, tînăra lăptos cafenie s-a retras, cu ultimele firimituri valutare la „Hilton", hotel savant aerisit și prudent măturat, din Roma, unde, făcută ghem în vîrful patului, și-a introdus, cumsecade stropită cu coniac, o mînă de pastile „somnul de veci al elefantului" — garantate pentru efectul lor odihnitor de foarte lungă durată. Coniacul producîndu-și efectul înaintea pastilelor, Evelyn s-a grăbit să facă unele confuzii și în loc să-și aștepte obșteasca sfîrșeală în pat, s-a apropiat de fereastră și a sărit. De la etajul VI (șase). Printr-un miracol, pe care creduli l-au considerat o dotă discret-metafizică a sinucigașilor răfuiți în catacombele romane, domnișoara a aterizat în bune condițiuni, fără demontări, tumefieri sau găuri. În plus, șocul a anihilat urmările drogului. Întîmplarea a suscitat reverberații publicitare copioase, repede date în miez prin contractele oferite de Cinecitta, proaspetei sinucigașe. În prezent experții calculează accesibilitățile de contaminare ale gestului în suprapopulația feminină anonimă care asediază studiourile. Nici o societate de binefacere nu a achiziționat, pînă la uitarea completă a evenimentului, etajele 6, 7, 8 etc. ale hotelurilor, bănuim din cauza persuasiunilor locatarilor care mai speră, contra o chirie piperată și o șansă zdrobitoare, să facă o rapidă carieră, plonjînd pe pavaj... Trotuarul liber, vă rugăm!...

„Crimă în trecere"...

Așa se numea filmul la care Romy Schneider, pe cît de celebră pe atît de decorativ conservată la vîrsta la care se apropie lin de maturitate și se desparte alterată de prima tinerețe, venise la Londra să-l turneze. Actrița și-a transportat, în vederea magmei de serate, un efectiv memorabil de bijuterii, cu care să se acopere pentru a putea ieși în lume. Ba mai mult, cu un subtil instinct matrimonial, a considerat că escala londoneză, în compania actualului soț, Harry Meyen, nu ar fi o reușită deplină fără prezența, într-o sacoșă voluminoasă, a unei mari sume lichide. Inspirația celebrei doamne, protectată ca secretă, a făcut discret turul anturajului și de acolo s-a scurs lin, instalîndu-se în amănunte lucrative drept în creierele pline de har ale unei bande de gangsteri. Aceștia au dat nemiloși o raită prin apartamentul soților Schneider-Meyer, după care au șters-o cu o discreție demnă de cauza vizitei.

Din considerente care exemplifică delicatețea pentru resursele financiare totale, Romy Schneider nu a

părut că se resimte după „devalorizare". Totuși, asaltată de ziariști, s-a rugat de jur-împrejur: „Cel mai bine ar fi să-mi puneți întrebări la care să răspund prin DA și NU, altfel uit ce-am spus la început..." Mai grav ar fi fost să uite ce spune la sfîrșit...

Radu BUDEANU

etc

Gioconda cu... și fără surîs

Acum 12 ani, filmul lui Henry Gruel „La Joconde" cucerea juriul festivalului de la Cannes prin fantezia și umorul gagurilor obținute prin decuparea și animarea celebrului tablou datorat lui Leonardo da Vinci.

Din nou celebra Mona Lisa e în centrul atenției publice, de astă dată prin intermediul fotomontajelor tînărului fotograf Antoine Thibaudet, care ne-o prezintă în diferite ipostaze. Însă, Mona Lisa, dresoare sau jucătoare de tenis, cu o pisică în brațe sau cu ochelari și brațul fracturat, nu-și poate schimba zîmbetul enigmatic ce a intrigat nu numai atîtea generații de critici de artă, ci milioane de admiratori. Cel mult poate stîrni zîmbetele amatorilor de parodii.

Teatru experimental

Inaugurarea noului local care va găzdui La Mama Experimental Theatre Club (un atelier vast, un birou și două săli, una dreptunghiulară, în care actorii și publicul — vreo sută — pot fi așezați oricum, și alta, de formă tradițională, pentru 120 de spectatori) a prilejuit un bilanț al activității sale începută în 1962. De atunci și pînă azi au fost prezentate 280 de piese, în mare parte scrise de americani tineri. Interesant este faptul că fiecare piesă se joacă numai trei zile, de vineri seara pînă duminică seara. Un record: într-o seară intitulată **Bang**, 31 de autori au scris fiecare cîte un scheci de trei minute. Intrarea la acest teatru este... gratuită; înaintea fiecărui spectacol, directorul sună dintr-un clopoțel, anunță piesa și face să treacă din mînă în mînă panerul tradițional în care fiecare depune doi dolari. La acest teatru, regizorul Tom O'Horgan, al cărui stil triumfă la Londra, și-a pus la punct tehnica bazată pe utilizarea dansului, muzicii, sculpturii, luminii și a tuturor resurselor fizice și vocale ale actorilor.

Alger: arta africană coboară în stradă

În iulie și august se va desfășura la Alger primul Festival cultural panafrican, în cadrul căruia vor avea loc spectacole de teatru și de balet, audiții de muzică tradițională și de muzică modernă, reprezentații susținute de ansambluri folclorice, o săptămînă a filmului african, expoziții ș.a. Se vor organiza concursuri dotate cu premii pentru fiecare gen de manifestare; spectacolele vor fi gratuite și se vor desfășura în toate sălile publice și în stradă. Pentru prima oară vor fi confruntate, asociate și comparate cele două laturi principale ale culturii africane: cultura arabă și cultura Africii negre, la două niveluri: în dezbaterile simpozionului ce va fi organizat la Palais des Nations și în stradă, unde se vor întîlni delegați din numeroase țări (între 5000 și 6000 de delegați din aproximativ 36 de țări).

Jocuri satirice în garaje

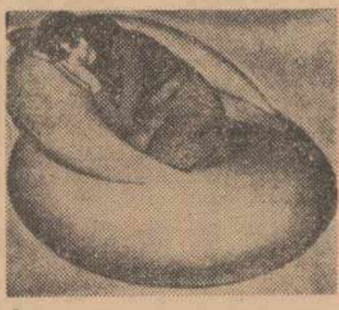
Într-un vechi garaj în care spectatorii stau pe lăzi de lemn rudimentare sau pe butoaie, înconjurînd o suprafață liberă pe care evoluează tineri și tinere, îmbrăcați sau nu, se prezintă spectacolul „Dyonisos 1965", o prelucrare liberă după Euripide, în care personajele se aseamănă mai mult cu adepții ai nudismului decît cu eroii antici. Interpreții fac parte din The Performance-Group, companie condusă de regizorul Georg Schechner, care este editorul revistei „TDR/The Drama Review" și cel mai reprezentativ purtător de cuvînt al unei „noi forme de teatru"! Caracteristică pentru concepția sa teatrală este propunerea pe care a făcut-o în cadrul unei discuții, pentru înființarea „teatrului de stradă", care să se desfășoare în șapte stații diferite de metro, călătorii-spectatori fiind „transportați" în felul acesta de la o scenă la alta.

Un cîine protagonist la teatru

De curînd, The Times (Anglia) publică știrea că Hampstead Theatre Club din Londra a pus în scenă piesa „Before you go" (Înainte de a pleca), o comedie de Laurence Holofcener, în care apar ca personaje numai doi actori și un fox-terrier, ce obține pentru prima oară un rol principal într-o piesă. Cum o fi retribuit oare acesta din urmă?

Fotolii la... kilogram

Mobilierul funcțional cucerește spațiile apartamentelor. Și dacă pînă acum diverse mobile erau zidite în pereți, acum

ele se pot duce într-o banală plasă de piață. De ce? Fiindcă au apărut mobilele pneumatice, ce nu depășesc greutatea de 2-3 kilograme. Astfel, un chiriaș grăbit se poate muta ducîndu-și masa, garderobul, fotoliile, biblioteca într-o mică valiză. Umflate, aceste pneumomobile își recuceresc dimensiunile normale. Dar atenție la acele rătăcite pe parchet! Vă pot trimite foarte rapid cu fotoliul (ca cel din fotografie) la vulcanizare.

Katharine sau...

O recunoașteți pe marea actriță Katharine Hepburn,

posesoare a numeroase Oscar-uri și interpretă a peste 100 de roluri cinematografice? Dacă ați recunoscut-o, nu sînteți un adevărat cinefil. Fotografia ● înfățișează pe Raquel Welch, interpretînd pe Katharine Hepburn, într-un film dedicat personalității celebrei actrițe americane, ce reia odiseia unei cariere construite nu numai pe atributele talentului ,interpretativ, ci și pe cele ale muncii, de multe ori istovitoare, de pe platourile Hollywood-ului.

Doctorul și pacientul

Cînd doctorul James Bedford, în vîrstă de 73 de ani, a murit de cancer, el nu a fost îngropat, ci... înghețat. Se știe că cryogenia permite prin congelare, la temperaturi foarte joase, a corpului uman păstrarea nealterată a principalelor organe vitale. Curtis Henderson, președintele Societății cryonice din New York, l-a

convins pe Bedford că speranțele vindecării cancerului vor fi concretizate în deceniul următor și că singura lui salvare este acceptarea procedeului cryogenic. Doctorul a acceptat și iată-l în fața salvatorului său așteptînd „liniștit" momentul adevărului... despre cancer.

Arhitectură cilindrică

În America a fost lansată o nouă modă în construcții: arhitectura cilindrică. La Los Angeles au început lucrările unui nou edificiu cultural, Teatrul Mark Taper Forum, pentru 750 de locuri, a cărui formă seamănă cu o tobă. Această clădire este prima dintre cele trei care vor forma centrul muzical al orașului.

Concerte-lecturi la Ars Nova

Ziarul francez „Le Monde" scrie că, recent, Radioteleviziunea franceză a inaugurat o nouă formulă destinată să favorizeze contactul dintre compozitorii tineri și public prin „Concertele-lecturi" ale Ansamblului Ars Nova, condus de Marius Constant. Iată despre ce este vorba. În cadrul unui concert s-a desfășurat în fața publicului întregul proces de descifrare a lucrării „Espaces" de Philippe Drogoz, compozitorul oferind pe loc dirijorului Maurice Flaurel lămuriri judicioase cu privire la compoziție, la tehnica lucrării etc., contribuind la înțelegerea ei nu numai de către ansamblu, ci și de către public.

Pentru public

„Connaissance des Arts", abordînd prin F. Spar problema relațiilor dintre arte și public, arată că, pentru atragerea publicului, teatrele și muzeele folosesc mai multe metode, dintre care două și-au demonstrat eficacitatea: una pe plan practic — îmbunătățirea serviciilor de primire, și alta pe plan artistic — lărgirea programelor. Interferența, interdependența artelor apar tot mai mult ca o noțiune capitală. Teatre și muzee o practică în consecință. La Paris, **Théâtre de la Ville** (dotat cu un restaurant și cu un bar) este deschis de la ora 11 dimineața pînă la ora 1 dimineața; pe afiș: teatru, muzică, coregrafie. Tot la Paris, la **Musée municipal d'Art moderne**, grupul A.R.C. organizează concerte de jaz, seri poetice, balete; el va dispune și de o sală de teatru. **Grand Palais** va avea o cafenea, o bibliotecă „în rulaj", un auditoriu pentru dezbateri, conferințe sau cinema, săli de expoziție „flexibile". La fel **Metropolitan Museum** din New York oferă mereu cicluri de concerte, de filme, de discuții despre artă. Aceeași activitate au și unele edificii culturale din alte țări în căutare de forme și metode care să reanime teatrele și muzeele.

Autobiografia lui Aznavour

Charles Aznavour, răspunzînd întrebărilor puse la clubul studențesc „Hybrydy" din Varșovia, a spus: „În fiecare dintre șansonetele com-

puse de mine, cel puțin cinci versuri sînt autobiografice". Deci, cu un recital complet Aznavour putem afla întreaga biografie a marelui șansonetist francez.

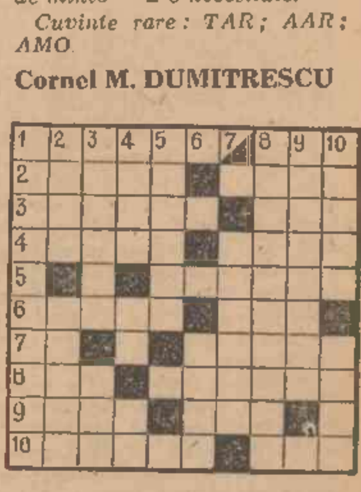
Prudenter agas et respicet finem

ORIZONTAL: 1) Un fel de a se-ndesa la bătaie — Roșii de cîmp! (sing.) 2) Excentrică la-nfățișare — Cu scaun la cap. 3) Fac muncă de teren — Povară agrară (reg.). 4) Laviță din lemn! (pl.) — S-a uitat în cărți... 5) E la îndemîna oricui (pl.). 6) Bate la sînge — Din cale afară de bun. 7) Dată... cu unsoare! — Soțul de-al doilea! 8) Iubirea de de[illegible] (inf) — Înrudit prin alianță. 9) Se potrivesc la vorbă — Rîu în Elveția. 10) Răspunsuri prompte — Cuptor (abr.).

VERTICAL: 1) Reuniune la catedra de Matematică. 2) Vînător de lei — Zero absolut. 3) Om bun, dar cu lipsuri (pl.) — Orășel în S.U.A. 4) Aurul galben (reg.) — Doarme și singură! — Personalul de 1! 5) Ținută de militar. 6) E de verde. 7) Puterea aurului. 8) Se alege praful de ei. 9) Spre Calea Victoriei! 10) Învățătură de minte — E o necesitate.

Cuvinte rare: TAR; AAR; AMO.

Cornel M. DUMITRESCU

REZOLVAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT „E T C"

1) Țigări — Ar. 2) Amerizate. 3) Bilet — Vot. 4) At — N — Vele. 5) Canale — IV. 6) Ate — Ise — E. 7) Robi — Trai. 8) Rude — Ou. 9) Minereuri.

JOCURI DE VACANȚĂ

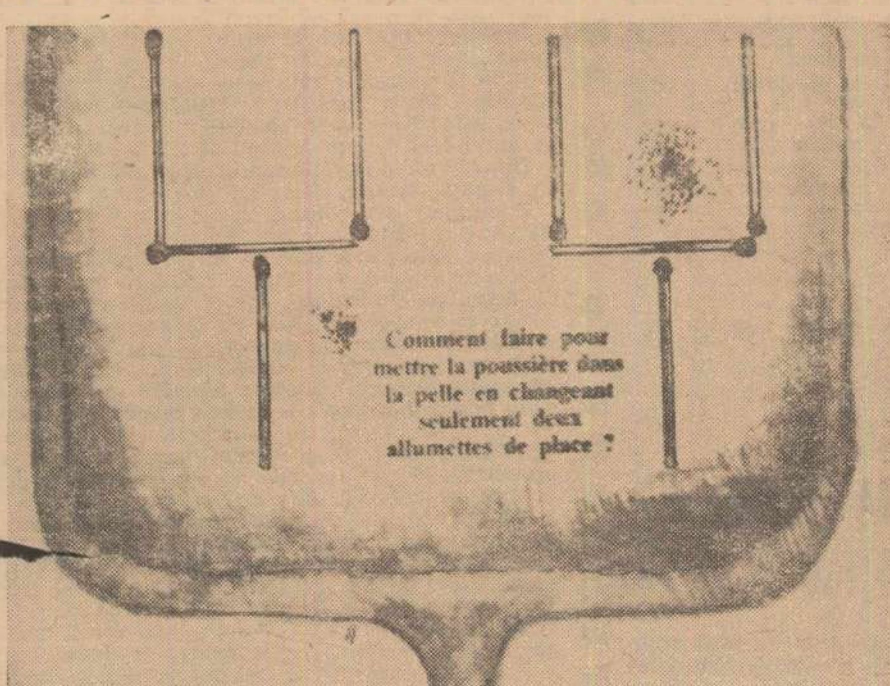
Rapidul în... întîrziere

Un tren parcurge distanța dintre două orașe cu o viteză medie de 100 km/h. Într-o zi, în urma unui accident tehnic, trenul parcurge prima jumătate a traseului cu viteza medie de 50 km/h. Cu ce viteză va trebui să meargă în cea de-a doua jumătate a traseului pentru a recupera timpul pierdut?

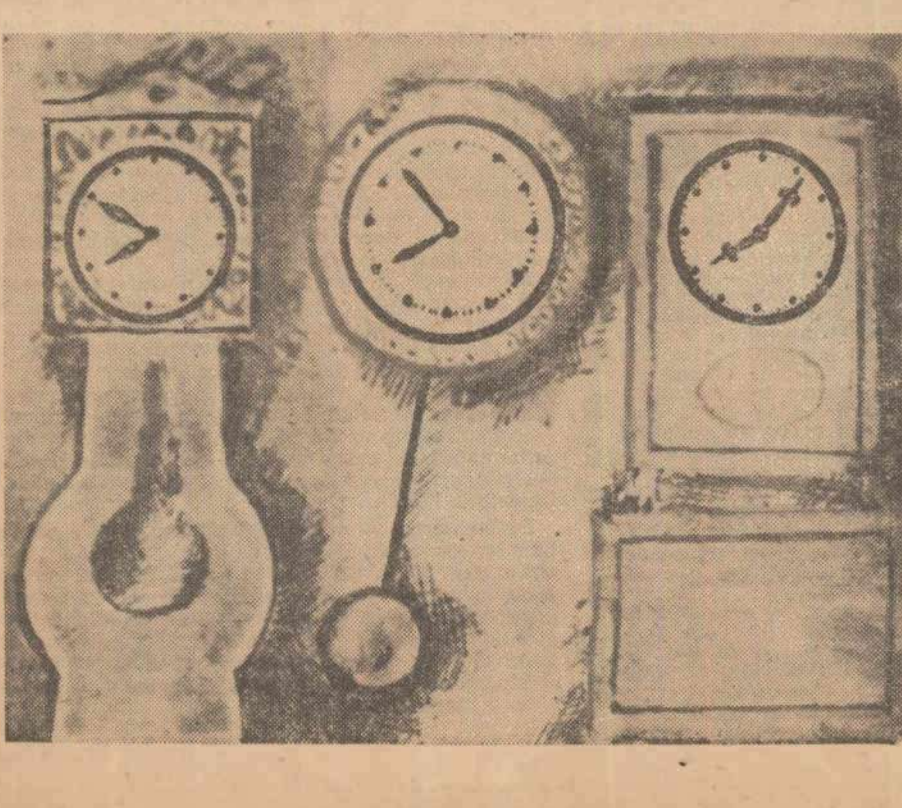
CHIBRITURI

Cum faceți pentru a pune praful în făraș, schimbînd numai două chibrituri din locul lor?

CEASURILE PROST REGLATE

Cum se poate vedea, un ceas arată ora opt fără zece minute, al doilea ora opt fără șapte minute, iar al treilea ora opt și șase minute. Nici unul nu arată ora exactă. Cunoscînd faptul că un ceas are o eroare de patru minute, altul de șapte minute și al treilea de nouă minute, puteți indica ora exactă?

Cunoașteți Olympul?

1. Venus era soția lui:
A — Vulcan
B — Marte
C — Neptun

2. Ahile a fost îmbăiat de mama sa în:
A — Lethe
B — Styx
C — Acheron.

3. Jupiter a întîlnit-o pe Danae metamorfozat în:

A — taur
B — lebădă
C — ploaie de aur.

4. Bachus s-a născut din:

A — sîngele viței de vie
B — coapsa lui Jupiter
C — creierul lui Jupiter.

5. Hercule și-a îndeplinit muncile:

A — Pentru dragostea Omphalei
B — La cererea lui Augias
C — La ordinul regelui Eurysten.

6. Achille a fost crescut de:

A — Centaurul Chiron
B — Gigantul Atlas
C — Regele Peleu.

7. Proserpina a fost răpită de:
A — Jupiter
B — Pluton
C — Charon.

8. Apollon s-a răzbunat crunt pe:
A — Vînătorul Acteon
B — Prometeu
C — Flautistul Marsyas.

9. Mercur avea ca semn distinctiv:
A — sandale cu aripi și caduceu
B — spadă
C — lance, cască și egidă

10. Vulcan, zeul fierar, era:
A — cocoșat
B — șchiop
C — chior

TIMPUL TRECE REPEDE

Un tînăr, întrebat ce vîrstă are, răspunde: „Am avut 18 ani alaltăieri, voi avea 21, anul viitor". Cum este posibil? Bineînțeles, fără a face apel la teoriile lui Einstein.

CUNOAȘTEȚI ARTA FOTOGRAFICĂ?

1) Deschiderile maxime ale diafragmei se eșalonează între:

a) f: 0,7—f: 128?
b) f: 1,2—f: 45?
c) f: 2,8—f: 22?

2) Inventatorul fotografiei este:
a) Nicephore Niepce?
b) Jacques Daguerre?
c) William Henry Fox Talbot?

3) Ce se numește grandangular:
a) Un aparat pentru portrete?
b) Un obiectiv a cărui distanță focală este inferioară diagonalei negativului?
c) Orice fotografie luată cu teleobiectiv?

4) Ce determină profunzimea cîmpului:
a) Distanța dintre obiectiv și subiect?
b) Viteza de obturație?
c) Deschiderea diafragmei?

5) Care este cel mai sensibil film dintre următoarele pelicule:
a) 125° ASA?
b) 19° DIN?
c) Tri-X?

6) Cu care din următoarele filtre se obține cel mai mare contrast alb/negru la un cer înnorat:
a) Galben?
b) Roșu?
c) Albastru?

7) Cine a realizat primul reportaj fotografic:
a) Emil Zola în 1869?
b) Nadar în 1886?
c) Louis Lumière în 1901?

Unde le-ați mai întîlnit?

Pentru fiecare din următoarele 12 personaje celebre găsiți titlul și autorul romanului:

1. Doamna de Merteuil.
2. Javert.
3. Mathilde de la Mole.
4. Raskolnikov.
5. Sylvie.
6. Jacques Vingtras.
7. Domnul Homais.
8. Buckingam.
9. Picrochole
10. Cavalerul des Grieux.
11. Vineri.
12. Heathcliff.

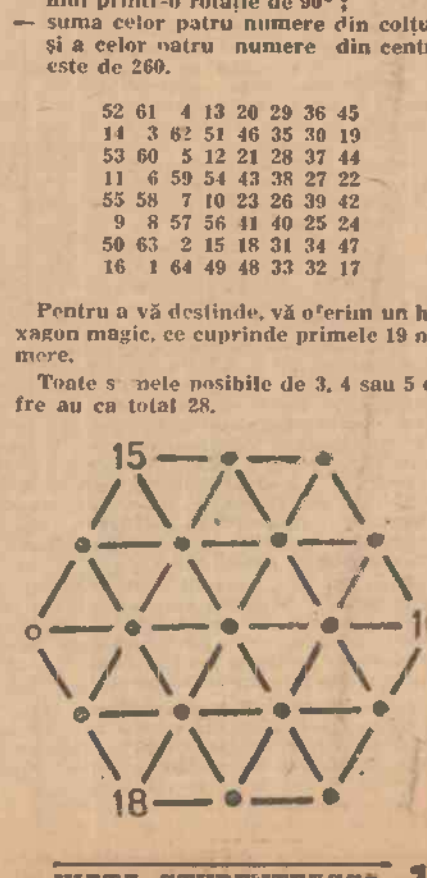
Geometria magică

Benjamin Franklin a lăsat posterității un mare număr de cercuri aritmetice cu un mare număr de proprietăți neobișnuite. Astfel, în următorul careu,
- **liniile și coloanele au ca sumă 260;**
- **semiliniile și semicoloanele au ca sumă 130;**
- **lanțul 52, 3, 5, 54, 43, 28, 30, 45 are ca sumă 260, la fel ca și alte 7 lanțuri paralele cu acestea;**
- **aceleași proprietăți le au alte 3 familii de 8 lanțuri care se deduc din primul printr-o rotație de 90°;**
- **suma celor patru numere din colțuri și a celor patru numere din centru este de 260.**

52	61	4	13	20	29	36	45
14	3	62	51	46	35	30	19
53	60	5	12	21	28	37	44
11	6	59	54	43	38	27	22
55	58	7	10	23	26	39	42
9	8	57	56	41	40	25	24
50	63	2	15	18	31	34	47
16	1	64	49	48	33	32	17

Pentru a vă destinde, vă oferim un hexagon magic, ce cuprinde primele 19 numere.

Toate sumele posibile de 3, 4 sau 5 cifre au ca total 28.

CRONICA MICROBISTULUI

Trofeele

Forul nostru fotbalistic ne-a invitat sîmbătă la o ascuţită analiză a campionatului recent încheiat şi duminică la o plăcută serbare populară de împărţire a distincţiilor cuvenite celor mai merituoşi jucători, antrenori, arbitri şi spectatori. Ambele acţiuni şi-au respectat întru totul caracterul premeditat (şedinţă de lucru — prima — şi festivitate de premiere — a doua), astfel încît n-avem decît să aplaudăm şi iniţiativa şi reuşita. Finalul apoteotic al celui mai distins concert fotbalistic de primăvară pe care ni l-au oferit ultimii 25 de ani ne vorbeşte cu puterea de convingere a faptelor că dinspre Federaţia de fotbal bate, în sfîrşit, un vînt proaspăt, purtător de aer înviorător şi nu, ca altădată, de aere aristocratice.

Intr-un asemenea moment sărbătoresc hai să renunţăm şi noi la tentaţiile analitice şi, trecînd peste cele rele, să vorbim mai pe îndelete despre cele bune. Adică, despre trofee.

Au fost înmînate nu mai puţin decît 13 distincţii, pentru reuşite sau pentru consolări, dar dintre ele şapte sînt, după părerea noastră, cele mari şi însemnate. Ei bine, acestea au luat drumul Aradului — 3 (titlul suprem, Cupa Fair-play şi Cupa sportivităţii, pentru Lereter), Craiovei — 2 (titlul de campioni juvenişti şi Cupa „Petchowschi" pentru public), Stelei (Cupa României) şi clubului din Ştefan cel Mare (Cupa golgeterului—acordată corsarului roib în timp ce-şi ştergea lacrimile stîrnite de ratarea primului 11 m. din activitatea sa de pînă acum).

Pentru U.T.A. am mai scris şi cu o săptămînă în urmă cuvinte de laudă, aşa că astăzi nu facem decît să ne manifestăm încă o dată bucuria şi respectul cuvenit talentului, pasiunii şi seriozităţii. I-am aplaudat duminică pe arădani în timp ce înconjurau terenul de la „23 August" îmbrăcaţi cu tricourile de campioni şi singurul nostru regret a fost acela că nu l-am văzut în mijlocul lor în acele clipe de neuitat pe Coco Dumitrescu, părintele spiritual şi profesorul iubit al laureaţilor. Lereter, Petescu şi băieţii lor merită, fără discuţie, premiul cel mare, chiar dacă unii dintre noi, mai sceptici, nu le-am prevăzut acest succes. Nu este lipsit de semnificaţie nici faptul că U.T.A. cucereşte în acelaşi timp „Cupa Fair-play", iniţiată şi acordată la propunerile repetate ale revistei „Viaţa studenţească".

Steaua — ce să mai spunem ! — a prins şi anul acesta „ceva". Sîrguinţa, priceperea şi inteligenţa conducătorilor acestui team atît de eterogen şi bătut de furtuni de cîtva timp asigură, totuşi, cîte un trofeu pe an : 1967 — Cupa României ; 1968 — Titlul de campioană ; 1969 — din nou, Cupa României. Ceea ce înseamnă că drumul fotbalului românesc trece în continuare — ceea ce constituie pentru noi numai motiv de bucurie — şi prin Calea Plevnei.

Ajungînd aici, şi înainte de a trece la oltenii noştri, avem ceva de spus despre Dinamo Bucureşti, echipă care în aceste zile trăieşte nu bucuria, ci amarul de a fi a doua atît în campionat, cît şi în Cupă. Nu există, credem, microbist de bună credinţă care să nu regrete sincer că marile trofee fotbalistice ale anului au ocolit tocmai formaţia cea mai valoroasă a soccerului românesc. Pentru internaţionalii Boc, Dumitrache, Lucescu, Radu Nunweiller şi Dinu toată recunoştinţa şi înţelegerea noastră ! Pentru ei, dar nu şi pentru antrenorul care n-a reuşit să le folosească la maximum posibilităţile şi să-i sudeze într-o ECHIPA. Bazil Marian, supărat profund — pe cine oare ? — a arătat pentru a doua oară că nu ştie să primească sportiv înfrîngerea. Cît priveşte refuzul său de a se prezenta să i se înmîneze Cupa pentru contribuţia adusă la construcţia echipei naţionale, nu l-am socoti prea grav dacă ne-am gîndi că Boc, Dumitrache, Lucescu, Radu Nunweiller şi Dinu sînt, la drept vorbind, copiii „văzuţi" şi formaţi de Traian Ionescu, antrenorul care n-a avut parte să-şi conducă proprii elevi !

...Şi iată că iar ne apropiem de sfîrşit şi iar nu ne rămîne spaţiu pentru a-i lăuda pe craioveni. (Dar poate că-i mai sănătos aşa !) Cele două trofee care au luat calea Băniei răsplătesc, dacă ne gîndim bine, o anume „politică" în fotbal. Răsplătesc, pe de o parte, orientarea spre tineret, spre copiii crescuţi pe maidane cu fotbalul în sînge şi, pe de altă parte, efortul încăpăţînat de a primi şi conduce adversarii cu flori, pentru a cinsti astfel cum se cuvine marele spectacol artistic ce se numeşte, la stadion, meci de fotbal. Profesorul Oţet — antrenorul cadeţilor — şi muncitorul Ostrovschi — şeful celei mai înfierbîntate dar şi celei mai sportive galerii — sînt la ora aceasta fericiţi. Sîntem, se înţelege, alături de ei. Şi acum, şi la anul, cînd vom trage din nou la titlu — dar la titlul cel mare !

G. MITROI

JUVETIŞTII au tras la titlu şi... au cîştigat campionatul de tineret-rezerve ! Iată-i, fericiţi, pe antrenorul Oţet şi pe căpitanul cadeţilor campioni.

Final în Cupa U. A. S. R. la atletism

După cum am mai anunţat, Comisia sportivă a Consiliului U.A.S.R. a organizat în primăvara acestui an un concurs de atletism — prin corespondenţă — pentru toţi studenţii ţării.

Au participat 31 000 studenţi din 34 de institute (este regretabil că au absentat Politehnica din Iaşi, Agronomiile din Cluj şi Timişoara, I.M.F. Bucureşti şi toate institutele de artă !). Clasamentele finale — alcătuite pe baza numărului studenţilor antrenaţi în competiţie şi a mediei primelor 10 rezultate (la băieţi şi fete, separat) — au stabilit următoarea ierarhie :

Locul I : I.E.F.S. Bucureşti — 19,7 puncte. Locul II : Institutul pedagogic Bacău — 23,5 puncte. Locul III : I.M.F. Timişoara — 33,9 puncte.

Menţiune specială : Institutul politehnic Bucureşti.

Comitetul Executiv al U.A.S.R. oferă premiaţilor cîte un trofeu şi cîte o excursie de 4 zile prin Delta Dunării (pentru 30 persoane din fiecare institut). Politehnica bucureşteană primeşte cadou o excursie pentru 10 persoane.

Cupa oferită de ziarul „Sportul" pentru cele mai bune performanţe se acordă I.E.F.S. — care a acumulat numai 6 puncte negative.

Cupa oferită de revista „Viaţa studenţească" institutului cu cei mai mulţi participanţi revine Institutului pedagogic Suceava cu 463 de participanţi din 512 studenţi, cîţi învaţă în întreaga cetate.

Ne răspund la ancheta noastră pe tema:

VALOAREA CONCURSULUI MONDIAL UNIVERSITAR DE LA TORINO ŞI VALOAREA ATLETISMULUI NOSTRU STUDENŢESC

AUREL STOIAN, şeful sectorului studenţi din C.N.E.F.S.

NICOLAE MARAŞESCU, antrenor federal de atletism.

Am dori în primul rînd să apreciem insistenţele U.A.S.R. de a participa la Concursul mondial universitar de atletism de la Torino, sperînd că şi în viitor sportul universitar din ţara noastră va participa la toate acţiunile regionale, europene sau mondiale de acest gen.

Sub aspectul rezultatelor tehnice obţinute cu această ocazie, însă, cucerirea unui singur loc 2, sau mai bine zis a unei singure medalii, ca şi clasarea în primele 6 locuri a numai 4 atleţi din 17 participanţi — nu poate mulţumi pe nimeni : sportivi, antrenori, conducători etc.

Puteam obţine rezultate mai bune, deoarece reprezentanţii noştri nu şi-au realizat performanţele optime — sau un salt aşteptat la nivelul unui asemenea concurs care permite un progres, mai ales ţinînd seama că pista de întreceri — alcătuită dintr-un material nou, elastic — reprezenta un avantaj deosebit. Neacomodarea nu credem că este motivul cel mai important pentru neobţinerea unor rezultate superioare.

Sectorul învăţămînt din C.N.E.F.S. şi Federaţia Română de Atletism au propus ca la această confruntare să participe 10 atleţi, răspunderea pregătirii revenind Clubului atletic universitar Bucureşti şi Ministerului Învăţămîntului.

Necunoaşterea la timp a organizării acestui concurs, a regulamentului respectiv, a valorilor mondiale studenţeşti care vor participa nu-ţi dă posibilitatea unei bune selecţii, pregătiri şi participări. Este aici o persistentă lacună a participării sportivilor şi echipelor studenţeşti la manifestări internaţionale — la repezeală — fără pregătiri speciale, fără obiective bine studiate.

De altfel cunoaşterea întregii mişcări sportive universitare din lume, a acţiunilor organizate de diferite organisme studenţeşti naţionale, regionale, europene, mondiale, legăturile noastre pe această linie sînt mult sub cerinţe şi posibilităţi.

Intrucît regulamentul competiţional ne permitea să prezentăm şi studenţi care nu sînt în cluburile universitare, precum şi absolvenţi de institute de învăţămînt superior universitar, adică aşa cum au procedat celelalte ţări era de datoria tuturor factorilor de a alcătui echipa în conformitate cu regulamentul.

Concursul mondial universitar a fost de un înalt nivel tehnic — solicitînd din partea noastră selecţionarea celor mai puternice echipe atletice existente în momentul de faţă, indiferent de provenienţa de club a sportivilor, dar care să se încadreze în regulament.

In felul cum s-a făcut selecţionarea am exclus o serie de performanţe bune pe care le-am fi putut obţine.

Optica adoptată pentru alcătuirea acestei echipe nu poate fi valabilă pentru concursuri de mai mică importanţă între cluburi etc.

Participarea noastră la concursul de la Torino nu ne poate edifica decît cel mult asupra valorii unei părţi din studenţii atleţi, cei care se pregătesc în cluburile universitare şi în special la C.A.U. Bucureşti.

În ţările în care atletismul a ajuns la un înalt nivel, rezultatele studenţilor reprezintă ponderea principală în atletismul autohton. Acest lucru la noi este încă deficitar şi din acest punct de vedere concursul de la Torino ne-a dovedit-o o dată în plus

Trebuie să avem permanent în faţă faptul că la Jocurile Olimpice de la Mexico primii 6 clasaţi în probele de 100—200—400—110—400, înălţime etc. au fost studenţi.

La aceste rezultate trebuie să raportăm permanent valoarea noastră.

Privită prin prisma economică şi comparată cu numărul sportivilor din alte ţări — implicit cu rezultatele acestora — participarea noastră cu 17 atleţi nu s-a dovedit bine chibzuită, atîta timp cît s-a cucerit o singură medalie. Aici trebuie să intervină discernămîntul şi răspunderea conducătorilor.

Prin înfiinţarea Clubului atletic universitar Bucureşti, potenţialul studenţesc în această direcţie a crescut şi va creşte considerabil. Faptul că avem astfel o echipă de atletism printre cele mai puternice din ţară — dacă nu chiar cea mai puternică — reprezintă o realitate de care acum cîţiva ani nu putea fi vorba. Valoarea individualităţilor însă este încă scăzută şi astfel potenţialul la care se referă întrebarea reprezintă un procentaj mic. Cu excepţia recordului naţional 2,14 la înălţime obţinut de I. Şerban, şi care reprezintă o valoare internaţională, rezultatele tuturor celorlalţi atleţi, chiar dacă sînt recorduri republicane sau reprezintă titluri de campioni republicani, nu sînt la nivelul cerinţelor internaţionale.

Nu poate fi vorba numai de probleme organizatorice ale sportului universitar, ci în primul rînd de conţinutul muncii desfăşurate în această direcţie, precum şi de alţi factori.

Despre deficienţele respective nu se poate răspunde lapidar, ci printr-o dezbatere mai amplă, pe care ar putea-o continua chiar ancheta de faţă.

Atletismul, ca şi alte ramuri de sport, se va ridica la un nivel tot mai înalt în rîndurile studenţilor din ţara noastră pe baza măsurilor luate de partid şi de stat de îmbunătăţire a acestei activităţi în învăţămîntul de toate gradele.

O notă de optimism ne-o dă nivelul la care s-au desfăşurat recentele finale ale celei de-a XX-a ediţii a campionatelor şcolare.

VARA SPORTIVĂ STUDENŢEASCĂ

Aşadar, sesiunea a trecut cu emoţiile şi satisfacţiile ei. S-a terminat cu sculatul de dimineaţă, fuga după tramvai şi cu orele petrecute în [illegible]tecă pentru pregătirea seminariilor. Nevoia de a petrece cît mai mult timp în aer liber, de a face mişcare, de a te destinde pe terenurile de sport pare firească şi, am zice noi, necesară.

Vor avea studenţii această posibilitate în lunga perioadă a vacanţei de vară ? Pentru a afla răspunsul la această întrebare ne-am adresat tovarăşilor **Alex. Forţu**, consilier în Ministerul Învăţămîntului, **Titus Deac**, şeful comisiei sportive a U.A.S.R. şi **Aurel Stoian**, reprezentant al C.N.E.F.S.

Din discuţiile purtate am aflat că s-a făcut ceva în această direcţie, dar... nu cine ştie ce !

Programul activităţilor sportive a fost stabilit de către comisiile sportive din fiecare centru universitar. Este foarte bine că în tot timpul vacanţei bazele sportive şi materialele necesare vor fi puse la dispoziţia studenţilor, dar de ce să nu se organizeze şi competiţii ? Oare nu se vor găsi amatori să formeze cîteva echipe care să participe în cadrul unor campionate locale ? Ne îndoim ! Numai că pentru aceasta comisiile sportive ar trebui să aibă puţină iniţiativă. S-au luat măsurile necesare ca în toate taberele de odihnă studenţii să poată practica sportul. Şi aici, mai mult ca sigur că rivalitatea dintre centrele universitare va fi prezentă şi pe terenurile de sport.

Pentru sportivii de performanţă s-a făcut tot şi ceva mai mult. În lunile iulie şi august [illegible] buni sportivi studenţi se vor prezenta în taberele centralizate de la Cluj (atletism), Tg. Mureş (scrimă), Parîng (tir) şi Snagov (sporturi nautice). În plus, aproape 400 de sportivi-studenţi vor fi trimişi la taberele de odihnă sau tratament în această vară.

Numărul competiţiilor este foarte mic şi cuprind numai cîteva ramuri sportive. Astfel, în zilele de 29 şi 30 iulie, la Snagov se va desfăşura un concurs republican universitar de caiac-canoe, iar între 7 şi 17 august — la Suceava — va avea loc concursul republican universitar de şah pe echipe, ambele dotate cu „Cupa Ministerului Învăţămîntului".

O competiţie care, sperăm, va atrage un număr mai mare de studenţi va fi cea organizată în cinstea celei de-a XXV-a aniversări : „CUPA ELIBERĂRII". După cîte am fost informaţi, în fiecare centru universitar se vor desfăşura întreceri de fotbal, volei, handbal, baschet şi şah. Considerăm că numărul disciplinelor sportive este insuficient. De ce să fie lăsaţi de-o parte atleţii, judokanii, jucătorii de tenis de masă, înotătorii etc. ? **Credem că n-ar fi rău ca aceste competiţii studenţeşti — care ar putea deveni tradiţionale, umplînd un gol rămas liber în planul activităţilor sportive din perioada vacanţei de vară — să se încheie cu o fază finală, la Bucureşti, la care să participe cîştigătorii din fiecare centru universitar.**

Se pare că în această vară echipele studenţeşti vor avea în sfîrşit un calendar internaţional corespunzător. Nu cunoaştem încă programul detaliat, dar, cum fiecare club dispune de autonomie în perfectarea întîlnirilor şi turneelor internaţionale, desigur că nu se va mai putea plînge nimeni de nimic. Ceea ce putem aminti de pe acum este participarea studenţilor noştri la campionatele mondiale universitare de şah (Dresda, 1—17 august) şi a unei selecţionate universitare la un turneu internaţional de polo în R.F.G.

In încheiere, să reamintim că între 1 şi 3 octombrie se va sărbători semicentenarul clubului „Universitatea" Cluj. Cu această ocazie au fost invitate numeroase echipe de reputaţie de pe continentul european. Să vedem care vor veni, să vedem care şi cum vor juca. Oricum, marea sărbătoare a sportului clujean se va bucura de un deosebit interes din partea sportivilor studenţi şi, evident, a revistei „Viaţa studenţească".

V. OLTEANU

Redacţia : Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCÎNTEII" 40-466